

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ПРОРОЧЕСКИ СЪНИЩА

Част 2 от „Тъмно наследство“

Превод от английски: Дори Габровска, 2013

chitanka.info

На Франк, както винаги, с любов

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на Стивън Касъл, директор на обучаващите програми към Националната асоциация на подводните инструктори, инструктор и преподавател в Обществената асоциация за безопасно гмуркане и инструктор в Института за обучение на водолази. Той е собственик на „Ей Ей Ай Нептюн Дайвърс“ в Лас Вегас, Невада, и има сертификат от Кавърн Кейв. Благодарна съм му за техническата помощ и съвети. Също така с гордост мога да кажа, че той е мой брат. Наистина е много полезно да имаш експерт в собственото си семейство. Всички грешки в текста са мои, изцяло мои.

1.

Мъртвият гмуркач беше заседнал като кост в каменното гърло на подводната пещера, която наричаха Чудовището. Тялото му се поклащаше леко от недоловимото течение. Беше облечен в неопренов костюм, носеше кислородна бутилка, плавници, тежести и маска. Едната му ръкавица се повдигаше и отпускаше като призрачно предупреждение.

Обърни се.

Но за Джъдсън Копърсмит нямаше връщане назад.

Местните на острова твърдяха, че звярът от подводната пещера поглъща гмуркачите цели. Пристрастени към адреналина, те проявяваха неблагоприятното да пренебрегнат предупредителните табели, но никога не стигаха много далече в лабиринта от подводни тунели, които никой не беше описал. По-умните се връщаха навреме. Но експлозията в сухата част на пещерата беше затрупала надземния изход и беше направила връщането невъзможно. Единствената му надежда беше да изплува навън в морето, като мине през Чудовището.

Мракът вътре беше плътен и безпощаден. Ала водата беше невероятно бистра. Лъчът на фенера я прониза като лазер и се закова върху тялото.

Джъдсън доплува до мъртвеца и огледа оборудването му. Заля го вълна на облекчение, когато видя, че убийците не са си направили труда да изпразнят кислородната му бутилка. Свали я от поклащащото се във водата тяло, пъкна я под мишница, а след това прибра и фенера му. През маската очите на жертвата сезираха в него с укор.

Съжалявам, приятел, но тези неща вече не ти трябват. Не съм сигурен дали и на мен ще ми помогнат, но ще ми осигурят малко време.

Плъзна се покрай трупа и обходи с лъча на фенера си подводните скали. Едва овладя желанието да заплува напред възможно най-бързо. Но импулсивните решения щяха да го убият също толкова сигурно,

колкото и ако му свършеше кислородът. Насили се да изчака няколко секунди.

Долови лекото, постоянно придърпване на течението. То или щеше да го спаси, или да го подмами към смъртта. Плъзна се в потока от кристално прозрачна вода и се остави да го поведе към вътрешността на лабиринта.

Хората от острова твърдяха, че пещерата има излаз в морето. Това беше доказано преди години с прост тест: бяха изсипали във водата оцветител, който се появи на малко разстояние от брега. Но на острова имаше доста пещери и никой не беше успял да открие точното място на подводния изход. Много гмуркачи бяха загинали, докато опитваха да го намерят.

Въздухът в бутилката му вече привършваше. Беше я грабнал, когато по принуда се гмурна под водата. Дишането му се затрудни. Свали я от гърба си и я постави внимателно върху един скален зъбер, защото последното нещо, което му трябваше сега, беше да размъти водата, пускайки бутилката към дъното. Времето се измерваше в запаси от кислород. А неговите не бяха много. Боеше се, че въздухът няма да му стигне, независимо колко пестеливо използваше единственото нещо, което го делеше от смъртта.

Сложи си ремъците на кислородната бутилка, която взе от мъртвеца, и изчака момент, при който се издигна леко нагоре. Понякога в подводните пещери вертикалните течения са по-силни.

После отново долови слабото, невидимо подръпване, което го подканваше към дълбините.

След известно време — не погледна часовника си, защото нямаше смисъл — фенерът му започна да отслабва. Използва го възможно най-пестеливо, но лъчът бързо избледняваше. Непрогледната нощ постепенно се склочи около него. Досега никога не се беше впечатлявал от тъмнината. Паранормалното нощно зрение му помагаше да се ориентира без помощта на светлината. При други обстоятелства естествената слаба радиация на скалите щеше да му бъде достатъчна, за да освети пространството наоколо. Но странният блясък в подводната пещера и последвалата експлозия бяха поразили сетивата му и частично го бяха ослепили. Не беше сигурен дали ще бъде трайно, но това сега нямаше смисъл да го тревожи. Загубата на

таланта му щеше да е без значение, ако не успееше да се измъкне от наводнените катакомби жив.

Помъчи да включи фенера, който беше взел от жертвата, но едва не го изгърва. Студената вода правеше движенията му тромави. Тънкият три милиметра костюм, който носеше, осигуряваше минимална защита от студа. Въпреки че островът беше в Карибско море, тук, в пещерата, той плуваше в сладка вода и температурата ѝ при тази дълбочина беше неприятно ниска.

Десет минути по-късно с ужас проумя, че скалистият лабиринт, из който плуваше, се стеснява драстично. Принуди се да свали кислородната бутилка от гърба си и да я избута през отвора на друг коридор. Едва успя да се провере след нея. Кошмарната възможност да се заклеши — без да може да помръдне напред или назад — ускори мигновено пулса му. Задиша учестено и рязко започна да използва много повече кислород.

Ала в следващия момент вече беше от другата страна. Тунелът отново се разшири. Постепенно успокои дишането си. Но вредата беше нанесена: беше изразходвал много кислород.

Първият знак, че течението го води в правилната посока, дойде, когато забеляза, че кристално бистрата вода е започнала едва видимо да помътнява... Това означаваше, че е стигнал до мястото, където сладката вода от подземната пещера се влива в морето. Ала все още много неща можеха да се объркат: напълно възможно беше да открие изхода, но да се окаже, че няма как да се провере през него.

Ако това се случеше, щеше да прекара последните си минути като осъден на смърт, вперил поглед през каменния процеп към слънчевите лъчи, процеждащи се през вълните на тропическото море.

И вторият фенер бавно изгасна и той отново се потопи в пълен мрак. Инстинктивно опита да пробуди таланта си, но нищо не се получи. Все още беше като сляп.

Единственото, което можеше да направи сега, бе да следва течението. Плуваше бавно, с протегнати ръце, за да не се блъсне в скалистите зъбери.

Извади регулатора от устата си, за да усети вкуса на водата. Определено беше солена. Вече се намираще в онзи край на пещерата, който беше потопен в морето.

Запита се дали не халюцинира, щом долови първия, съвсем слаб отблясък, процеждащ се в безкрайното царство на нощта. Това беше естествено предположение, тъй като беше изгубил посоките в плътната тъмнина, а и вече вдишваше последните остатъци кислород.

Може би това беше мистериозната ярка светлина, описвана от хората, изпаднали в кома. В такъв случай щеше ли да последва истинската му смърт.

Едно нещо беше сигурно: ако оцелееше, никога повече нямаше да възприема слънчевата светлина за даденост.

Бледото сияние продължаваше да се засилва. Той заплува по-бързо. Нямаше какво да губи.

2.

— Закъсня — каза духът на жената в огледалото. — Вече съм мъртва.

В думите нямаше обвинение, просто спокойно заявен факт. Приживе д-р Евалин Болинджър беше хладнокръвна и уравновесена, а страстите и бурните чувства бяха запазени единствено за работата ѝ. Нямаше причина смъртта да промени характера ѝ. Но въпреки че знаеше това, Гуен Фрейзиър не можеше да се отърве от ужасното чувство за страх и вина, които смразяваха кръвта ѝ. Само ако беше отворила имейла предната вечер, вместо тази сутрин.

Само ако беше... Най-отчайващата фраза.

Прекоси претъпканата с мебели стая, която Евалин беше превърнала в кабинет. Всички помещения в къщата бяха мрачни. Евалин открай време не харесваше слънчевата светлина. Твърдеше, че ѝ пречи да работи.

Минавайки през стаята, Гуен като че раздвижи застоялия въздух. Кристалните камбанки, които висяха от полилея, се разклатиха, произвеждайки странна музика, идваща сякаш от отвъдното. Звучите накараха косъмчетата по тила ѝ да настръхнат.

Зад нея се появи Макс, огромният сив котарак на Евалин. Животното измяука тъжно, сякаш настояваше Гуен да оправи работата. Но смъртта беше необратима.

Тялото беше проснато на пода до бюрото. Евалин беше седемдесет и две-три годишна жена с пищни форми, попаднала в модния капан на времето като много други жителки на Уилби, Орегон. С дългата си сива коса, с ръчно боядисаните поли и кристални бижута, тя беше възпяние на гордите ексцентрици, за които Гуен тайно казваше, че се обличат в стила на „висша мода за хипари“.

Сините очи на Евалин сезираха немиждащо в тавана. Очилата ѝ за четене лежаха на пода. Една снимка беше паднала до ръката ѝ. Дупчицата, близо до горния ѝ ръб, показваше, че е била закачена на

корковото табло над бюрото. Нямахте кръв или видими синини по тялото.

— Липсват следи от нараняване, както виждаш — каза духът в огледалото. — Какво ни подсказва това?

— Продължаваш да ме учиш, така ли? — попита Гуен. — Не можеш да се сдържиш.

— Вече няма смисъл да опитвам да се променя, нали, скъпа? Повтарям въпроса си. Какво означава липсата на видими наранявания?

— Това показва, че смъртта може да е настъпила по естествен път. Ти си на седемдесет и две години, с диабет тип две, ядеше всякакви вредни храни и проявяваше нехайство към редовното взимане на лекарствата си. Отказа да отслабнеш и не спортуваше изобщо, ако не броим редките разходки край реката.

— А, да, реката... — отрони тихо духът. — Няма да забравиш водопадите, нали, скъпа?

— Не, никога — потвърди Гуен.

Знаеше, че е безсмислено, но се насили да провери за пулс. Усети само ужасната хладина и абсолютната неподвижност. Бавно се изправи и извади телефона от чантата си.

— Тази сцена изглежда ужасяващо позната, не мислиш ли? — обади се духът. — Напомня за случилото се преди две години.

— Да, така е — съгласи се Гуен.

— Още един човек, свързан с проучването, е мъртъв, привидно от естествена смърт. Странно съвпадение, нали?

Гуен погледна видението в огледалото. Духовете винаги бяха неясни, замъглени образи, нямаха ясни очертания. Повечето, които беше срещала, бяха на непознати хора, само неколцина от тях беше познавала прекалено добре. Този кратък списък сега включваше и Болинджър. Евалин беше неин ментор и приятел.

— Съжалявам — каза Гуен на духа от огледалото. — Видях имейла ти чак тази сутрин. Веднага се обадох. Когато не вдигна телефона си, осъзнах, че нещо не е наред.

— Разбира се, че си разбрала, скъпа — засмя се духът. — Ти си екстрасенс.

— Качих се в колата и потеглих насам. Но пътуването от Сиатъл отнема четири часа.

— Не трябва да се виниш, скъпа — успокои я видението.

— Нищо не можеше да направиш. Всичко се случи снощи, както виждаш. Работех тук, в кабинета. Помниш, че винаги съм била нощна птица.

— Да, помня. Имейлът ти е пристигнал към два часа през нощта.

— А, да, разбира се. Ти вече си спяла.

Но тя не спеше, помисли си Гуен. Обикаляше напред-назад из малкия си апартамент и опитваше да прогони тревожните образи от съня. Бяха изминали две години от смъртта на Зандър Тейлър, но всяко лято в края на август кошмарът я връхлиташе отново. Талантът да контролира сънищата си ѝ помагаше до известна степен, но не можеше да я предпази от кошмарите. Всеки път, когато сънуваше ужасяващите сцени от онова лято, тя се събуждаше с тревожната мисъл, че нещата не са свършили със скока на Тейлър във водопада.

— Будна бях — каза Гуен. — Но не съм проверявала имейла си.

Отстъпи назад и вдигна телефона си. Макс отново измяука и размаха опашка.

— Съжалявам, Макс. Не мога да направя нищо. Твърде късно е.

Котаракът не изглеждаше доволен от този отговор. Взираше се напрегнато в нея със зелено-златистите си очи.

Тя се съсредоточи и набра номера за спешни случаи, като се стараеше да не поглежда в огледалото. Разговорите с духове не бяха нещо хубаво. Караха и потенциалните ѝ гаджета, и приятелите ѝ да се чувстват изключително нервни. В края на краищата духове не съществуваха. Тя всъщност говореше на себе си, опитваше да разгадае посланията, които странната ѝ интуиция долавяше на местата, белязани от насилствена смърт.

Обикновено правеше всичко възможно, за да избягва подобни разговори, защото ѝ действаха страшно потискащо. В края на краищата не можеше да направи почти нищо за жертвите. Това беше работа на полицията.

Преди години беше осъзнала, че когато виждаше духове в огледала, прозорци, водни и други отразяващи повърхности, това означаваше, че е попаднала в някое от тъмните места на света, пропити с тежката енергия, появила се при настъпването на насилствена смърт. Както гласеше едно старо правило, убиецът неизменно оставяше следи. Тя не беше полицай или обучен следовател. Просто беше парапсихичен съветник, който тълкуваше

сънищата на клиентите си. Припечелваше малко допълнителни пари, като пишеше сценарии за една нискобюджетна телевизионна поредица. Нямахме какво да направим, за да помогне на мъртвите справедливостта да възтържествува.

— Когато Уесли Ланкастър научи за смъртта ми, сигурно ще поиска да превърнеш историята в сценарий за сериала му — каза духът в огледалото. — Вече си го представям. *Дали тази изследователка на паранормални явления е била убита с паранормални средства? Има ли връзка с мистериозната поредица от смъртни случаи в същото градче преди две години?*

— Пречиш ми — ядоса се Гуен. — Опитвам се да се обадя на 911.

— Защо си правиш труда? И двете знаем какво ще се случи. Разследващите ще заключат, че съм умряла от естествена смърт.

— Което е напълно възможно.

— Ала твоята интуиция ти подсказва, че съм била убита, също както останалите.

— Интуицията ми ме е подвеждала и преди.

— Но си мислиш за случилото се преди две години, нали?

— Разбира се. Разсъждавах за това през цялата нощ и докато пътувах насам от Сиатъл.

Гуен обърна гръб на духа в огледалото и се съсредоточи върху отчетливия глас на оператора на 911.

— Какъв е спешният случай? — попита жената.

— Току-що открих мъртва една стара приятелка — съобщи Гуен. — Д-р Евалин Болинджър.

— Болинджър, откачената старица, която живее на Милър Роуд?

— Сигурна съм, че професионализмът ви ще бъде вдъхновение за всички оператори на 911 — вметна саркастично Гуен.

Тя изреди фактите и потвърди адреса.

— Изпращам кола — обеща дежурната. — А вашето име, госпожо?

— Гуендолин Фрейзиър.

— Моля, останете на мястото, госпожо.

— Никъде няма да ходя.

Гуен приключи разговора и се зачуди дали Харолд Оксли, шефът на полицията в Уилби, ще бъде сред първите отзовали се. Вероятно,

тъй като градът беше съвсем малък.

Когато отново се обърна към огледалото, духът проговори възмутено:

— Никой, освен теб и убиеца, няма да знае, че съм била умъртвена, камо ли с паранормални средства. Негодникът ще си остане ненаказан, освен ако ти не направиш нещо.

Точно като предния път, помисли си Гуен.

— Нищо не мога да сторя — рече тя. — Не съм ченге, нито частен детектив.

— Но ми го дължиш, не мислиш ли? Когато те пратиха в „Самърлайт Академи“, аз те научих как да владееш таланта си. Аз съм тази, която те уреди да пишеш сценарии за „Срещи с отвъдното“. Бяхме приятелки. А този път е различно, нали? Преди две години не познаваше никакви хора, занимаващи се с паранормални разследвания. Но сега знаеш за една консултантска фирма, специализирана в това...

Дразнещото при разговорите с духове е, че сякаш говориш със себе си, помисли си Гуен.

Тя затвори телефона и го пусна в чантата си. За пръв път забеляза, че върху бюрото има тънък слой прах, който очертаваше мястото, където се е намирал лаптопът.

— Взел е компютъра ти — посочи тя. — Замисли се над този възмутителен факт. Дали не е бил обикновен домашен обир?

— В такъв случай щях да бъда убита по по-традиционен начин, не смяташ ли? — попита духът. — Например с пистолет или с нож...

— Тук се е разиграло някакво насилие, долавям го със сигурност, но няма следи от борба. А ти несъмнено би се съпротивлявала...

— Не и ако са ме изненадали — изтъкна духът.

— Да, имало е насилие... Но е възможно смъртта ти да е резултат от инфаркт, причинен от шока да видиш крадец в дома си.

Духът се усмихна.

— Но единственото липсващо нещо е лаптопът ми. Наясно си, че той не беше някакъв скъп последен модел. Старата ми раница е ей там, на стола. Защо не провериш дали крадецът е взел парите и кредитните ми карти.

Гуен отиде до стола и вдигна малката, доста протрита раница. Кристалните камбанки отново звъннаха, изпълвайки тишината с

нереална музика. Котаракът Макс се присви на прага, наостри уши и измяука.

В портмонето на Евалин имаше петдесет долара и две кредитни карти. Гуен остави раницата на мястото. Дотук с теорията за домашния обир.

— Що се отнася до другите мотиви, ти ме познаваш — продължи духът. — Не съм продавала наркотици в кухнята си. Не съм отглеждала марихуана в гората зад къщата. Много обичах бижутата си, но никое от тях не беше скъпо.

— Имаше и мобилен телефон. — Гуен се извърна, за да огледа стаята. — Но сега не го виждам.

— Изчезнал е, също като компютъра ми.

— Може да си го забравила в кухнята или спалнята.

В далечината завиха сирени. Сякаш операторът от 911 беше изпратил на адреса всички полицейски коли и линейки в града. Гуен осъзна, че няма много време да издири липсващия телефон.

Тя претърси бюрото, като отваряше и затваряше припряно чекмеджетата, но не го намери.

Сирените се приближаваха. Гуен трескаво се озърна, после се втурна покрай Макс към коридора. Котаракът веднага я последва.

Тя застана на прага на кухнята и я огледа бързо. Старомодните, покрити с плочки плотове, бяха почти празни, с изключение на една редица порцеланови буркани и стара кафе машина.

Обърна се и се втурна към втория етаж, следвана от Макс. Надзърна в двете малки спални, но и там не забеляза телефона.

Тъкмо слизаше по стълбите, когато първата полицейска кола пристигна на алеята пред къщата.

Гуен изтича обратно в кабинета. Кристалите звъннаха неспокойно, сякаш изнервени от липсата ѝ на напредък.

— До обяд смъртта ми ще бъде най-голямата новина в града — отбеляза духът. — Не е имало такива вълнения по тези места, откакто Мери, Бен и Зандър умряха преди две години.

— Не може да има връзка между твоята смърт и тяхната — възрази Гуен.

— Сигурна ли си?

— Все пак минаха цели две години...

— Но ти още сънуваш случилото се, особено по това време на годината, нали? И винаги си знаела, че някои части от пъзела липсват.

Гуен отдръпна пердето и погледна навън. Сърцето ѝ се сви, когато видя как Харолд Оксли измъква едрото си тяло иззад волана на едната патрулна кола. Тъмните очила скриваха очите му, но Гуен все пак забеляза, че двете изминали години са оставили своя отпечатък върху лицето му. Дори лекото усилие, да слезе от колата, беше достатъчно, за да накара широкото му подпухнало лице да пламне по нездрав начин в алено. Униформата беше опъната до пръсване на корема му. Той се движеше схванато, като човек с болки в ставите. Гуен се взря в пистолета на хълбока му и се замисли: нищо не подсказваше, че той ще е по-склонен да приеме вероятността за паранормална намеса в смъртта, отколкото преди две години.

Тя пусна пердето и се обърна. Закова се на място при вида на снимката на пода. Изглеждаше така, сякаш Евалин я беше изтръгнала от корковото табло в предсмъртните си мигове и я беше стискала в ръце, преди да се строполи мъртва.

— Важна е, скъпа — каза духът. — Защо иначе ще се намира точно до ръката ми?

Гуен вдигна снимката, направена преди две години, малко след като убийствата бяха започнали. Погледна седемте души, уловени в групов кадър. Тя беше трета отдясно наляво. Следваха Мери Хендерсън, Бен Шуорц, Зандър Тейлър... Всички се усмихваха към обектива.

— Ти държеше тази фотография на таблото. Защо сега е на пода?

— Интересен въпрос — отговори духът.

Някой тежко заудря с юмрук по входната врата. Гуен пусна снимката в чантата си и прекоси коридора, следвана от Макс.

— Здравейте, главен инспектор Оксли — поздрави учтиво тя, застанала на прага.

Харолд Оксли рязко свали слънчевите си очила и я погледна с изражение, което недвусмислено показваше, че също като нея не се радва на срещата им.

— Синди каза, че обаждането на 911 дошло от Гуендолин Фрейзиър. — Инспекторът говореше навъсено и с мрачно примирение. — Надявах се да е съвпадение.

— Евалин ми беше приятелка — обясни Гуен. Стараеше се да говори спокойно, овладявайки вълнението си. — Поддържахме връзка.

— Преди две години се срещнах с теб заради трима мъртъвци. После ти напусна града и оттогава не е имало необясними смъртни случаи. А ето че сега пак си тук и отново си имам работа с труп. Какво да си мисля?

— Преди две години официалното заключение беше, че и тримата са починали от естествена смърт. — Тя се напрягаше да не избухне, но знаеше, че гласът ѝ звучи ледено. Дотук с демонстрацията на невинност.

— Не и Тейлър. — Харолд присви подозрително очи. — Той падна във водопада и се удави.

— Определихте смъртта му като самоубийство.

— Да. Ще искам днес да запишем показанията ти.

— Разбира се.

Един млад полицаи и двама медици, които носеха набор за спешна помощ и носилка, се приближиха до вратата зад Оксли.

Инспекторът надникна към коридора.

— Къде е тя?

— В кабинета. — Гуен отстъпи настрана и отвори вратата по-широко. — Вдясно.

Оксли, по-младият полицаи, и медиците минаха бързо покрай нея и изчезнаха вътре.

Гуен остана на прага, загледана в тихия летен дъждец, който ромолеше над дърветата около къщата. Заслуша се в шумовете и приглушените гласове в далечния край на коридора.

Макс притисна тежкото си тяло към крака ѝ. Тя се наведе и го погали по козината.

— Знаем, че ще ти липсва — каза му тя. — И на мен ще ми липсва.

След това се сети за снимката, която беше намерила на пода. Отвори чантата си и я извади. Отново огледа всички фотографирани лица. Не можеше да разгадае загадката. Трима от тях, в които се визираше, бяха умрели преди две години, а сега и Евалин, която ги беше заснела, също беше мъртва.

Гуен отново се взря в дупчицата от кабарчето, с което фотографията е била закрепена за таблото. Забеляза, че беше леко

разкъсана. Евалин не я беше свалила внимателно. Беше я изтръгнала от таблото.

Гуен обърна снимката и видя две думи, надраскани върху обратната ѝ страна.

Огледало, огледало.

3.

— Какво кара Гуен да мисли, че Болинджър е била убита с паранормални средства? — попита Джъдсън Копърсмит.

Той седеше на верандата на малката къща. Беше наклонил дървения си стол само върху задните крака и бе подпрял маратонките си върху парапета. Притискаше телефона към ухото си, за да чуе какво говори брат му, въпреки шума от разбиващите се в скалите вълни.

Задаваше се буря и малкото градче Еклипс Бей щеше да попадне точно в центъра ѝ. Джъдсън я очакваше с нетърпение. С малко повече късмет бушуващата стихия щеше да отвлече мислите му поне за известно време. Нуждаеше се от нещо, което да отклони вниманието му. Напоследък дните и нощите му се струваха безкрайни.

Нюансите на сивото, които го заобикаляха — от оловното небе до обветрените дъски на къщата, — подсилваха мрачното му настроение, завладяло го след измъкването от подводните пещери. Нощем не можеше да мигне, а ако се случеше да заспи, веднага след това се будеше от кошмари. И положението се влошаваше.

— Гуен има талант — обясни Сам търпеливо. — Също като нас. Забрави ли я?

О, да, помня я, и още как — помисли си Джъдсън. Беше я видял само веднъж преди месец, когато отиде до Сиатъл, за да се запознае с годеницата на Сам — Аби Радуел. А след тази среща нямаше вероятност да забрави Гуен Фрейзиър.

Четиримата бяха отишли на вечеря в един ресторант в модния квартал на града, наречен Саут Лейк Юниън. Още щом погледна зелено-златистите загадъчни очи на Гуен, той веднага се размечта за дълга страстна нощ в леглото с нея. Дори реши, че привличането е взаимно. Не можеше да сбърка енергията, която пробягваше помежду им онази вечер. Беше категоричен в решението си и изобщо не се усъмни, че точно Гуен е тази, която може да отвлече натрапчивите му мисли и да успокои съня му.

Но виденията за бурен секс се изпариха в мига, когато Гуен го погледна и заяви простичко: „Мога да оправям лоши сънища“.

В този момент той осъзна, че е изтълкувал напълно погрешно погледа в мистериозните ѝ очи. Тя не го възприемаше като бъдещ любовник. Виждаше го като потенциален клиент — уязвим и нуждаещ се от професионалния ѝ опит.

А той имаше едно ново правило.

Никога не излизай с жена с паранормални способности.

— Гуен вижда аурите на хората, нали? — изрече той по телефона. — Мъртъвците нямат аури, така че не разбирам как може да долови нещо на място, където е извършено престъпление.

— Аби твърди, че талантят на Гуен е много по-сложен, отколкото тя признава — обясни Сам. — Не забравяй, че двете се познават от гимназията, откакто са били преместени в училището за проблемни тийнейджъри.

— Преместени ли?

— След като парапсихичните им таланти започнали да се проявяват, и Аби, и Гуен били изпратени насила в „Самърлайт Академи“. Това е едно училище с пансион, специализирано в работа с проблемни тийнейджъри — поясни Сам. — В случая с Аби семейството ѝ решило, че тя има психични проблеми. Гуен се озовала там, след като леля ѝ, която я отгледала, починала. Дълга и много тъжна история. Аби ми е разказвала, че на прозорците имало решетки.

Джъдсън тежко въздъхна.

— Сигурно не им е било леко...

— След като се запознах с Аби и Гуен, осъзнах, че ние с теб и Ема не си даваме сметка какви късметлии сме били да растем с родители, които приемат паранормалните ни способности...

Срещата с Аби беше променила живота на брат му, помисли си Джъдсън. Сам се беше влюбил до уши, след като тя беше опитала да го наеме да разследва един случай, свързан с убийство, отмъщение и една рядка книга с парапсихичен шифър.

Двамата бързо обявиха намерението си да се оженят. Уилоу Копърсмит изпадна в лека паника. Предявявайки претенциите си на майка на младоженеца, тя помоли Сам и Аби да изчакат, за да може да планира по-официална сватба.

Накрая постигнаха компромис. Сватбата беше насрочена за края на август, след по-малко от три седмици. Джъдсън беше сигурен, че отстъпката е била направена от Аби, а не от Сам. Аби страстно беше мечтала да има истинско семейство. Сега, когато ѝ предстоеше да стане част от фамилията Копърсмит, тя искаше да започне новия си живот без конфликти с бъдещата си свекърва.

Празненството щеше да се проведе на семейния остров Легаси Айлънд, в малкото градче Копър Бийч. Обикновено замрялото островно селище в архипелага Сан Хуан сега кипеше от вълнение покрай приготовленията. Уилоу и сватбеният агент, когото наеха, бяха впрегнали забележителния си организационен талант, за да подготвят това мащабно събитие за толкова кратко време.

Джъдсън подозираше, че на света нямаше повече от дузина мъже, които биха се радвали на суматохата, свързана с организирането на голяма сватба. Сам не беше сред тях, но той беше младоженецът, така че трябваше да понесе безкрайната върволица от фотографи, цветари и снабдители.

Джъдсън отчасти го съжеляваше, но знаеше, че брат му ще се справи със ситуацията. Във всеки случай беше наясно, че в сегашното си настроение той самият не е добра компания. Освен това беше най-разумно да избягва Уилоу, докато се чувстваше така. Не можеше да излъже майчината ѝ интуиция. Ако тя научеше за повтарящия се кошмар и безсънните нощи, щеше да се побърка от тревога. А това беше последното, от което Сам и Аби се нуждаеха.

— Виж, разбирам, че имаш нужда от почивка, преди да решиш какво ще правим с „Копърсмит Кънсалтинг“ — каза Сам. — Но това е семеен проблем. Аби казва, че Гуен е много разстроена от смъртта на Болинджър. Гуен иска разследване, а местните полицаи няма да си мръднат пръста. Просто те молим да отидеш до Уилби и да разбереш какво се е случило с Болинджър.

— Ами ако се окаже, че Болинджър е била убита с паранормални средства? Какво очаква Гуен да направя, по дяволите? Това не е от случаите, в които мога да се появя на местопрестъплението, да анализирам ситуацията и да прехвърля проблема на Сполдинг, който да се погрижи за него. Обикновените полицаи и следователи не си падат особено по паранормални неща. Трябват им солидни доказателства, за да приключат случая, а това невинаги е възможно.

— Давам си сметка, че е така — рече Сам.

— Затова не поемаме много частни разследвания, забрави ли?

— Да, но този случай е свързан със семейството и приятелите — настоя Сам.

— Знам, но въпросът си остава. Какво очаква Гуен Фрейзиър да направя, ако установя, че приятелката ѝ е била убита, ала не мога да открия никакви доказателства, които да представя на полицията?

— Ще измислиш нещо — каза Сам. — Винаги успяваш. Това е много важно за Аби. Тя смята, че Гуен няма да се успокои, докато не види този случай приключен.

— Приключен, но как?

Сам се замисли, преди да отговори:

— Очевидно Гуен има по-специална история, свързана с Уилби.

— Нещата стават все по-объркани с всяка изминала минута...

— Преди две години Гуен е била част от група от седем души, обект на изследователско проучване на жената, която сега е мъртва. Проучването целяло да се намери начин да се докаже съществуването на паранормалните таланти.

— Можем да заключим, че проучването се е провалило — каза Джъдсън. — Няма как да се докаже нещо, което не подлежи на научно изследване. В лабораторията на Копърсмит работят по този проблем от години.

— Така е. Но не това е същественото от случилото се в Уилби преди две години.

— Още ли има?

— Оказало се, че един от участниците в проучването на Болинджър, някой си Зандър Тейлър, бил сериен убиец... Специализирал се в проследяването и убийството на хора, които твърдят, че имат паранормални способности. Преди да се озове в Уилби, вероятно повечето му жертви са били наистина измамници — ясновидки, гледачки на карти, фалшиви медиуми...

Сетивата на Джъдсън се изостриха. Леко любопитство се надигна в него. За пръв път почувства нещо различно от сивата тежест, която го смазваше, откакто се беше върнал от острова. Свали краката си от парапета и се изправи.

— Чакай да отгатна — каза той. — Зандър Тейлър си е търсил предизвикателство. Включил се е доброволно в проучването, за да

открие истински екстрасенси, които да убие.

— Знаеш как мислят лошите. Позна. Успял да ликвидира двама души, участващи в проучването, преди да опита да убие Гуен. Очевидно се провалил, но замалко не успял... Според Аби, Гуен била много травмирана след това нападение. А сега смъртта на Болинджър е възкресила в нея всички лоши спомени и вибрации.

Нова вълна на любопитство заля Джъдсън. Той погледна кехлибарения кристал на пръстена си. Камъкът леко просветваше, защото талантът му се беше задействал...

— Как така не сме чували за този Тейлър? Такава история би гръмнала в новините. Мога да си представя заглавията: Сериен убиец изтребва екстрасенси.

— Не се разчуло за него, понеже никой не разбрал, че той е престъпникът — обясни Сам. — При убийствата в Уилби първите два смъртни случая били отдадени на естествени причини. А смъртта на самия Тейлър е записана като самоубийство.

Джъдсън се загледа в бурния сив океан.

— А местните ченгета какво са казали по въпроса?

— Разбрах, че шефът на полицията в Уилби — някой си Оксли — имал известни подозрения, но не могъл да докаже нищо. За късмет на Гуен.

— Това пък защо?

— Понеже точно Гуен е съобщила за смъртта и в трите случая — обясни Сам. — Знаеш какви изводи би си направил от това един не много компетентен полицаи. Човекът, който открива трупа и съобщава за него, обикновено се поставя начело на списъка на заподозрените.

— А тази сутрин е открила още един труп. — Джъдсън подсвири тихо. — Каква е вероятността това да се случи?

— Ясна ти е гледната точка на Оксли.

Джъдсън опря рамо на една от дървените колони на верандата и се загледа в лятната буря, която се извиваше над океана.

— Добре, трябва да призная, че тук има интересен модел.

— Естествено, когато Оксли пристигнал на местопрестъплението тази сутрин, не скрил подозрението си... Дал да се разбере, че никак не харесва съвпаденията.

— Той наистина ли смята, че Гуен може да е отговорна за всички убийства?

— Оксли така и не е успял да докаже, че е имало убийства. Но си останал със своите подозрения. Гуен не е пряко заплашена от арест, ала заради нейното собствено спокойствие трябва да разбере какво се случва. Тя е близка с Аби и от нея знае, че двамата с теб се занимаваме с паранормални разследвания.

— Занимавахме се, преди да бъда изваден от бизнеса — изтъкна Джъдсън.

— Ще намерим нов клиент. Трябва да има още такива като предишния.

— Много смешно.

— Говоря сериозно — увери го Сам. — Това, че сме загубили най-важния си клиент, не е кой знае каква трагедия, имайки предвид всичко, което знаем за него.

— Освен че беше единственият ни клиент, ако не броим дребните задачи, които ни възлага корпорация „Копърсмит“. И не сме загубили клиента. Аз унищожих проклетата агенция.

— Няма проблем — успокои го Сам. — Ще намерим нов. Според официалната статистика има почти хиляда различни държавни агенции, отдели и офиси, включени в разузнавателната общност на Съединените щати. И още две-три хиляди частни подизпълнители. Сигурен съм, че ще намерим някой, който се нуждае от услугите на консултантска фирма, занимаваща се с паранормални разследвания. Но сега трябва да направим нещо по случая с Гуен Фрейзиър.

Вятърът се усили и сякаш поривите му изостриха сетивата на Джъдсън. Този път ще бъде различно, помисли си той, защото Гуен се нуждаеше от него... Сега тя нямаше да може да го третира като един от клиентите си.

— Добре, ще отида до Уилби и ще огледам какво става — съгласи се Джъдсън.

Последва кратко мълчание в другия край на линията.

— Има още нещо, което трябва да знаеш за Гуен Фрейзиър — добави Сам накрая.

— И кое е то?

— Тя вижда духове.

— Какво каза? — попита Джъдсън.

Ала въпросът му прозвуча прекалено късно. Сам вече беше затворил.

Джъдсън постоя тихо и неподвижно, подготвяйки сетивата си за енергията на задаващата се буря и за срещата с Гуен.

След известно време се обърна и влезе в къщата, за да приготви багажа си за дългия път до Уилби.

Духовете не бяха нищо особено.

Той виждаше по няколко всяка вечер насън.

4.

Гуен седеше на една малка маса в чайната на „Ривървю Ин“ и гледаше тъмнокосия мъж с очи на граблива птица, който влезе във фоайето. Странна буря от кехлибарени отблясъци витаеше в атмосферата около Джъдсън Копърсмит. Смущаващата горещина на аурата му не беше намалала от катастрофалната вечер в Сиатъл. А сънищата му бяха станали още по-интензивни...

Ефектът, който Джъдсън произвеждаше върху сетивата ѝ, също не беше отслабнал. Почти бруталният прилив на напрежение, на кипящо вълнение, смесено с ужас и откровено *разпознаване*, премина през тялото ѝ. Същата интуитивна сигурност, която едновременно я беше пленила и изплашила онази вечер в Сиатъл, се завърна отново. *Той е единственият.*

Паранормалният огън, който обгръщаше Джъдсън, сякаш се разпали в уютното фоайе на старата викторианска странноприемница. Но Гуен знаеше, че тя е единствената, която вижда пламъците. Гостите, седнали наоколо, не вдигнаха поглед от книгите и списанията си. Райли Дънкан, служителят на рецепцията, не отмести очи от екрана на компютъра си.

Триша Монтгомъри, собственичката на „Ривървю Ин“, седеше на масата срещу Гуен. Тя също не забеляза нищо.

— Между нас казано, трябва да внимаваш да не попаднеш на Никол Хъдсън, докато си в града — предупреди я Триша. Тя понижи глас и зашепна конспиративно: — Тази жена не е с всичкия си. Знаеш не по-зле от мен, че още преди две години за нея не можеше да се каже, че е стабилна психически. Мога да ти заявя категорично, че душевното ѝ здраве никак не се е подобрило оттогава...

— Не се тревожи — отвърна Гуен и се насили да не потрепери. — Не възнамерявам да се срещам с Никол, ако мога да го избегна.

— Това няма да бъде възможно, ако останеш за повече от ден-два — заяви Триша сухо. — Уилби е прекалено малък град.

Триша приближаваше четирийсетте. Беше привлекателна жена с къса къдрава кестенява коса, която обрамчваше сърцевидното ѝ лице с деликатни скули. Гуен се запозна с нея преди две години, в началото на проучването на Евалин. По онова време Триша току-що беше пристигнала в Уилби. Прясно забогатялата мултимилionерка беше спечелила богатството си в света на високите технологии. Беше се оттеглила от активния бизнес рано, за да се занимава с това, за което винаги бе мечтала — да държи очарователен малък пансион в горите на Орегон. За изненада на всички в града тя успя да превърне занемарената странноприемница в процъфтяващ пансион за туристи с достатъчно посетители през цялата година.

Гуен се стараяше да я слуша внимателно, но очите ѝ постоянно обхождаха фойето, където беше Джъдсън. Забеляза, че той приближи рецепцията. Тя знаеше, че бурята от кехлибарена светлина, която пламтеше около него, беше видение, предизвикано от собствените ѝ паранормални сетива. Обикновено не пробуждаше таланта си, когато наоколо имаше други хора. Но днес беше много напрегната и нервна и затова не успяваше да контролира напълно способностите си. Паранормалното ѝ зрение беше изригнало, когато Джъдсън пристъпи прага. Беше мислила за него цял месец, и то много по-често, отколкото беше добре за нея. Въпреки че очакваше пристигането му, изведнъж образът му разтърси сетивата ѝ и пробуди таланта ѝ.

Какво, за бога, ставаше в сънищата на Джъдсън, че я караха да го възприема по този начин: твърд и решителен мъж, който крачеше в буря от гореща кехлибарена светлина?

Тя имаше талант да анализира сънища, но се нуждаеше от някакъв контекст, за да разбере онова, което интуицията ѝ подсказваше. Джъдсън все още беше енигма за нея. Тя помнеше как той реагира на предложението ѝ за терапия на сънищата му онази вечер в Сиатъл. И това ѝ подсказваше, че той възнамерява да си остане загадка.

Джъдсън явно усети, че го наблюдават, защото спря пред рецепцията и обходи с поглед малкото фойе, оценявайки неколцината гости както хищник оглежда потенциалните си жертви.

Тя долови, че той е задействал таланта си, понеже в този момент те се размърдаха смутено, сякаш бяха почувствали дебнеща ги опасност. Някои от тях вдигнаха поглед от списанията си или

прекъснаха разговорите и се огледаха, търсейки причината за ненадейната тревога, която ги беше обзела.

Но както се случваше често, те предпочетоха да пренебрегнат посланието на сетивата си. В края на краищата бяха на топло и безопасно място, а новодошлият добре облечен мъж изглеждаше спокоен и овладян. Не правеше никакви заплашителни движения.

Гостите се върнаха към разговорите и четивата си. Може би интуицията им беше подсказала това, което Гуен знаеше още при появата на Джъдсън на вратата. Те бяха в безопасност. Никой от тях не беше сред днешните жертви на Джъдсън. Той беше тук заради нея.

С усилие на волята тя принуди зрението си да се върне към нормалното. Огънят от сюрреалистична светлина изгасна, но усещането за разпознаване беше все така силно. Той беше мъжът, когото беше чакала — не само откакто се беше обадила по телефона на Аби, а през целия си живот. Пулсът ѝ се ускори. Пръстите ѝ стиснаха чашата с чай.

Взemi се в ръце, жено! Тя беше роден мечтател, но отдавна се беше научила да не се отплесва в мечти.

В този момент Джъдсън погледна към нея през отворените врати на чайната. Нова вълна от възмущение разбуди сетивата ѝ. Гуен беше сигурна, че видя как очите му блеснаха за момент.

Кимна му спокойно и учтиво, или поне се надяваше, че изглежда така, за да му покаже, че го е забелязала. Той ѝ отвърна по същия начин — с кратко и вежливо кимване — и се обърна към рецепцията, за да си наеме стая.

Гуен насочи вниманието си към Триша и я попита:

— Никол още ли държи цветарския магазин?

— О, да — потвърди Триша. — Тя се справя чудесно с тази работа, въпреки че е малко смахната. Осигурява цветя за всички сватби, погребения и абитуриентски балове в района. Всяка седмица ми доставя свежи цветни композиции тук, в странноприемницата. — Триша кимна с деликатната си брадичка към букета на кръглата масичка във фойето. — Миналия месец се отбих в магазина ѝ да обсъдя някои промени за цветята за стаите ми и сварих вратата на офиса отворена. Казвам ти, вътре изглеждаше като някакъв олтар в памет на мъжа, с когото излизаше преди две години. Онзи, който падна във водопада.

Гуен усети прилив на безпокойство.

— Все още ли е влюбена в Зандър Тейлър? — попита тя просто за да е сигурна.

— Опасявам се, че е така... — Триша направи физиономия. — И все още вини теб за смъртта му. Доколкото знам, Зандър Тейлър е единственият мъж, с когото е имала сериозна връзка през живота си. Тя се справя страхотно с цветя и животни, но не и с хора. Реших, че трябва да знаеш. Добре е да внимаваш с нея.

— Оценявам, че ме предупреди.

— Видях, че си направила резервация за една седмица за себе си и за този Джъдсън Копърсмит — подпита Триша тактично.

— Трябва ми време, за да организирам погребението на Евалин и да се погрижа за имотите ѝ. Джъдсън ще ми помогне.

Триша се намръщи.

— Не се засягай, но защо точно ти? Евалин нямаше ли някакви роднини?

— Не. Тя е оставила всичко на мен.

— Аха. Не знаех това. — Триша се усмихна със съчувствие. — Сигурно няма да се затрудниш да продадеш къщата, в която Евалин живееше тук, но какво, за бога, ще правиш със съборетината при водопадите, която тя наричаше изследователска лаборатория?

— Нямам представа — отвърна Гуен откровено. — Предполагам, че ще наема някого да разчисти оборудването и инструментите, които беше инсталирала, и после ще опитам да продам мястото. Надявам се да приключа с нещата за седмица, но има толкова много за вършене.

— Този Джъдсън Копърсмит, когото очакваш, твой приятел ли е? — неприкрито любопитства Триша.

— Не точно, по-скоро финансов съветник — отвърна Гуен. Почувства се горда от това колко уверено отговори на този въпрос. Цяла сутрин беше умувала каква история да представи като прикритие на Джъдсън. — Той има известен опит с такива неща, продажби на имоти и прочие...

Триша се усмихна.

— Това е добре, защото мисля, че имаш нужда от помощ. Съмнявам се Евалин да е обръщала особено внимание на бизнес делата си. Тя се интересуваше единствено от изследванията си.

— Знам.

— Тя беше истинска ексцентричка в град, пълен с ексцентрици, но все пак ще ми липсва.

— И на мен — призна Гуен.

Триша се покашля и отново я изгледа подпитващо.

— Сара, една от камериерките, ми спомена, че в стаята ти има някаква голяма котка.

— Това всъщност е котаракът на Евалин, нарича се Макс. Не можех да го оставя в къщата. Там няма кой да го храни. Не знаех какво да правя с него, затова го доведох тук. Надявам се това да не е проблем. Донесох и котешката му тоалетна. А после ще му купя храна.

— Няма проблем — усмихна се Триша. — Пускаме домашни любимци.

Джъдсън беше приключил на рецепцията. Той мина през вратите на чайната, носейки една кожена чанта. Профилът му подхождаше на ястребовите очи, помисли си Гуен, само остри и ъгловати черти. В походката му прозираше някаква хищническа мускулиста грация. Беше облечен с бежов панталон, сив пуловер и ниски боти. Необикновеният кехлибарен кристал на черния метален пръстен на дясната му ръка улови слънчевата светлина, нахлуваща през прозореца. За секунда Гуен можеше да се закълне, че камъкът блести, сякаш излъчваше някаква енергия. *Също като очите му*, помисли си тя.

Джъдсън спря до масата и прониза Гуен с ястребовия си поглед.

— Здравей.

— Джъдсън, радвам се да те видя отново. — Тя успя да му отправи широка приятелска усмивка. — Бързо пристигна. Това е Триша Монтгомъри. Тя е собственичката на пансиона.

— Добре дошли в „Ривървю Ин“ — усмихна му се топло и Триша.

— Благодаря.

— Разбрах, че ще останете няколко дни при нас, за да помогнете на Гуен да уреди делата на Евалин Болинджър — продължи Триша.

Гуен се паникьоса. Не беше смогнала да осведоми Джъдсън за прикритието, което му беше измислила.

Той погледна Гуен напълно невъзмутимо и съвсем леко повдигна вежди.

— Точно така.

Гуен въздъхна облекчено и му се усмихна одобрително. Беше се справил със ситуацията съвсем непринудено. Както би трябвало, напомни си тя. Нали той беше консултант по сигурността.

Триша се изправи, свали чантата с компютъра си от облегалката на стола и я метна през рамо.

— А сега, моля да ме извините. Трябва да поговоря с готвача си. Не се колебайте да ме потърсите, ако аз или някой от хората ми може да ви помогне с нещо.

— Непременно — увери я Джъдсън.

Триша се отправи с бърза крачка към кухнята. Джъдсън се отпусна на стола срещу Гуен. Остави кожената чанта на пода до краката си.

— Значи сме тук, за да уредим делата на Болинджър? — попита той с равен тон. — Това ли е версията ни?

— Е, не мога да обявя, че ще провеждаме разследване на убийство, нали? — отвърна Гуен. Говореше отчетливо и авторитетно. Нямаше нужда от паранормална интуиция, за да знае, че с мъж като него жената трябва да вземе нещата под контрол още от началото. Хората като Джъдсън Копърсмит прекалено бяха свикнали да издават заповеди.

— Сигурно не е разумно да споменаваме думата убийство — съгласи се Джъдсън. — Ще се изненадаш колко се разстройват хората от тази тема.

— Знам, че не можем да обсъждаме това на публични места. Стаята, която ти запазих, е до моята, на третия етаж. Има свързваща врата, така че можем да говорим насаме, без да ни виждат, че влизаме в стаята на другия.

— Леле — изрече той с напълно неутрален тон. — Свързваща врата.

Гуен започваше да се обърква.

— Странноприемницата е малко по-скъпа от двата мотела в града, но всъщност е доста изгодно, защото в цената са включени закуска и следобеден чай.

— Следобеден чай ли? — попита Джъдсън замислено. — А дават ли кексчета и бита сметана?

Тя присви очи.

— Аз ще покрия разходите ти, разбира се.

За миг в очите му се появи нещо, което подозрително приличаше на развеселено изражение.

— Ще си записвам разходите и ще ти изпратя подробна счетоводна справка заедно с фактурата за услугите ми.

Нямаше съмнение, вече ѝ се присмиваше.

— Знам, че за теб този случай е крайно незначителен в сравнение с поръчките на разни секретни разузнавателни агенции. Но Аби ми довери, че поради някои злополучни обстоятелства при изпълнението на последната ти мисия сега нямаш клиенти, така че можеш да се отдадеш изцяло на това разследване.

Джъдсън се усмихна бавно и опасно.

— Бъди спокойна, разполагаш с цялото ми внимание, Гуен Фрейзиър.

Жена на средна възраст с бяла престилка с къдрички се появи до масата. Според табелката на гърдите ѝ се казваше Пола. Тя подаде на Джъдсън меню и сбърчи строго веждите си.

— Почти четири часът е — предупреди го тя. — Чайната затваря в четири. Свършиха ни сандвичите и кексчетата. Мисля, че са останали две-три кифлички, но нищо друго.

— Само кафе, моля — каза Джъдсън.

— Хм... — Очевидно Пола беше разочарована, че Джъдсън няма да спори за часа на затваряне, но бързо се съвзе: — С мляко и захар ли?

— Не, благодаря.

Естествено, помисли си Гуен. Как би могъл мъж като Джъдсън Копърсмит да пие кафето си, освен горчиво?

Пола погледна Гуен.

— Още зелен чай?

— Да, моля.

— Чух, че си довела котарака на Евалин Болинджър горе в стаята си — каза жената.

— Точно така.

— В приюта ли ще го водиш?

— Не, вероятно ще взема Макс с мен в Сиатъл. — Гуен замълча. — Освен ако не познаваш някого, който иска да си има един хубав котарак?

— Ами... няма такъв. Тук и без това е пълно с котки. Постоянно разни хора от Портланд идват с колите си и пускат край пътя котките и кучетата, за които не искат да се грижат. Освен това според Сара, икономката, котаракът на Евалин не е никак дружелюбен. Тя ми се оплака, че ѝ съскал изпод леглото, докато чистила стаята ти днес.

Пола тръгна с наперена крачка към кухнята.

Джъдсън изчака тя да се отдалечи и вметна:

— Изглежда, си се сдобила с котка.

— Засега... — Гуен понижи отново глас и се наведе леко напред:
— Колко време мислиш, че ще ти трябва, за да проведеш разследването?

— Зависи докъде искаш да стигна с него. — Джъдсън говореше с нормален тон, без да шепне.

Гуен се намръщи.

— Какво означава това?

— Ще ми трябват около пет секунди на мястото, за да определя дали приятелката ти е била убита.

— Наистина ли? Брат ти подчерта, че се занимаваш професионално с разследвания и че имаш талант за тези неща, но пет секунди на местопрестъплението не ми звучи като достатъчно време за провеждане на задълбочено разследване.

Джъдсън отхвърли съмненията ѝ с леко движение на ръката си.

— Убийството оставя следи, дори и когато е осъществено с паранормални средства. Но ти вече знаеш това, нали? Трябва да си доловила нещо, когато си открила тялото на приятелката си, което те е накарало да заподозреш, че има нещо нередно.

Гуен забарабани с пръсти по масата.

— Добре, очевидно имам подозрения, но талантът ми е доста несигурен за такива неща.

— Несигурен ли?

— Мога да разчитам сънища и да виждам аури. Не разследвам убийства. Виж, същественото е, че трябва да бъда абсолютно наясно какво се е случило с Евалин. Това означава, че ми е нужен човек, който да проведе разследването и който е готов да прекара повече от пет секунди на местопрестъплението.

— Така ли? — Джъдсън се облегна на стола си и опъна краката си под масата. Пъхна палците си под широкия си кожен колан. —

Какво по-точно искаш от мен?

— Ами, първо, очаквам да определиш причината за смъртта.

— Тоест искаш да знаеш дали Болинджър е била убита с паранормални средства?

— Да. Признавам, че предвид здравословното ѝ състояние не е невъзможно да е получила сърдечен удар или инсулт. Но искам да бъде сигурна.

— Какво друго? — попита Джъдсън.

— Ако заключиш, че е била ликвидирана, искам да откриеш убиеца, разбира се.

— Виждаш ли — ето къде нещата стават несигурни, както се изрази ти...

Гуен присви очи.

— Това сложно ли е?

— Много сложно.

— Защото не те бива особено в това да откриваш убийци ли? — попита тя с най-сладкия си глас.

— Глупости. Бива ме.

Той млъкна, защото Пола се върна пред масата с неговото кафе и сметката, която Гуен трябваше да подпише. Пола я изчака, докато тя надраска името си на листа и ѝ остави бакшиш.

Пола го взе и се отправи към кухнята.

— Не изглеждаше впечатлена от бакшиша — отбеляза Джъдсън.

— А би трябвало, защото беше приличен... Работила съм като сервитьорка. Всички знаят, че бившите сервитьори оставят по-щедри бакшиши от необходимото, дори и когато обслужването не е било добро.

— Просто казвам, че тя не изглеждаше впечатлена.

— И освен това не обича котки. Забрави за Пола. Да се върнем на нашата тема. Спомена, че умееш да откриваш лошите. Тогава кое е трудното за теб в едно разследване на убийство?

Джъдсън вдигна чашата с кафето си.

— Усложнението в такива случаи е да се намерят такива доказателства, от които местните ченгета ще имат полза. И чрез тях да арестуват извършителя и той да бъде осъден.

— Вие с брат ти не се ли занимавате именно с това?

— Не точно — отвърна Джъдсън. — Обикновено работата ни не се документира.

— Така ли?

— Аби не ти ли обясни каква е дейността на „Копърсмит Кънсалтинг“?

Гуен се поколеба.

— Каза ми, че провеждате разследвания на сигурността по поръчка на някаква държавна агенция, която наскоро била закрыта заради бюджетни съкращения.

Джъдсън изглеждаше засегнат, но не я поправи.

— Точно така — съгласи се той. — Но хубавото в работата за бившия ни клиент беше, че този, който ръководеше нещата, не се впрягаше за разни законови технически изисквания, с които трябва да се съобразяват стандартните правоохранителни органи. Ние не се занимавахме с арести.

— Ясно.

— Проблем ли има? — попита Джъдсън.

— Още не съм сигурна. Брат ти предупреди ли те, че ако успеем да докажем убийството на Евалин Болинджър, шефът на местната полиция ще сметне, че аз съм главната заподозряна?

Джъдсън отпи от кафето си и остави чашата.

— Мисля, че Сам спомена за тази възможност, да.

— Да си изясним нещо, Джъдсън. Наемам те да откриеш човека, който е убил Евалин Болинджър, ако приемем, че е била убита. Очаквам да го направиш по начин, който няма да прати мен в затвора.

— Обикновено начислявам по-висока тарифа за такава работа.

Гуен впери поглед в него и няколко секунди мълча. В това време Джъдсън пийна още от кафето си.

— Сериозно ли говориш? — попита тя накрая.

— Не. — Усмивката му беше ледена, а очите му горяха. — Не се тревожи, ти ще минеш по тарифата за роднини и приятели. Това означава, че няма да плащаш за допълнителните услуги като тази да се погрижа убиецът да бъде арестуван. Ще ги получиш безплатно.

— О, благодаря. — Беше готова да избухне, но се овладя. Напомни си, че нямаше други варианти за хора, които да проведат разследването. — Какво точно предлагаш да направим като начало?

— Според „Парапсихични разследвания за глупаци“ първата стъпка е да се посети местопрестъплението. — Той погледна часовника си. — Ще направя това по-късно тази вечер, когато мога да вляза вътре, без да ме забележат.

— Няма защо да се прокрадваш в къщата. Ключовете са у мен.

— Е, това със сигурност ме улеснява. Може ли да попитам защо имаш ключове от къщата на жертвата?

Гуен се напрегна.

— Евалин нямаше много приятели. Тя прекара живота си в изучаване на паранормалното.

— Което не е доходоносна кариера, освен ако не си шарлатанин ясновидец.

— Точно така — съгласи се Гуен. — Но все пак имаше някаква собственост и е оставила всичко на мен.

Джъдсън повдигна леко вежди.

— Този случай става все по-интересен с всяка изминала минута. Осъзнаваш ли, че в някои кръгове фактът, че си единствената наследница на Болинджър, може да се възприеме като мотив за убийство?

— Повярвай ми, тази мисъл вече ми мина през ума, и то повече от веднъж.

5.

Джъдсън влезе в стаята си на третия етаж и хвърли черната пътна чанта на табуретката до голямото легло. Едно нещо беше пределно ясно: нищо не се беше променило в реакцията му спрямо Гуен. Когато я видя в чайната, изпита същия прилив на сексуално желание, същата дълбока тръпка, които се бяха стоварили върху него преди месец, при първата им среща в Сиатъл.

В онази вечер тя беше поразила сетивата му като наркотик. Днес беше изпитал същия опияняващ шок.

Нещо повече, този път реакцията му беше още по-силна, може би защото не беше спирал да мисли за нея през изминалия месец.

Тя е висока за жена, но точно подходяща на ръст за мен, мислеше си Джъдсън. Беше привлекателна, но не като момичетата от кориците на списанията. И имаше страхотно силно въздействие върху него.

Носеше тъмната си коса на спретнат кок на тила, което подчертаваше кралския ѝ нос, високото чело и дълбоките, пронизителни очи на вещица.

А това веднага извикваше очевидния въпрос: къде беше мъжът в живота ѝ? Според Сам и Аби в света на Гуен нямаше такъв, ала твърдението им изглеждаше малко вероятно. *Кого трябва да убия, за да станеш моя, Гуендолин Фрейзиър?*

Старите дъски на пода изскърцаха под нозете му, когато прекоси стаята. Странноприемницата беше от края на деветнайсети век. Според черно-белите снимки на стените сградата беше изникнала като частно имение. Богатият търговец на дървесина, който я построил, я използвал като лятна къща, където да посреща гости и бизнес партньори.

Джъдсън спря до прозореца, за да проучи гледката. Реката се виждаше през гъстата гора. От мястото, където се намираще, водопадите не се забелязваха. Замисли се за това, което беше успял да научи за събитията преди две години. Първите два смъртни случая настъпили през по-малко от три седмици. Гуен открила и двата трупа.

Няколко дни по-късно Зандър Тейлър паднал във водопадите, очевидно самоубийство. Гуен и този път се обадила на 911.

Всичко беше много неясно. Открояваше се единствено фактът, че мистериозните смъртни случаи, отнели живота на трима от участниците в изследователския проект на Болинджър, бяха секнали след смъртта на Тейлър. Според Сам оцелелите участници в проучването бяха все още живи. Поне до тази сутрин.

А сега водещата проекта беше мъртва. И отново Гуен Фрейзиър беше открила тялото.

Джъдсън продължи да се взира в гъстите гори отсреща. В планините на Орегон все още имаше много диви места. Всяка година хора тръгваха на походи в тази част на Тихоокеанския северозапад и изчезваха завинаги. Суровият терен осигуряваше безброй скривалища за всякакви хищници, включително и за опасни хора. Един престъпник би могъл да извърши убийство и после да изчезне в горите за толкова дълго, колкото поискаше.

Обърна се с гръб към прозореца и бавно свали пуловера си. Отвори кожената чанта, извади чиста риза в малко по-различен нюанс на сивото, взе несесера си с тоалетни принадлежности и влезе в голямата, декорирана във викториански стил баня, за да се освежи. Не беше свикнал да работи за частни лица, но предполагаше, че е желателно да бъде спретнат. Поне беше сигурен, че това бе от значение за клиент като Гуен. Долу в чайната тя беше заявила недвусмислено, че я глождят съмнения за таланта му и неговата ангажираност към случая. Най-добре беше да се заеме за работа, преди тя да го е уволнила.

Напомни си, че трябва да се грижи за репутацията на „Копърсмит Кънсалтинг“. Не можеше да си позволи да загуби още един клиент.

Отне му половин секунда да разпознае мъжа в огледалото. Очите му не изглеждаха така мрачни и бездушни като през изминалите седмици. Беше сигурен за едно — Гуен Фрейзиър щеше да му осигури работата, от която се нуждаеше, за да забрави терзанията си.

Втъкна ризата в панталона си и излезе от огромната баня.

Приглушено мяукане го накара да спре. Обърна се към свързващата врата. Тя беше заключена от неговата страна, но Джъдсън забеляза сенките на четири лапи до процепа под вратата.

Той отключи и натисна дръжката, но откри, че вратата все още е залостена от страната на Гуен.

— Съжалявам, коте — рече той. — Засега не може да мърдаш оттам.

Чу ново приглушено мяукане. Този път котаракът звучеше раздразнен.

— Оплачи се на шефката — каза Джъдсън.

Той отново прекоси стаята и спря, за да завърже връзките на дясната си обувка, като подпря крак на табуретката до леглото. Дръпна крачола си и се увери, че пистолетът в кожения кобур е на мястото си на глезена му.

Доволен, че е подходящо облечен за работа — вероятно дори малко по-издокаран от необходимото, той излезе в коридора и слезе във фойето. Смуцаващ шепот от енергия премина през сетивата му, когато осъзна, че Гуен не го чака край рецепцията.

Мъжът зад бюрото вдигна глава от това, върху което работеше, и го погледна с присвити очи през очилата си с черни рамки. Беше около трийсетгодишен, набит, със светлокафява коса, която беше започнала да оредява. Номерът с прехвърлените през темето кичури не вършеше работа. На табелката с името му пишеше „Райли Дънкан“.

— Ако търсите госпожица Фрейзиър, тя излезе навън да говори с един човек — обясни Райли.

Джъдсън му благодари с кимване, погледна през прозореца и видя Гуен на паркинга. Не беше сама. Висок мъж с дълга до раменете руса коса беше с нея. Нещо в начина, по който изглеждаха двамата, застанали един до друг, подсказваше, че се познават от преди. По скръстените ръце на Гуен и вирнатата ѝ брадичка Джъдсън отгатна, че Гуен не е доволна от развоя на разговора.

Той излезе навън. Беше късен следобед и градът още беше облян от слънчевата светлина на дългите летни дни. Но тук, в планините, здрачът се спускаше по-рано дори по това време на годината. Сенките вече се прокрадваха към Уилби.

Кръвта на Джъдсън кипна от напрежение, докато крачеше към Гуен и събеседника ѝ. Може би това беше мъжът, когото щеше да се наложи да убие, за да получи нея.

Тя гледаше към входа на странноприемницата. Още беше облечена с панталона и пуловера, които носеше преди, но сега беше

нахлузила и леко черно яке. Веднага го забеляза. Облекчение, последвано от настойчиво предупреждение проблеснаха в очите ѝ. Усмивката ѝ беше прекалено широка и радостна. Точно такава, каквато една жена отправя към мъжа, с когото има интимна връзка. „Какво не е наред в тази картинка?“ — зачуди се Джъдсън.

— А, ето те и теб... — заговори бързо тя. — Тъкмо обяснявах на Уесли, че двамата имаме планове за тази вечер. Това е Уесли Ланкастър. Уесли, това е Джъдсън Копърсмит. — Той не се нуждаеше от паранормални способности, за да разбере, че се е издигнал от ролята на финансов съветник до тази на любовник. Нямаше проблем. Можеше да се справи с това. Застана съвсем близо до Гуен, така че рамото му да допира нейното.

— Приятно ми е... — протегна ръка Джъдсън. Като взимаше пример от Гуен, внимаваше тонът му да е любезен, поне докато не разбере какво, по дяволите, ставаше.

Уесли приключи запознанството с рязко, кратко кимване на главата. Беше очевидно, че той не беше никак щастлив да разбере, че Гуен не беше сама.

Отблизо ставаше ясно, че в гените на Уесли се бяха намесили неколцина викинги. Той беше висок, с тесен ханш и добре оформени мускули, като на човек, който прекарва доста време във фитнеса. Силна челюст, високи скули, светли очи и елегантно оформена руса коса допълваха образа му. Трябваша му само една секира, щит и шлем, за да придобие напълно завършен вид, помисли си Джъдсън.

Вместо бойното снаряжение Уесли носеше шити по поръчка черни панталони, тъмносиня копринена риза, разкопчана до средата на гърдите, небрежно измачкано ленено сако и чифт италиански мокасини. Но Джъдсън беше сигурен, че никой уважаващ себе си викингски воин не би позволил и на смъртното си легло да изглежда така, сякаш иска да направи впечатление в някое холивудско студио.

— Уесли е ловецът на духове от „Среци с отвъдното“. Това е телевизионното шоу, което разследва сигнали за стари случаи с духове и други паранормални явления — каза Гуен.

Това обясняваше доста, помисли си Джъдсън.

— Така ли? — попита той и се насили да спре дотук. Нямаше смисъл да отива по-далече, изказвайки мнението си, че според него всички ловци на духове са шарлатани и че никога не е чувал за шоуто.

— Гуен ми обясни, че двамата сте в града, за да организирате погребението на Евалин и да уредите нещата покрай смъртта ѝ — рече Уесли.

— Точно така. — Джъдсън отговори престорено нехайно, опитвайки да долови вибрациите между Уесли и Гуен. Очевидно двамата бяха имали нещо общо в миналото, но настоящето изглеждаше доста неясно. — Какво те води в Уилби?

Уесли въздъхна продължително и придоби нещастно изражение.

— Дойдох да видя Евалин. От няколко дни опитвах да се свържа с нея. Тя спря да отговаря на имейлите ми и на съобщенията, които оставях на гласовата ѝ поща. Реших да взема полет до Портланд и после да наема кола, за да стигна до Уилби и да открия какво става тук. Голям шок беше, когато научих, че Евалин е починала снощи.

— Защо си се разтревожил толкова, като не си успял да се свържеш с нея? — попита Джъдсън. — Близки приятели ли бяхте?

— По-точно партньори в бизнеса — поясни Уесли мрачно.

Гуен отпусна скръстените си ръце и ги пъкна дълбоко в джобовете на якето си.

— Евалин от време на време работеше на хонорар за Уесли. Тя беше главният му изследовател. Проверяваше историите за духове и паранормални случаи. Беше нейна задача да намира места, подходящи за епизодите на „Срещи с отвъдното“. След като Уесли направеше избора си, аз пишех сценариите.

Джъдсън я погледна изненадано.

— Ти ли си писала сценариите?

— Да. — Тя го изгледа навъсено, предизвиквайки го мълчаливо да направи някакъв коментар.

— На поредица, която разследва случаи с духове? — попита той предпазливо.

— Точно така — потвърди Гуен с леден тон.

Уесли се намръщи.

— Проблем ли имаш с това, Копърсмит?

— Не — отвърна Джъдсън. — Знаех, че Гуен се занимава с парапсихични консултации, но не бях наясно, че е и писател. Това е всичко.

Гуен вдигна очи към вечерното небе с леко раздражено изражение.

— „Среци с отвъдното“ не представя художествени измислици — обидено поясни Уесли. — Ние се занимаваме с действителни случаи. Сценариите на Гуен се основават на съществуващи подробности и слухове, свързани със стари убийства, мистериозни изчезвания и смъртни случаи.

— Ясно — кимна Джъдсън. — Колко хора работят за теб?

Уесли видимо губеше търпение.

— Няколко. Защо?

— Просто се чудех дали ти е навик да скачаш на някой самолет и после да шофираш два-три часа, за да навестиш човек от екипа си, когато не можеш да се свържеш с него по телефона и имейла.

С угълчето на окото си Джъдсън забеляза, че Гуен се напрегна. Долови раздвижването на енергия и разбра, че тя е задействала таланта си. Изучаваше аурата на Уесли. *Какво виждаш там, Гуен?*

Уесли започваше да се ядосва.

— Евалин закъсняваше с резултатите от последното проучване. Беше пропуснала вече два срока. Всеки път, когато я питах дали е завършила проучването на следващото място, тя ми казваше, че ѝ трябва още няколко дни, за да приключи. Накрая спря да отговаря на обажданията ми. „Среци с отвъдното“ се снима по много сгъстен график. Не мога да си позволя да бездействам и да чакам. Ето защо, когато не можах да се свържа с нея, дойдох тук, за да я видя лично. Нямах представа, че е починала през нощта.

— В колко часа пристигна? — попита Джъдсън.

— Знаеш ли какво, не ти дължа никакви обяснения, Копърсмит. — Уесли се обърна към Гуен. — Помисли си върху това, което ти казах. Ако се интересуваш ти да поемеш проучванията, наред с писането на сценариите, ще получиш много добро заплащане. На страшен зор съм и се нуждаю от помощта ти.

— Ще си помисля — обеща Гуен.

— Направи го — посъветва я Уесли. — Но побързай. Ще ти дам същата заплата, каквато давах на Евалин. И двамата знаем, че с проучванията и сценариите ще изкарваш много повече пари, отколкото от парапсихичните консултации.

— Наясно съм с това. — Гуен го изглежда преценяващо. — Колко време смяташ да останеш в града?

— Трябва да се върна в Портланд тази вечер, за да хвана първия полет за Калифорния още сутринта. Утре целия ден снимаме. Но можеш да ме откриеш на мобилния телефон. Звъни по всяко време, независимо колко е часът. Трябва да науча отговора ти възможно най-скоро, Гуен.

— Разбирам.

Уесли се поколеба.

— Имаш ли представа върху какво е работела Евалин в последните дни?

— Не. Никога не ми изпращаше бележки. Обикновено двете обсъждахме разни идеи за новата серия и доста спорехме, преди да се спрем на две-три, които смятахме, че ще ти свършат работа. Но не се бях чувала с нея от почти две седмици.

— Ако откриеш нещо, свързано със „Срещи с отвъдното“, когато преглеждаш нещата ѝ, ми се обади.

— Добре.

— Странно е... — замисли се Уесли. — Последния път, когато ѝ позвъних, около седмица преди да спре да отговаря на обажданията ми, останах с впечатлението, че работи по нещо много голямо. Сигурна ли си, че не ти е намекнала за него?

— Нищо не ми е споменавала.

— Е, тогава това е всичко. По дяволите! — Челюстта на Уесли се напрегна. — Предложението ми е съвсем сериозно, Гуен. Евалин би се радвала ти да поемеш работата ѝ. Приеми го като поемане на щафетата от нея в проучванията на паранормалното. И мога да ти гарантирам добро заплащане.

— Обещавам ти, че ще помисля. — Гуен извади ръката си от джоба и погледна часовника си. — Става късно. Ще трябва да ни извиниш, Уесли. С Джъдсън имаме работа.

— Да, работа. — Уесли изгледа Джъдсън с присвити очи и после рязко отвори вратата на една кола наблизо. Настани се зад кормилото и се взря в Гуен. — И не забравяй — напомни ѝ той. — Ако откриеш папката от последното проучване, непременно ми се обади.

— Добре — повтори Гуен. — Но отсега мога да ти кажа, че вероятно всичко е било в компютъра ѝ, а той е изчезнал.

— По дяволите! — Уесли затръшна вратата и потегли с пълна газ.

Джъдсън изпрати с поглед ръмжащата кола от паркинга.

— Предполагам, че не можем да го добавим в списъка на заподозрените — каза Джъдсън. — Изглежда е зависел от Болинджър, за да може да продължи да снима шоуто си.

— Тя със сигурност беше важна за него — потвърди Гуен. — Така че той сякаш няма мотив. Освен това, ако съм права, Евалин е била убита с паранормални средства. Това означава, че е невъзможно Уесли да я е ликвидирал...

— Защо си сигурна?

— Познавам го от дните на проучването на Болинджър. Почти сто процента съм сигурна, че той не притежава никакъв силен паранормален талант. Всъщност той дори не вярва в паранормалното. Просто смята, че е добър материал за телевизионно шоу.

— Добре, това обяснява някои неща. — Джъдсън я хвана за ръката и я поведе към черния си джип. — Но всичко по реда си. Да отидем да огледам местопрестъплението и да разберем дали изобщо си имаме работа с убиец. И ако е така, да проверим дали убийството е извършено с паранормални средства. След това ще решим какво да правим.

— Всъщност сега трябва да се отбием в универсалния магазин, за да купя храна за котарака.

— Съгласен съм. Първо котешката храна, после разследването на убийството.

Джъдсън откри, че му е приятно да я държи за ръка. Когато й отвори вратата, за да се качи, Гуен спря за момент, загледала в ръката му.

— Пръстенът ти — каза тя.

— Какво?

— Пропит е с енергия. Същият паранормален кристал като онзи, който носи брат ти, нали?

Джъдсън погледна пръстена си. Кехлибареният кристал грееше меко. Камъкът реагираше на леко задействаните му паранормални сетива.

— Да, има енергия. Баща ни ми го даде, когато станах на осемнайсет. И Сам, и Ема получиха по един такъв. Всеки от тях е уникален.

Той стисна леко лакътя на Гуен, за да ѝ помогне да се настани на седалката на джипа, затвори вратата и заобиколи до шофьорската врата. Погледна пръстена си още веднъж, преди да се качи в колата, и се усмихна.

Седна зад волана, запали двигателя и потегли от малкия паркинг.

— Искаш ли да ми кажеш защо реши да оставиш Тор с впечатлението, че с теб спим заедно? — попита той.

— Тор ли? — повтори неразбиращо Гуен, сякаш не беше сигурна, че го е чула правилно.

— Извинявай. — Той превключи скоростите. — Сигурно е заради косата му.

Тя се усмихна.

— Уесли има особен стил, няма спор. — После продължи сериозно: — Но аз не исках да намеквам, че двамата с теб имаме връзка. Сигурен ли си, че той си е помислил това?

Джъдсън стисна кормилото.

— Определено.

— Уверен ли си?

— Приеми го за мъжка интуиция.

— Повярвай ми, не съм опитвала да създам това впечатление. Просто исках той да знае, че имам...

— Подкрепление ли?

— Да, подкрепление. — Беше очевидно, че е доволна от подсказването му. — Това е точната дума.

— Защо?

— Уесли е вманиачен по шоуто си. Не искам да се меси в разследването ни.

— Мислиш ли, че би го направил?

— Ха! Та той не би се поколебал и за секунда, ако смята, че това ще помогне за някой от епизодите на „Среци с отвъдното“. Какво по-сензационно от разследването на мистериозната смърт на жена, занимаваща се с проучвания на паранормалното?

— Тази поредица наистина ли е толкова популярна?

— Има си зрители по кабелните телевизии, но според мен се бори за оцеляване — обясни Гуен. — Хората се пресищат от истории за духове. След известно време всички започват да изглеждат еднакви.

С Евалин се стараехме много, но е трудно да измисляш нови и нови случки.

— Особено след като духовете всъщност не съществуват.

— Този факт беше най-малкият ни проблем — въздъхна Гуен. — Между нас казано, с Евалин се справяхме добре и откривахме интересни места и разтърсващи истории, защото се фокусирахме върху истински убийства. Придържахме се към много стари случаи, разбира се — мистерии от миналото.

— Такива, в които всички замесени отдавна са мъртви?

— Точно така. Последното нещо, което искахме, беше да тръгнат да ни съдят някакви засегнати роднини на починалите. Както и да е, след като бяхме избрали случая и мястото, аз просто измислях без проблеми по някой дух за разкош — усмихна се тя.

— И не се е налагало да се чудите дали да отидете при полицаите с доказателствата, които сте открили?

Гуен го погледна за момент и после отново впери очи в предното стъкло.

— Не би имало смисъл да ходим в полицията в повечето случаи. Не биха обърнали внимание на твърденията на някакъв парапсихичен консултант.

— Вероятно не. Но ти не си имала нищо против да се занимавате с толкова стари случаи, така ли?

— Да. — Гуен грейна. — Възприемам ги като интригуващи пъзели. Честно казано, мисля, че с Евалин разрешихме голям брой много стари убийства за телевизионната поредица, но, разбира се, нямаше как да го докажем.

— Защото всички замесени са мъртви.

— Да.

— Излъга ли Уесли, като му каза, че нямаш представа върху какво е работела Евалин напоследък?

— Това беше самата истина — кимна Гуен. — Бях заета с клиентите си и довършвах един предишен сценарий за „Срещи с отвъдното“. Не се бях чувала с Евалин от известно време, но това не беше необичайно. Просто смятах, че е погълната от проучването си. Когато се заемеше с някой проект, тя се потапяше напълно в работата си.

— Имаш предвид проучванията за „Срещи с отвъдното“?

— Не — отвърна Гуен. — Тя прие тази работа само за да си плаща сметките. Истинската ѝ страст бяха сериозните изследвания на паранормалното. Тя си направи специална лаборатория в старата горска вила край водопадите. Там прекарваше повечето си време.

— Кога за последно се чухте?

— Получих един много загадъчен имейл от нея късно снощи, в който пишеше, че е попаднала на нещо много важно. Искеше да говорим лично, не по телефона. — Гуен погледна през страничния прозорец към реката. — Но аз прочетох имейла ѝ чак тази сутрин. Веднага опитах да ѝ се обадя, ала вече беше прекалено късно.

Той долови слабото потрепване на гласа ѝ.

— Не си можела да направиш нищо — каза тихо Джъдсън.

— Знам. — Гуен пъкна дланите си между коленете и продължи да се взира през страничния прозорец.

Съжаленията за пропуснати възможности никога не водеха до нищо конструктивно, помисли си Джъдсън. Особено той би трябвало да го знае много добре. Беше научил, че изходът е да останеш съсредоточен върху настоящето.

— Хайде да обсъдим с какво разполагаме — предложи той. — Мислиш ли, че вероятното убийство на Болинджър може да има връзка с нещата, върху които е работела точно преди смъртта си?

— Да. — Гуен се обърна отново към него. — Нали ме чу, като споменах пред Уесли, че компютърът ѝ е изчезнал. Мобилният ѝ телефон също.

— Съгласен съм, че при тези обстоятелства това има нужда от обяснение. Ти не вярваш на Тор... Искях да кажа на Ланкастър... Нали?

Гуен примигна.

— Не бих се изразила точно така. Просто, когато човек си има работа с него, трябва да не забравя, че той винаги преследва свои цели и би направил и казал всичко необходимо, за да ги постигне. Номерът в общуването с Уесли е да запомниш, че най-важното нещо в неговия свят е бъдещето на „Среци с отвъдното“. Ако филтрираш всичко през тази призма, може да се сработите. Не е по-лош от всички останали, обсебени от кариерата си. Всъщност съм попадала на много по-тежки случаи.

— Имаш ли някакви специални причини да не му се доверяваш?

Гуен мълча няколко секунди.

— Предполагам, че ще трябва да се задоволим с очевидния отговор — каза тя. — Женска интуиция.

— Уважавам интуицията — рече той. — Но харесвам и точните факти. Поправи ме, ако греша, но по-рано останах с впечатлението, че ти и Ланкастър имате някаква обща история, която не е само в рамките на деловите отношения.

— Преди две години, когато се запознахме тук, в Уилби, той се опита да ме вкара в леглото си.

Джъдсън се напрегна.

— Всеки мъж, който иска да спи с теб, заслужава недоверие, така ли?

— Само когато въпросният тип пропусне да спомене, че е женен. Това обикновено адски ме ядосва.

Джъдсън бавно въздъхна и отпусна леко вкопчените си във волана пръсти.

— Аха, ясно. А кога научи за съпругата, преди или след като спяхте?

Тя го изгледа студено.

— Това не ти влиза в работата, не мислиш ли?

— Просто се занимавам професионално с разследвания. Любопитен съм по природа. — *Особено когато е нещо, свързано с теб* — добави мислено той. — Извинявай. Наистина не ме засяга. Да продължим нататък.

— Стана преди.

— Какво?

— Открих, че Уесли е женен, преди връзката ни да стигне до леглото — изрече тя навъсено.

— Той още ли е женен?

— Не. Преди няколко месеца Евалин спомена, че се развел.

— Ланкастър в Уилби ли беше преди две години, когато се случиха онези убийства?

— Да — потвърди Гуен. — Тук беше.

— Сега има нова смърт и Ланкастър пак е тук.

— И аз забелязах това удивително съвпадение — замисли се Гуен. — Пристигнахме. Това е универсалният магазин в Уилби.

Можеш да паркираш отпред. Не сме закъснели. За късмет Бъди не затваря преди пет и половина.

6.

Бъди Пул, собственикът на универсалния магазин, стоеше облегнат на плота и погледна Гуен над златните рамки на очилата си за четене.

— Значи си взела котарака на Евалин, а? Може и да е благородно от твоя страна, но трябва да те предупредя, че Макс е свикнал да го глежат. Яде от най-скъпата храна за котки, консерви от дива съомга или качествена риба тон. Евалин винаги му купуваше най-доброто — от същите марки консерви, каквито ядат хората. Казвам ти, моите кучета не нагъват толкова скъпи неща като онзи лакомник.

— Ще му се наложи да промени вкусовете си, ако остане при мен — спокойно отговори Гуен. — Бъди, запознай се с Джъдсън Копърсмит. Той е мой приятел.

— Приятно ми е. — Бъди протегна голямата си ръка. — Добре дошли в Уилби. Съжалявам, че идвате тук при такива тъжни обстоятелства.

Джъдсън се ръкува с Бъди над плота.

— Наричай ме Джъдсън.

— Дадено. Чух, че Гуен довела приятел. В странноприемницата ли сте отседнали?

— Там — потвърди Гуен. — Триша ми позволи да държа Макс в стаята си, но ми трябва храна и стърготини за котешката тоалетна. Да познаваш някой, който би взел един хубав котарак?

— Не. Аз самият си падам по кучетата. Имам два ротвайлера, но те сигурно ще решат, че Макс е новата им играчка за дъвчене.

Универсалният магазин на Уилби се беше променил много малко през двете години, в които Гуен не го беше посещавала. Пътеките с пакетирани стоки и малката секция с пресни продукти бяха вляво. Отдясно имаше рафтове и маси, върху които бяха изложени произведения на местните занаятчии.

Бъди Пул също не беше се променил. Беше набит, здрав мъж с гъста сива брада и оредяваща коса. Носеше карирана риза и гащеризон

с червени тиранти.

— Жалко за бедната Евалин — тежко въздъхна Бъди и поклати глава. — Ще ни липсва. Беше си на мястото тук, в Уилби. — Той погледна Гуен. — Чух, че ти си открила тялото.

— Новините се разчуват бързо — вметна тя.

— Да, в този град е така. Съжалявам, че се е паднало на теб. Знаем, че бяхте приятелки.

— Тя ми беше много близка — сведе очи Гуен. — А за котешката храна — засега ще купувам от скъпата. Мисля, че Макс е достатъчно травмиран. Знаеш как тежко преживяват котките, когато ги преместиш от мястото, с което са свикнали.

— Да, чувал съм, че не привикват лесно с нова обстановка — съгласи се Бъди. — С кучетата е различно. Можеш да ги водиш навсякъде. — Той бързо заобиколи плота. — Ще ти трябва дива съомга значи. И пресни яйца. Евалин редовно му даваше яйца. Имаш ли хладилник в стаята? Не съм сигурен дали Триша ще ти позволи да си държиш картон с яйца в кухнята й.

— Имам от малките хладилници, които наричат минибар. В него ще се побере една кутия с шест яйца.

— Ще ни трябва и отварачка за консерви — обади се Джъдсън.

— На трета пътека. — Бъди тръгна обратно към плота с две консерви съомга и кутия яйца.

Двама души, очевидно туристи, влязоха в магазина. Лекото течение от отварянето и затварянето на вратата предизвика познатото подрънкване на кристалните висулки до входа. Гуен усети ледени иглички по тила си, като чу този звук. Знаеше, че отсега нататък винаги ще го свързва с образа на мъртвото тяло на Евалин, проснато върху килима.

Забеляза, че Джъдсън оглежда изложените кристални вятърни камбанки.

— Продават ли много такива? — попита той Бъди.

— И още как! — Той остави консервите на плота. — Прави ги една от местните жени, нарича се Луиз Фулър. Туристите много ги харесват. Почти всяка къща наоколо има по едно от нейните творения, закачено на верандата или някъде вътре. Още двама-трима занаятчии правят вятърни камбанки, но никой не може да конкурира Луиз. Звукът

на всяка е уникален. Продавам много бройки и по занаятчийските панаири, които посещавам.

— Още ли ги обикаляш? — заинтересува се Гуен.

— Разбира се. — Бъди натискаше бутоните на архаичния касов апарат. — Старая се да отида на поне пет-шест годишно. Много от местните занаятчии и художници зависят от парите, които им носят от тези панаири. Никол, цветарката, се грижи за кучетата ми, докато ме няма. — Той вдигна поглед от касовия апарат. — Това ли е всичко?

— Да — кимна Джъдсън. Извади портфейла си и постави няколко банкноти върху плота.

— Чакай — прекъсна го Гуен. — Аз ще ги платя.

— Ще се оправим после — обеща той.

Бъди пъхна парите в касата и подаде на Джъдсън рестото. После погледна Гуен над рамките на очилата си.

— Не искам да задавам лични въпроси, но хората разправят, че Оксли се държал много грубо с теб заради случилото се с Евалин.

— Оксли би предпочел да се махна от града възможно най-бързо — отвърна Гуен. — И не е само той. Но ще ми трябва известно време, за да реша какво ще правя с къщата на Евалин и старата ѝ лаборатория.

Бъди повдигна рошавите си вежди няколко пъти.

— Чух също, че онзи от телевизията, с когото Евалин работеше, се бил върнал. Имаш ли представа защо се навърта наоколо?

— Търси нови идеи за шоуто си — обясни Гуен нарочно неопределено. — Преди малко замина от града. — Тя взе торбата с покупките. — Благодаря, Бъди.

— Няма нищо. — Той въздъхна. — Много жалко за Евалин. Много ще ми липсва.

— И на мен — промълви Гуен.

7.

Малката къща на Евалин беше сгушена сред дърветата в края на пътя. Прозорците бяха тъмни, също като сутринта, когато Гуен беше пристигнала. Тя отново усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват. Побиха я тръпки.

Джъдсън спря джипа на алеята отпред. Остана мълчалив и неподвижен известно време, изучавайки къщата. Енергията се разнесе в атмосферата. Камъкът на пръстена му се загоря леко.

— И ти го чувстваш, нали? — попита Гуен.

Той не се нуждаеше от пояснение.

— Като сянка над къщата — потвърди Джъдсън. — Просто се усеща, че вътре се е случило нещо лошо.

— Почувствах го вчера, когато пристигнах, още преди да отворя вратата — каза Гуен.

— Да, и аз обикновено го усещам по този начин. — Той замълча за момент. — Но само ако е приложено сериозно насилие.

— Да... — Гуен не откъсваше поглед от къщата. — Но поне в твоя бизнес стигах до нещо конструктивно. Постигаш справедливост за жертвите.

— Не искам да те разочаровам, но по-голямата част от работата ми е, или беше, за една разузнавателна агенция. Само че там никой не търсеше справедливост.

— А какво?

— Информация. Бива ме да събирам информация.

Тя обърна глава и го изгледа със смущаващо проникновение.

— Но това не те е удовлетворявало, нали?

Джъдсън се поколеба.

— Понякога си мисля, че мама имаше право. Трябваше да отида на работа във ФБР.

— За да преследваш лошите ли? Но ти не обичаш да изпълняваш заповеди или да работиш в екип. Не мисля, че би се чувствал на място там.

— Права си. — Той замълча и се намръщи. — Сам ли ти спомена, че предпочитам да работя сам?

— Не.

Раздразнението на Джъдсън стана осезаемо.

— Успяваш да видиш такива личностни характеристики в аурата?

— Не съм извлякла тази информация от аурата ти. — Гуен разкопча предпазния колан и отвори вратата. — Пет минути в твоята компания са повече от достатъчни, за да се прояви този аспект на характера ти, повярвай ми.

Тя изскочи навън и затръшна вратата на джипа малко по-силно от необходимото.

Джъдсън отвори своята врата и слезе. Двамата заедно се изкачиха по стъпалата, прекосиха верандата и спряха пред вратата.

Гуен извади ключа от чантата си. Когато тя отвори, Джъдсън влезе в антрето първи. Енергията зашептя в атмосферата, студена и интензивна. Гуен разбра, че той е задействал таланта си.

— Електричеството не е изключено — каза тя. Влезе в антрето, натисна ключа на лампите и тясното помещение се освети. — Няма нужда да стоим на тъмно.

— Накъде?

— По коридора вдясно.

Джъдсън пое в указаната посока.

— Какво стана с онова изследване на Болинджър?

— Евалин го прекрати, след като вторият човек от групата беше открит мъртъв. Тя осъзна, че става нещо ужасно, и долови, че е свързано с проучването ѝ.

— Ще искам да науча подробности за тримата, умрели преди две години — рече Джъдсън. — Особено как е станало така, че ти си открила труповете.

Гуен отдавна знаеше, че това ще се наложи. Беше подготвена.

— Сетих се, че ще питаш за подробностите.

Той погледна назад към нея.

— Покажи ми къде намери тялото на Болинджър.

— Добре, но мисля, че преди това трябва да ти покажа тази снимка. — Тя я извади от чантата си и я подаде на Джъдсън. —

Намерих я на пода до Евалин. Не съм сигурна какво означава, но смятам, че е важна.

Джъдсън огледа снимката.

— Теб те познах. Кои са останалите?

— Групов портрет на участниците в изследването на Евалин. Тя я държеше забодена на корковото табло на стената. Фактът, че е била изтръгната от таблото и изпусната на пода, ме смущава, макар че не знам поради каква причина.

— Болинджър не е на снимката.

— Защото тя я направи. Трима от фотографираниите са мъртви. Мери Хендерсън, блондинката отляво, Бен Шуорц, мъжът до нея, и Зандър Тейлър. Той е привлекателният тъмнокос мъж най-вдясно на първия ред.

— Ти си застанала до сериен убиец.

Гуен потрепери.

— Не ми напомняй. Целта му беше да ни изтреби в реда, в който стоим на тази снимка. За него беше просто игра. Подразни се, че трябва да бъде третата му жертва. Призна ми, че съм смутила правилната последователност.

В очите на Джъдсън лумна огън. Също и в пръстена му.

— Така ли ти каза?

— Да. Малко преди да скочи във водопада...

— Добре, ще довършим този разговор по-късно. Да огледам мястото.

Гуен не задейства своя талант, за да не вижда духа в огледалото. Пресегна се зад рамката на вратата, напипа ключа на осветлението и го щракна.

И застина шокирана, щом видя какъв хаос цари в кабинета. Чекмеджетата и шкафовете бяха разтворени. Книгите бяха съборени от рафтовете. Папките — извадени от металните шкафове и захвърлени на пода.

— Мили боже! — прошепна тя, поразена.

— Предполагам, че нещата не са били в този вид, когато си пристигнала тук сутринта?

— Не. Някой е претърсил стаята, след като съм си тръгнала.

Тя почувства, че напрежението я смазва... Смайването при вида на кабинета задейства таланта ѝ. Реакцията беше интуитивна. Преди

да успее да я потисне, погледна в огледалото.

Духът се появи.

— Е, знаеше, че това ще прерасне в голяма каша, нали, скъпа? — заговори духът. — Затова си доведе помощник. Трябва да кажа, че изглежда интересен. Определено има силен талант. Надявам се, че е компетентен.

— Аз също — отрони тихо Гуен.

— Какво? — попита Джъдсън.

— Нищо. — Тя отмести поглед от огледалото, потисна възприятията си и се обърна към него. — Говоря си сама. Правя го понякога. Лош навик. — Размаха ръка към преобърнатия наопаки кабинет. — Какво е станало тук?

— Бих предположил, че някой е дирил нещо, което е очаквал да намери в кабинета на Евалин.

— Това е ясно. — Гуен спря и се намръщи. — Може би убиецът не е намерил в компютъра й това, което е търсел, и се е върнал да претършува отново мястото.

— Не мисля. — Джъдсън оглеждаше помещението внимателно и спря за момент, за да докосне повърхността на бюрото. — Смятам, че е бил някой друг.

— Защо мислиш, че е идвал втори човек?

— Тук има много отчаяние и нарастваща ярост. Който е претърсвал, е започнал с нетърпение и накрая си е тръгнал отчаян и бесен.

Гуен беше очарована.

— Можеш да доловиш всичко това?

— Да — кимна Джъдсън, — ако емоциите са били пропити с такава интензивна енергия като в този случай. Това е, което правя, Гуен.

— Добре, да помислим. Ако е бил втори човек, може би той е търсел това, което е било в компютъра и мобилния й телефон. В такъв случай не го е открил, защото убиецът е стигнал до тях пръв.

— Това е разумно предположение. — Джъдсън се наведе и прегледа папките, захвърлени на пода. — Някои от тези документи са отпреди трийсет години.

— Нали ти обясних, че Евалин беше посветила живота си на изучаването на паранормалното. Но в крайна сметка така и не успя да

докаже нищо на официалната наука.

Джъдсън отвори няколко папки и прегледа съдържанието им.

— Изглежда, че повечето й проучвания са били фокусирани върху сънищата.

— Повечето, да... Затова с нея се сбlijихме толкова. Запознах се с Евалин, когато бях в гимназията и ме изпратиха в „Самърлайт Академи“. Тя беше психологически съветник там, единствената, която наистина разбираше моята парапсихична страна. Това, че виждам аурите, е свързано с умението ми за осъзнато сънуване.

— Какво?

Гуен се изчерви, като си спомни колко зле се бяха развили нещата при първата им среща в Сиагъл, когато му беше предложила да оправи кошмарите му.

— Няма значение — добави бързо тя. — Сложно е...

— Вярвам ти. — Джъдсън се изправи с небрежната грация на тигър. — Двете с Болинджър сте продължили да поддържате връзка и след като си напуснала „Самърлайт“?

— Да. — Тя наблюдаваше как Джъдсън се движи из стаята. — Е, какво мислиш? Евалин от естествена смърт ли е починала? От шока при вида на крадец в дома си? Или е била убита?

Джъдсън спря близо до мястото, където Гуен беше открила тялото на Евалин. Енергията му затопли атмосферата в стаята.

— Била е убита — каза тихо той. — Без съмнение.

Гуен мислеше, че е подготвена за този отговор. Тя беше стигнала до същия извод сутринта. Въпреки това категоричността на Джъдсън я сепна.

— С паранормални средства ли? — попита тя.

— Да.

— По дяволите, също като предния път. — Гуен стисна юмруци. — Надявах се да греша.

Джъдсън не отговори. Вместо това обиколи още веднъж стаята и пак спря до бюрото.

— Какво? — попита тя. — Виждам, че нещо те смущава.

Той срещна погледа й.

— Болинджър е умряла тук, където стоя в момента. Но съм почти уверен, че убиецът не се е намирал близо до нея, когато тя е издъхнала. Стоял е ей там, до вратата.

— Сигурен ли си?

Той я погледна с търпеливо изражение.

— Работата ми е да анализирам сцени на местопрестъпления,
Гуен.

— Да, знам. Извинявай, просто... Няма значение. Мисля, че разбирам накъде биеш.

— От опита си съм наясно, че трябва някой да има много силен талант, за да преодолее аурата на другия човек и да накара сърцето му да спре — обясни Джъдсън. — Срещал съм много малко хора с паранормален талант, които могат да генерират толкова силна унищожителна енергия, и още по-малко, които могат да я използват като смъртоносно оръжие. В редките случаи, когато това става, убиецът почти винаги се нуждае от физически контакт с жертвата. Но има изключения.

Хладина прониза сетивата ѝ.

— Да, знам. Мислиш, че убиецът на Евалин е използвал някакво паранормално оръжие, нали?

— Това е единственото възможно обяснение за този сценарий. Според откритията на Сам и неговите хора в лабораторията, паранормалните оръжия могат да се използват само от близко разстояние. Те не са толкова точни и поразяващи извън обхвата от около шест метра.

Гуен си пое дълбоко дъх и бавно въздъхна.

— Чувала съм, че в изследователската лаборатория на „Копърсмит“ проучват тези въпроси.

— Паранормалните оръжия имат и други ограничения. Могат да бъдат активирани само от човек, който притежава паранормален талант. Технологията им се основава на кристалите и трябва да бъдат настроени на дължините на вълните на този, който ще използва оръжието. Има и други затруднения. Естествените кристали, които могат да се използват в подобни оръжия, са изключително редки. Сам опитва да ги отгледа в лабораторни условия, но засега има съвсем ограничен успех.

Гуен скръсти ръце.

— Все пак такива оръжия съществуват.

Джъдсън срещна погледа ѝ.

— Говориш така, все едно го знаеш от личен опит.

— Преди две години Зандър Тейлър използва паранормално оръжие, за да убие Мери и Бен.

Джъдсън се намръщи.

— Сигурна ли си?

— Да. Защото опита да го използва и срещу мен. Сега изглежда, че Евалин е била убита по същия начин. Сякаш Зандър Тейлър се е завърнал от гроба и е донесъл проклетия си фотоапарат със себе си.

— Какъв фотоапарат?

— Така изглеждаше ужасното му приспособление, като малък фотоапарат. От най-простите модели.

Джъдсън дълго се взира в нея.

— Ти как избяга?

— Бяхме в лабораторията. Там има голямо количество енергия. Нещо се обърка, когато Зандър опита да използва фотоапарата. Той сякаш избухва, така ми се стори.

Джъдсън я погледна със скептично изражение.

— Сякаш избухна ли?

— Трудно е да се обясни. Само знам, че започнах да пиця. А той побягна към водопада и скочи.

— И това ли беше всичко?

— Общо взето.

— Ти си много добра лъжкия — усмихна се той. — Харесвам това качество у жените.

8.

— Кога започна да си говориш сама? — попита Джъдсън.

Зададе ѝ въпроса чак когато сервитьорката им донесе две чаши вино. Ресторантът се казваше „Уилби кафе“. Имаше типичното меню за тази част на тихоокеанското крайбрежие, включващо съомга и кюфтета от раци. Според Джъдсън основното достойнство на заведението беше удобното му местоположение: отстоеше на няколко минути път от „Ривървю Ин“.

Усети, че въпросът му свари Гуен неподготвена. Това беше и намерението му. Тя очакваше той да я разпитва за Зандър Тейлър и оръжието с форма на фотоапарат.

Щеше да стигне и до него по-късно, но предпочиташе не толкова директен подход. Обикновено беше по-лесно да получиш честен отговор от човек, който не очаква въпроса. Беше прекарал достатъчно време в компанията на Гуен, за да знае, че тя отдавна се е научила да пази тайни.

А в това отношение двамата имаха много общо.

Гуен тъкмо вдигаше чашата си към устните си и сякаш ръката ѝ се вкамени: спря, преди да довърши движението. След което го гледа дълго и изучаващо. Той никак не се смути. Можеше да седи и да я гледа в очите вечно. Осъзна, че все още не е изключил напълно таланта си. Просто не можеше да направи това в нейно присъствие. Нещо у Гуен караше кръвта му да пламне, също като сетивата му.

Известно време се колеба дали ще му отговори. Тя имаше право да пази тайните си, но, по дяволите, той искаше да научи много повече за нея. И знаеше, че говоренето сама на себе си изобщо не е стар навик.

Тя мисли още известно време. Накрая отпи от виното и остави чашата внимателно на масата.

— Не говорех на себе си — призна тя. — Бях в състояние на осъзнат сън и общувах с духа на Евалин в огледалото.

Тя изчака да види реакцията му.

За миг той обмисли възможните варианти.

— Духът е някакъв образ, който виждаш насън, защото интуицията ти го е предизвикала?

Гуен се отпусна видимо. Очите ѝ се проясниха и тя се усмихна.

— Да. Точно това се случва, когато съзирам духове. Но е почти невъзможно да го обясня на хората, защото звучи така, сякаш твърдя, че имам видения.

— Което всъщност е точно това, което се случва, нали?

— В известен смисъл, да. — Тя отново го погледна притеснено. — Не изглеждаш изплашен. Повечето хора започват да ме гледат странно, когато им призная за духовете. Леля ми повтаряше, че не трябва да споменавам на никого за тези видения. Съветваше ме да се науча да не им обръщам внимание. Но след като тя умря, попаднах в приемно семейство. В един момент направих грешката да се доверя на един психолог. Всички заключиха, че имам сериозни психични смущения, и в следващия момент се озовах в „Самърлайт Академи“. Докато завърша, се бях научила да пазя тайните си, повярвай ми.

— Кога започнаха виденията с духове?

— Когато бях на дванайсет. Но през следващите години ставаха все по-силни.

— Горедолу на същата възраст ние с Ема и Сам осъзнахме, че имаме особени способности.

— Виждах духове на неочаквани места, почти винаги върху някаква отразяваща повърхност — продължи Гуен. — Първия път беше в огледалото на един антикварен магазин. Бях ужасена. По някакъв начин знаех, че не е истински дух, но заради това се чувствах още по-изплашена от преживяването.

— И се запита дали не полудяваш.

— Известно време се питах, да. Както и всички около мен. Но Евалин ми помогна да разбера, че виденията са осъзнато сънуване, което се случва, докато съм будна. Мога да премина в това състояние и по свое желание. А енергията, останала на места, където са извършени престъпления, изглежда, предизвиква сънищата с духове.

— Осъзнатото сънуване е, когато си наясно, че сънуваш, нали? И можеш да контролираш какво става в съня?

— Да. — Гуен отпи от виното си. — Не е необичайно. На много хора се случва понякога да имат осъзнат сън. Но в моя случай талантът

е свързан с парапсихичната ми интуиция и способността ми да съзирам аурите. Сигнала съм до извода, че виждането на духове на места, където са извършени стари престъпления, е просто някакъв страничен ефект от паранормалната ми чувствителност.

— Как разбра, че духовете винаги се появяват на местата на стари престъпления?

— След първите няколко случая проверих в интернет какво е известно за местата, където бях видяла духовете.

Не ми трябваше много време, за да откроя, че в почти всички случаи има регистрирано убийство или необяснена смърт някъде наблизо. Интуицията ми е долавяла парапсихичната остатъчна енергия и я е интерпретирала като видение на дух.

— Енергията, която остава след извършено престъпление, е много силна. Доста хора проявяват чувствителност към нея, дори и такива без паранормален талант. Почти всеки някога е влизал в стая или някакво помещение и е усещал лоши вибрации.

— Знам. Но в моя случай реакцията е доста пресилена.

— Много ли беше тежко в „Самърлайт Академи“?

— Бях нещастна през цялото време. Ала като обръщам поглед назад, осъзнавам, че това е най-хубавото нещо, което би могло да ми се случи. Отначало бях много самотна и изплашена, но скоро се запознах с Аби и с още един талант, Ник Сойър. Тримата се сприятелихме. Не съм сигурна защо. Просто се случи. Бяхме заедно, докато завършихме, и все още сме много близки. Ние сме като семейство. Другото хубаво на „Самърлайт“ беше, че там срещнах Евалин. Тя ми помогна да осъзная и овладея таланта си.

— Но през повечето време го използваш, за да работиш като парапсихичен консултант?

— Предпочитам живи клиенти — усмихна се тя. — Плащат по-добре.

Това изненадващо го разсмя.

— Мога да видя предимствата.

Гуен отново прие сериозно изражение.

— Но живите клиенти са и невероятно натоварващи. Събирам много впечатления, когато виждам аурите им, но тези впечатления не ми помагат, ако не науча от какъв контекст са. А за тази цел ми трябва съдействието на клиентите. Но те винаги са готови да откликнат.

Той повдигна вежди.

— Да не би случайно да говорим за мен?

— Да.

— Аз не съм ти клиент — отрони той тихо, но категорично.

— Така е — съгласи се тя. — Но това може да се промени. Имам свободни часове в графика си.

— Благодаря за поканата, но забрави.

— Добре. Ти си решаваш. — Гуен допи виното си и остави чашата. — Твоите сънища са си твои проблеми.

— И аз така смятам.

— Поне не си от онези клиенти, които ми плащат за терапия, но после отказват да се вслушат в съветите ми.

Джъдсън се усмихна.

— Това често ли се случва?

— О, разбира се... Постоянно. Клиентите си записват часове и прекарват четирийсет минути да ми разказват сънищата си, за да науча същността на проблема им. Правя анализ, поставям ги в състояние на транс и им помагам да променят сънищата, докато не открием неразрешените проблеми. След това ги обсъждаме и им предлагам някои съвети. Клиентите си тръгват, а след месец се връщат и се оплакват от същите проблеми.

— Защото не са се вслушали в съветите ти?

— Направо е отчайващо. — Гуен поклати глава. — Предполагам, че би трябвало да се радвам, понеже ми плащат отново, но...

Тя млъкна, защото той се разсмя. Докато го гледаше, очите ѝ се разшириха — любопитни и развеселени.

Той се изненада от смеха си повече и от нея. Отдавна не се беше смял така. Двама души на една съседна маса се обърнаха да го погледнат.

Най-после Джъдсън се овладя и си отчупи парче хляб.

Гуен присви очи.

— Какво ти е толкова смешно?

— Това, че се чудиш защо хората ти плащат за съветите, а после не им обръщат внимание. Нали си нещо като психотерапевт — каза той, докато дъвчеше хляба. — И това ако не е наивност! Но все пак е сладко, като се замислиш.

— Моля?

— Хората постоянно търсят съвети: от приятелите си, от лекари, от психотерапевти, от психолози и медиуми... Но много малко от тях в действителност ги прилагат, освен ако и без това не са смятали да постъпят точно така.

— Това е доста проникателен коментар. — Тя сбърчи нос. — Все пак едно е човек напълно да отхвърли помощта ми, както направи ти, и съвсем друго е, когато хората ти плащат скъпо за терапия и после не се възползват от нея. Знаеш ли колко е обезкуражаващо?

— Разбира се, че съм наясно, нали съм консултант, забрави ли? Заплащането в моя бизнес е добро, но почти никой не следва съветите ми.

Гуен смръщи интеллигентното си лице.

— Не се бях сетила.

— Погледни го от добрата страна, поне и на двамата ни плащат за съветите, които даваме.

— Така си е.

Сервитьорът постави две чинии със задушена съомга пред тях и се отдалечи.

Гуен я огледа внимателно, после вдигна глава.

— Мислиш ли, че ще успеем да се доберем до убиеца на Евалин?

— Разбира се.

— Звучиш много уверено.

Джъдсън сви рамене.

— Случаят е съвсем прост. Ще ми трябва известно време, но всичко е въпрос на проследяване и проверка на възможните варианти. А такива има доста.

— Жалко, че не беше тук преди две години, когато Зандър Тейлър започна да избива хората от изследователския проект на Евалин. Може би щеше да успееш да го спреш, преди да убие Бен.

— Едно нещо съм научил от работата си. Не съжалявай за минали неща. Не поглеждай назад, освен ако в спомените няма информация, която може да ти помогне да разгадаеш нещо от настоящето.

— Това е добро правило. — Гуен вдигна вилцата си. — Но аз пък съм научила от работата си, че миналото винаги влияе на настоящето.

— Да — призна той. — И аз съм се сблъсквал с този проблем няколко пъти.

Известно време двамата се храниха мълчаливо. Джъдсън се стараеше да не наблюдава Гуен скришом, но му беше трудно да откъсне очи от нея. Хубаво му беше да са заедно, да се наслаждава на деликатната ѝ женствена енергия. Изведнъж осъзна, че точно от това се нуждаеше още откакто се беше върнал от острова. Гуендолин Фрейзиър беше необходимото му лекарство.

— Обикновено е най-добре да не питаш — каза тя спокойно. Отрязва парченце домати и го изяде.

Джъдсън застана неподвижен, смътно осъзнавайки, че пръстенът му изведнъж се е нагорещил леко.

— Какво да не питам? — интересува се той, действайки предпазливо като при излизането си от подводната пещера.

— Чудиш се какво виждам, когато погледна аурата ти. — Тя замълча за миг. — Просто те предупреждавах, че е най-добре да не тръгваш в тази посока.

Той знаеше, че ще се стигне до тази тема рано или късно. Гуен не беше от хората, които се отказват лесно.

— Осъзнаваш, че ме остави без избор, нали? — каза той.

— Сега вече трябва да попитам.

— Опасявах се, че ще стане така. Обещавах ли да не се плашиш?

— Аз имам талант. Приемам паранормалното за нещо естествено. Защо да се плаша? — Той поднесе към устата си голямо парче от рибата.

— Понякога, докато разчитам аурата на човек, той започва да се чувства изплашен или нервен, дори и ако е заявил, че приема съществуването на паранормалното.

— Какво виждаш в аурата ми?

Гуен се поколеба. Джъдсън долови несигурността в очите ѝ.

— Добре. Но не забравяй, че моите видения съдържат най-различни подвеждащи символи и метафори. Когато задействам таланта си, аз преминавам в нещо като транс, осъзнат сън. А тези сънища са също толкова трудни за интерпретиране, колкото и обикновените, особено ако бъдат изкарани от контекста, за който не знам нищо.

Тя замълча и му се усмихна окуражаващо.

— Да видим какво можеш да направиш, без да ти подсказвам — рече той.

Усмивката ѝ изчезна.

— Страхувах се, че ще го кажеш... Всъщност не смяташ, че мога да видя нещо полезно, нали?

— Не се съмнявам, че можеш да разчиташ аурите, и съм убеден, че долавяш силната енергия, като онази, която остава на местопрестъпленията. Но да разтълкуваш сънищата ми? Не, не мисля, че някой може да го направи.

Тя седя мълчаливо известно време, а невероятните ѝ очи блестяха от психичната енергия, която трептеше в атмосферата. Двама мъже на съседната маса се огледаха обезпокоено наоколо и после продължиха да се хранят.

Гуен приглуши таланта си. Устните ѝ се присвиха от напрежение.

— Аурата ти изглежда по същия начин като преди месец, когато се срещнахме в Сиатъл. Ти си стабилен. Но мога да видя, че сънищата ти стават все по-интензивни. Те не са кошмари, не точно, но в тях има засилващо се чувство за неотложност. Освен това не можеш да спиш добре. Но има и още нещо, нещо, което не мога да разбера, без да те попитам за неща от живота ти.

Той остави вилницата, не показваше никакви емоции.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш? Защото всяка ясновидка от панаирите би могла да „види“ същото в кристалната си топка. Та кой ли няма лоши сънища от време на време.

— Знам.

Гласът ѝ беше станал равен и студен. Той се почувства така, сякаш е стъпнал пеперуда.

— Извинявам се — отрони тихо мъжът. — Не трябваше да те засягам.

— Наясно съм какво си мислят повечето хора за парапсихичните съветници. Смятат ни за измамници и шарлатани.

— Знам, че талантът ти е истински, Гуен. Не трябваше да казвам това. Съжалявам.

Тя се отпусна.

— Приемам извинението ти. Искаш ли да ти обясня и останалите неща, които видях в аурата ти?

— Разбира се.

— Не са много. Просто има някакво горещо излъчване в сънищата ти, което ми е трудно да разбера. Сигурна съм, че е парапсихична енергия. Но ултрасветлината е със същия цвят като енергията, която съзирам от време на време на пръстена ти. Случило ли ти се е нещо, свързано с този кехлибарен кристал? Да си попадал близо до някаква експлозия? Или пожар?

Той смяташе, че е подготвен за анализа, който тя би могла да измисли — подготвен за всичко, освен за възможността тя наистина да прозре какво става в сънищата му. Имаше само един начин Гуен да каже нещо толкова близо до истината.

— Разказах на Сам някои от нещата, които станаха при онзи последен случай. Той е споделил с Аби, а тя с теб. Дотук с пазенето на семейни тайни.

— Недей да виниш Сам или Аби. Никой от двамата не ми е доверявал нищо за сънищата ти. А за това, което се е случило с теб наскоро... Не е тайна, че едва не си бил убит и е трябвало да изплуваш от някаква подводна пещера. А това наистина обяснява отчасти неотложността в съня ти, разбира се. Но в съня ти става и още нещо. Ти се връщаш към една и съща сцена отново и отново. Според мен търсиш нещо.

Той усети как го пронизват тъмни ледени иглички.

— И ти можеш да ми помогнеш?

Тя се усмихна. Очите ѝ бяха пълни с тъга и съжаление, сякаш току-що беше признала за загубата на нещо, което е копнеела да притежава.

— Аз помагам при лоши сънища, забрави ли?

— Не търся терапия. Мога да се справя и сам...

— Добре. — Гуен си пое дъх и отново се обгради от хладна, любезна резервираност. — Сега можеш да разбереш защо вода толкова ограничен социален живот.

— За какво намекваш?

— Мислиш си, че съм зърнала някой от сънищата ти, нали? Все едно съм нахлула в личното ти пространство.

Джъдсън понечи да отрече, но реши, че няма смисъл.

— Да, подозирах...

— Ако това ще те успокои, аз не виждам самите сънища.

Започваше да му писва — от него, не от нея. Той я беше предизвикал да разчете аурата му. Фактът, че резултатите не му харесваха, си беше негов проблем.

— Добре е да го знам.

— Няма нужда да се ядосваш.

— Спокоен съм.

— Мога да разпозная яда. Работата е там, че тежките сънища влияят на аурата, особено ако се повтарят често и ако сънуващият има силен паранормален талант. Това, което виждам, е енергията на сънищата в аурата на човека. Интуицията ми интерпретира тази енергия. Невинаги успявам да я разтълкувам правилно и е невъзможно да направя точен анализ, когато не зная никакви други подробности. Но обикновено виждам достатъчно, за да започна да задавам правилните въпроси. С твоя случай съм на този етап.

— Аз не съм твой случай и не съм тук, за да получа консултация от теб. Дошъл съм да разследвам убийство. Ти си клиентът, не аз.

Очите ѝ блеснаха гневно. В следващия момент сенките се бяха завърнали и забулиха тайните ѝ.

— Точно тъй — отрони тя подчертано любезно. — Ти не си ми клиент.

Той се почувства така, сякаш Гуен затръшна някаква врата под носа му. Сам си беше виновен.

9.

Сама съм си виновна за ледената атмосфера помежду ни — помисли си Гуен. Трябваше да се сети, че не е добра идея да казва на Джъдсън истината. Знаеше, че стъпва по тънък лед, когато започна да описва какво вижда в енергията на сънищата му. Надяваше се, че собствените му парапсихични способности, съчетани с разбирането му за паранормалното, ще му помогнат да приеме таланта ѝ. Но беше заложила на губеща карта. После допусна глупавата грешка да удвои залога: опита да го убеди да ѝ позволи да му помогне.

Не за пръв път преценяваше погрешно някой мъж, но този път ѝ се струваше много по-важно от обикновено. Каза си, че е по-добре истината да излезе наяве, преди да се опознаят по-добре.

От друга страна, единствената връзка, която имаше с Джъдсън Копърсмит, беше между клиент и детектив, нает да извърши разследване. Трябваше да не забравя това нито за миг.

Не показвай слабост, помисли си тя. Това беше девизът, на който Ник Сойър беше научил нея и Аби още в началото на престоя им в „Самърлайт Академи“. Това беше незабравим съвет, който си заслужаваше да следва.

Двамата с Джъдсън завършиха вечерята в напрегнато мълчание и излязоха навън. Нощният въздух беше свеж и хладен. Звездите и полумесецът грееха на obsидиановото небе, но не успяваха да осветят Уилби.

— Този град никак не ми харесва — призна Гуен, за да разчупи мълчанието.

— Не се изненадвам, като знам какво си преживяла тук.

— Какъв е следващият ти ход?

— Има доста следващи ходове — обясни Джъдсън. — Утре искам да видя старата хижа, където си открила труповете и където Зандър Тейлър те е нападнал, а после е скочил във водопада.

— Добре — кимна тя.

Тръгнаха през почти празния паркинг. Светлините на „Ривървю Ин“ блещукаха в далечината.

— Искам да те попитам, само от любопитство, какво видя в аурата на Зандър Тейлър? — заинтересува се Джъдсън.

Тя се замисли за виденията, които още я връхлитаха в най-тъмните часове на нощта.

— Нищо, което да ми подсказе, че той е убиец, поне не и преди да ме нападне. После успях да осмисля поне част от онова, което бях съзряла, ала беше прекалено късно. Това е проблемът с виденията. Казах ти много пъти, че когато са извадени от контекста...

— Без допълнителните подробности не можеш да интерпретираш онова, което виждаш. Обясни ми го съвсем ясно. Каж ми какво видя в аурата на Тейлър.

— Долових онзи тип енергия, който съм се научила да асоциирам с наркотична зависимост. Но в аурата му не видях никакви признаци за наличие на наркотици. Споменах за лошата енергия на Евалин, но тя каза, че щом той не взема нищо в момента, тя няма да го отстрани от проучването. Напомни ми, че много хора с паранормален талант стигат до експерименти с дрога в някой момент от живота си, опитвайки да се самолечат. Хората с паранормална чувствителност често си мислят, че полудяват. Понякога отиват на лекар, който решава, че имат психични отклонения, и им предписва медикаменти. В резултат наркотиците често са фактор в терапията на сънищата.

— Съществената идея е, че признаците за пристрастеност не са сериозен повод за тревога.

— Не са, особено след като той не показваше видими признаци да се дрогира. Чак по-късно осъзнах, че не е бил пристрастен към наркотиците, а към убийствата.

— Върховната игра на истинския психопат — заключи Джъдсън.

— Игра е точното определение за начина, по който Тейлър възприемаше уменията си. Двете с Евалин бяхме убедени, че е имал много жертви, преди да се появи в Уилби.

Един пикап, който караше по улицата, внезапно зави към паркинга. Фаровете му пронизаха тъмнината. Колата се движеше прекалено бързо и летеше точно срещу тях.

Джъдсън вече реагираше. Той сграбчи ръката на Гуен и я дръпна в защитената зона между две паркирани коли.

Пикапът спря рязко само на метър разстояние. Гуен успя да зърне надписа „Цветни композиции Хъдсън“ преди вратата на шофьора да се отвори. Жена, облечена с дънки и избеляла памучна риза, изскочи навън. Беше обута с ботуши. Тъмната ѝ коса беше стегната на опашка. Тя не обърна внимание на Джъдсън, а впери поглед в Гуен.

— Чух, че си се завърнала — изсъска тя. Гняв и дълго потискана болка кипяха в атмосферата около нея. — Дочух също, че Евалин Болинджър е мъртва и че Оксли те е сварил в къщата при трупа. Явно си се върнала към старите си навици.

— Здравей, Никол — изрече Гуен с равен глас.

Говореше тихо и успокоително, като интуитивно опитваше да потуши гнева на жената. Но знаеше, че няма големи шансове да успее. Осъзна, че Джъдсън е застинал в застрашително неподвижна поза. Той стоеше съвсем близо и леко пред нея, отчасти прикривайки я с тялото си. Искаше ѝ се да му обясни, че няма непосредствена физическа заплаха, но не беше напълно сигурна, че е така. Бяха минали две години от последната ѝ среща с Никол. Тогава тя хлипаше истерично и се кълнеше да отмъсти на Гуен.

Никол погледна Джъдсън.

— Разправят, че ти си новото ѝ гадже. Най-добре да внимаваш. Хората около нея имат навика да умират.

— По-спокойно — тихо я предупреди Джъдсън.

— Тя уби мъжа, когото обичах, преди две години, както и други хора. Обзалагам се, че е умъртвила и Евалин Болинджър. — Никол повиши глас: — Ако се задържиш достатъчно дълго край нея, ти ще бъдеш следващата ѝ жертва. И внимавай какво ядеш. Тя използва отрова, така че после винаги изглежда като сърдечен удар или нещастен случай.

— Достатъчно. — Този път гласът на Джъдсън прозвуча рязко.

Пръстенът му заблестя леко и Гуен усети смущаващото, дълбоко зловещо излъчване.

Никол млъкна и отстъпи назад, стресната. Обърна се бързо и огледа паркинга с притеснено изражение, сякаш търсеше нещо, което я дебне в гръб. Когато не забеляза заплаха, избухна в сълзи и отново се обърна към Гуен.

— Как смееш да се върнеш тук, сякаш нищо не се е случило? — изрече тя между риданията си. — Как смееш, кучко такава!

Никол замахна злобно да удари плесник през лицето на Гуен, но Джъдсън мигновено пристъпи напред, така че да попречи на удара ѝ. Пое го с рамото си. Плашещата горещина в атмосферата се засили още повече.

Никол се обърна и побягна към пикапа. Седна зад волана, затръшна вратата и потегли с пълна газ. Автомобилът рязко напусна паркинга и се понесе по улицата.

Смуцаващата енергия се разнесе.

Гуен сезираше в габаритите на пикапа, докато не изчезнаха в нощта. Накрая си позволи предпазливо да си поеме дъх. Джъдсън стисна ръката ѝ над лакътя и я издърпа от скривалището между двете коли.

— Какво беше това? — попита той. Звучеше съвсем невъзмутим, сякаш нищо необикновено не се беше случило току-що.

— Никол Хъдсън. Собственичката на цветарския магазин.

— Видях надписа на пикапа. Била е любовница на Тейлър ли?

— Да. Вини мен за смъртта му. Така и не повярва, че той се самоуби. Мисли, че аз съм го ликвидирала.

— И аз останах с такова впечатление — кимна Джъдсън. — Ти явно имаш страхотна репутация в този град.

— Не можеш и да си я представиш дори.

10.

Когато двамата влязоха във фоайето, Райли Дънкан вдигна глава от това, с което се занимаваше на рецепцията, и изгледа Гуен навъсено.

— Получих оплакване от гост на вашия етаж, госпожице Фрейзиър. Дамата от стая 305 твърди, че котката ви я безпокои.

Гуен се намръщи.

— Как може Макс да безпокои някого?

— Тя ми обясни, че той мяука шумно всеки път, когато някой мине по коридора. Отидох да проверя три пъти и се оказа, че е права. Чува се откъм коридора. Дамата от стая 305 твърди, че шумът я побърква. Тя не обича домашни животни. Страхува се, че котаракът ще изскочи от стаята и ще се хвърли отгоре ѝ, когато е в коридора.

— Ще държа Макс настрани от нея — обеща Гуен. — Щом ме види, че съм се върнала, ще спре да мяука. Мисля, че се тревожи да не съм го изоставила и аз. Евалин го отглеждаше от малко котенце и той не разбира, че тя си е отишла завинаги.

— Сигурно не му харесва да е затворен в хотелска стая — отбеляза Райли. — Котките държат на територията си. Не се адаптират лесно към нова обстановка.

— Знам, че е така — кимна Гуен. — Но не можех да го оставя сам в къщата. Там няма кой да го храни. — Тя се поколеба за миг, но попита: — Случайно да искаш да го осиновиш?

— Не си падам по котки. Заведи го в приюта за животни.

Той се обърна отново към екрана на компютъра си.

Гуен и Джъдсън се качиха по стълбите. Мяукането започна, когато стигнаха до третия етаж. То отекваше по коридора. Гуен примигна, извади ключа си и забърза към стаята. Щом отвори вратата, Макс се втурна покрай нея и изскочи навън.

— Макс, не! — извика Гуен. — Върни се!

Джъдсън се наведе и погали котката.

— Не е разумно да бягаш, Макс. Тя ти носи храна. Не че имаш нужда от ядене. Изглеждаш доста дебел. Ходиш ли на фитнес?

— Евалин казваше, че породата му е такава, затова се е ошишкал.

Котаракът размърда уши, но позволи да го внесат обратно в стаята. Джъдсън го постави на пода, а Гуен заключи вратата.

— Какво ще правиш с него? — попита Джъдсън.

— Сигурно ще го отведе в Сиатъл, освен ако не убедя някой местен да го вземе, което е малко вероятно. Макс не е особено любвеобилен и гальовен.

— Изглежда доста враждебен.

— Така е... Но Евалин много го обичаше. Няма да го заведе в приют за животни, но ако го оставя сам в къщата, той ще побеснее. А подивелите котки правят големи поразии.

— В такъв случай явно си се сдобила с домашен любимец.

— Така изглежда. — Гуен погледна Макс. — Разбира се, ако си наумиш, че си роден да бъдеш свободен, няма да ти преча, обещавам.

Котаракът не й обърна внимание. Влезе в банята и се настани до празната си купичка за храна. Изгледа я намръщено през вратата.

— Добре, добре — примирително въздъхна тя. Отвори минибара и извади яйцата. Счупи две в купичката му. — Но не ме вини, ако станеш прекалено дебел, за да избягаш.

Джъдсън отиде до минибара.

— Искаш ли да пийнем по нещо, докато говорим?

— Чудесна идея. Добре ще ми дойде едно питие след сблъсъка с Никол.

11.

— Започни от началото — помоли я Джъдсън.

Гуен се настани на голямото кресло и се загледа в огъня на газовата камина. Танцуващите пламъци хвърляха отблясъци върху малката стая, но Гуен продължаваше да усеща, че я пронизват ледени тръпки. Макс се беше изтегнал на възглавничката до нея. Тихото му мъркане ѝ действаше успокояващо.

Тя се запита откъде да започне.

— Няма как да се установи колко души е убил Зандър Тейлър, преди да се озове в Уилби. Даже не може да се докаже, че е убил някого. След смъртта му с Евалин правихме разни проучвания, но не беше лесно да установим местата, където е бил. Нито тя, нито аз сме професионални детективи. Но ни се стори, че открихме нещо като повтарящ се модел.

— Как стана това?

— Зандър беше много дружелюбен и доста бърлив. Често споделяше колко му е приятно да е сред хора като него самия, хора с истински талант. И не спираше да се възмущава от шарлатаните екстрасенси, които се хвалят с паранормални способности... След като той... След като се самоуби, двете с Евалин направихме списък на всички места, които беше споменавал в разговорите си. После проверихме в интернет местните бизнес указатели.

Джъдсън кимна.

— Търсили сте хора, които са се рекламирали като екстрасенси, ясновидци и други такива, и след това сте проверявали дали имената им не са се появили на страниците с некролозите?

Тя го погледна изненадана.

— Да, точно така. Не се сетихме за друг начин. Нали разбираш, не можехме да потърсим в интернет частен детектив, който има истински паранормални способности. Зандър беше прав за едно — повечето са шарлатани.

За момент Джъдсън я погледна развеселен.

— Може би двамата със Сам трябва да си пуснем обяви, че предлагаме такива услуги. Нали не сме шарлатани.

Тя се усмихна.

— Проблемът е, че рекламите на вашата фирма биха изглеждали също като обявите на мошениците.

— Значи всичко се свежда до възможността да убедиш хората, че наистина си това, за което се представяш? Права си, не е лесно.

— Този процес ни отне много време, но накрая с Евалин открихме някои съвпадения: разни жени ясновидки, които например са гледали на ръка, до една се бяха поминали неочаквано от естествена смърт. Това ни убеди, че Тейлър е убил много хора. Спряхме с издирването на жертвите, защото не виждахме смисъл да продължаваме.

— Тейлър призна ли ти за жертвите си, когато се канеше да те убие?

— Да. Беше много доволен от себе си, защото тук, в Уилби, най-после преследваше хора с истински способности, не мошеници.

Джъдсън отпи от брендито си.

— Ликвидирането на хора с паранормален талант е превърнало играта му в много по-голямо предизвикателство.

— Той спомена, че очаквал да не му е толкова лесно да умъртви някой с истински талант, но се оказало не по-трудно, отколкото да затрие обикновен човек.

— Кога заподозряхте, че сред вас има престъпник? — попита Джъдсън.

— Веднага след първото убийство. — Гуен отпусна ръка върху козината на Макс. Спомените за онзи първи ужасен ден я връхлетяха веднага. — Открих тялото на Мери в хижата. Тя лежеше на пода, до един от работните плотове в дъното. По някакъв начин разбрах, че не е умряла от сърдечен удар или аневризъм. В положението на тялото ѝ имаше нещо, което ми подсказваше, че е опитала да побегне. Поне така ми казваше духът.

— Видя духа ѝ на местопрестъплението?

— Да, на стените на огледалния мотор. — Гуен отново започна да гали котарака, който раздвижи уши и замърка по-силно.

— Какъв огледален мотор? — заинтересува се Джъдсън.

— Най-екзотичното приспособление, конструирано от Евалин. Това беше нейната гордост и радост. Тя го направи специално за мен. Мислеше, че може да го използва, за да измери и запише енергията, която генерирам, когато задействам таланта си. Мери беше умряла край едно от огледалата и точно там видях духа ѝ.

— Успя ли да научиш нещо?

— Нищо полезно — призна Гуен. — Трябва да отдам дължимото на Оксли, той проведе много задълбочено разследване. В края на краищата Мери беше само на трийсет и четири години и нямаше признаци да е страдала от някаква хронична болест. Но и Оксли не успя да открие нищо. Съдебният лекар установи, че Мери е починала от сърдечен удар.

— И после ти намери втората жертва на Тейлър на същото място три седмици по-късно?

— Да. Бен също беше умрял край огледалния мотор. Интуицията ми подсказваше, че и той като Мери е опитвал да избяга точно преди смъртта си. Но разследващите отново определиха, че смъртта му е настъпила от естествени причини. В неговия случай беше малко по-достоверно, защото Бен имаше тежка астма и някои други здравословни проблеми. Осъзнах, че съм заплашена от сериозни неприятности. Ясно ми беше, че Оксли започва да се съмнява.

— Два трупа за месец, намерени на едно и също място и от един и същи човек... Всеки полицаи би се усъмнил — отбеляза Джъдсън.

— Говорих с Евалин. По това време и двете бяхме сигурни, че някой е нарочил за жертви участниците в проучването ѝ. Тя веднага прекрати проекта и предупреди всички от групата. Повечето се паникьосаха и изчезнаха от града веднага.

— Но ти не си напуснала Уилби?

— Не. Все си мислех, че нещо в лабораторията ми е убягнало. Върнах се да огледам още веднъж и тогава се появи Зандър... Щом влезе в хижата, видях аурата му. Беше силно възбуден и напрегнат. Енергията му беше много лоша, разпокъсана. Разбрах, че той е убиецът. Но и Зандър отгатна, че знам.

— Какво се случи след това? — попита Джъдсън.

— Бяхме сами в лабораторията. Той започна да говори, играеше си на някаква игра с мен. Каза ми, че е планирал да ни премахне в реда, в който сме на онази снимка. Призна, че аз съм провалила плана

му и съм наплашила останалите от стадото. Точно така ни нарече — стадо... И заяви, че задето съм му попречила, ще трябва да се отърве от мен, преди да ми е дошъл редът, въпреки че е бил планирал аз да съм последна.

Джъдсън я гледаше с опасно пламнали очи.

— Продължавай.

— Зандър бръкна във вътрешния джоб на якето си, извади нещо като малък цифров фотоапарат и го насочи към мен. Каза ми, че с него е убил Мери и Бен, както и цял куп екстрасенси шарлатани. Сега беше мой ред. Насочи фотоапарата към мен и фокусира. Почувствах някакво ледено усещане. Сърцето ми започна да бие по-бързо. Не можех да си поема дъх. Побягнах. Той се засмя и викна, че другите са направили същото. Каза, че преследването е най-приятната част. Реших, че няма какво да губя, и се скрих зад огледалния мотор. Той ме последва. После внезапно започна да пищи.

— Видя нещо в огледалата ли?

Гуен си пое дълбоко дъх и зарови пръсти в козината на Макс. Време беше да подбере думите си много, много внимателно.

— Казах ти, че онзи ден в атмосферата имаше много енергия. Аз бях задействала таланта си, Тейлър също. Към това се прибавяше и енергията от фотоапарата. Огледалата са проектирани така, че да засилват ефекта от психичната енергия. Не съм сигурна точно какво се случи, но мисля, че Тейлър видя разни неща в огледалата — може би образите на хора, които беше убил.

Изражението на Джъдсън стана напрегнато.

— Съзрял е духове в огледалата?

— Мисля, че да. Взе да им крещи: „Вие сте мъртви, дяволите да ви вземат! Защо не си стоите при умрелите?“. Започна да стреля със странното си оръжие срещу огледалата. Избухна някаква ярка светлина. Като светкавица на фотоапарат, само че това беше гореща парапсихична енергия. Усещах я. Енергията отскочи от огледалата и се върна право върху Зандър. Той запищя. Обърна се и побягна навън. Продължаваше да тича и да крещи, докато не стигна до водопада, където скочи право във водата. Аз тичах след него. Видях го как потъна. Няма да забравя погледа му.

Тя замълча. Известно време единственият звук в стаята беше тихото мъркане на Макс.

Джъдсън се взираше в огъня.

— Мислиш ли, че отразената енергия от собственото му оръжие го е убила?

— Това е единственото обяснение, което ми изглежда логично. Мога само да твърдя, че в онези последни мигове той беше абсолютно полудял. — Гуен замълча. — Понякога сънувам лоши сънища, особено по това време на годината.

Джъдсън повдигна вежди.

— И не можеш да се справиш със собствените си сънища?

— С тези не. Тъй като умея да навлизам в състояние на осъзнато сънуване, мога да структурирам даден сън до някаква степен. Номерът да се справиш с един лош сън е да намериш изход от него. Но още не съм успяла да открия път за бягство от съня със Зандър Тейлър. Така че той се повтаря и повтаря... Обикновено е най-зле през август.

— Защото тогава са станали убийствата ли?

— Да.

Тя млъкна и зачака присъдата — искаше да разбере дали Джъдсън е повярвал на силно редактираната ѝ версия на събитията. Напомни си, че му беше казала истината. Просто не цялата.

За нейна изненада той протегна топлата си ръка и стисна дланта ѝ.

— Не знам какво да те посъветвам. Не можеш да забравиш как някой е загинал пред очите ти. Няма значение, че негодникът го е заслужавал. Насилствената смърт оставя своя тежък отпечатък върху всеки, имал лошия късмет да се намира в близост. В работата си съм го изпитал на собствения си гръб. След това никога не си същият. Ако събитията отпреди две години не ти причиняваха кошмари, това би означавало, че ти липсва нещо основно в онази част от теб, която те прави добър човек. Само чудовищата могат да убиват, без да плащат тази цена. Затова са чудовища.

Гуен го погледна учудено.

— Не трябваше ли аз да правя анализите и да съветвам?

— Добре де, няма да ти развивам повече теории, защото не знам други. Отсега ще те предупредя, че това, което ти споменах току-що, няма да ти помогне в някоя тежка нощ. Просто трябва да си напомняш, че е важен изходът. Не само си спасила себе си, но и всички бъдещи жертви на Тейлър. Приеми това и продължи напред.

— Имам чувството, че наскоро си изнасял същата лекция и на себе си.

— Да, така е...

— И свърши ли работа?

Той я погледна, ала не каза нищо.

— Ясно. — Гуен отпи от брендито си. — И ти се нуждаеш да приключиш с това.

Джъдсън не реагира на коментара ѝ. После попита:

— И няма съмнение, че откритият във водопада труп е бил на Тейлър?

— Никакво. Разпознахме го с Евалин, Никол също го видя. И трите потвърдихме, че е той.

— Някой дойде ли да прибере тялото, за да го погребее? — попита Джъдсън.

— Не. Никол уреди да бъде кремиран.

— А оръжието?

— Фотоапаратът ли? — Гуен поклати глава. — Не знам какво стана с него. Често си го спомням. Опитвам се да го видя в сънищата си. С Евалин се върнахме в лабораторията на следващия ден, за да го потърсим, но не го открихме. Решихме, че е бил у Зандър, когато е скочил в реката, но не съм напълно сигурна.

— Защо се съмняваш?

— Виждала съм онази сцена отново и отново насън и съм използвала таланта си, за да се вгледам по-добре. Мога да се закълна, че Зандър не държеше нищо в ръцете си, когато изтича навън и се отправи към водопада. Мисля, че е изпуснал фотоапарата някъде в лабораторията. Струва ми се, че го чух как се удря в циментовия под, но може и да греша. Ала както ти обясних, с Евалин претърсихме цялата лаборатория на следващия ден и не го открихме.

— А сега и тя е умряла по начин, който е много подобен на смъртта на двамата, убити с оръжието фотоапарат.

— Да, точно така.

— Ти каза, че сте се върнали чак на следващия ден — продължи Джъдсън. — Това означава, че ако някой е искал да претърси лабораторията, е разполагал с цяла нощ.

— Но от това следва, че и някой друг е знаел за оръжието и какво може да причини то. Също, че е знаел къде да го търси, след като

тялото на Зандър беше открито в реката. — Гуен въздъхна замислено. — Следователно някой е бил наясно, че Тейлър убива хора с паранормално оръжие и че е възнамерявал да ликвидира и мен точно в онзи ден.

Пръстенът на Джъдсън блесна от тъмната енергия, но изражението му не се промени.

— Да — съгласи се той. — Говорим за съучастник, който може да е решил да продължи играта.

— Но никой друг от групата не е умрял през изминалите две години. С Евалин следяхме за това.

Джъдсън не отделяше поглед от огъня.

— Ти спомена, че и Мери Хендерсън, и Бен Шуорц са били жертви в играта на Тейлър... И че му допадало да гледа как жертвата му опитва да избяга. Очаквал е и ти да умреш, тичайки в опит да се спасиш.

— Да. Преследването го възбуждаше.

— Това, което долових на местопрестъплението днес, ми подсказа, че убиецът на Болинджър не я е възприемал като брънка в някаква измислена от него игра. Той определено е извлякъл удоволствие от убийството, но през цялото време се е владееел. Не е бил превъзбуден по начина, който би се очаквал, ако е възприемал убийството като игра.

— Можеш ли да видиш всичко това?

— Такъв е талантът ми — рече с равен глас Джъдсън. — Долавям емоциите на престъпника по време на убийството.

Гуен потрепери.

— Сякаш можеш да направиш моментна снимка на съзнанието му.

Той я погледна.

— Да.

— Не ти е лесно с такъв талант. Сигурно ти осигурява много лоши сънища.

Джъдсън я наблюдава дълго с непроницаемо изражение. Накрая се обърна към огъня.

— Талантът ми не допринася нито за спокойни сънища, нито за стабилни дълготрайни връзки — призна мъжът.

Тя изтълкува намека му като предупреждение и се усмихна.

— Добре дошъл в клуба — поздрави го Гуен.

Той също се усмихна.

— Има клуб за хора като мен?

— Хора като нас. И моите проблеми със съня също правят дългите стабилни връзки много трудни. Направо невъзможни...

— Така ли? — Джъдсън я погледна заинтригуван.

— Ще се удивиш колко бързо може да побегне един мъж, когато му кажа, че виждам духове. Всъщност направо се изнасят с писъци и никога не се връщат.

За момент Джъдсън се усмихна дяволито.

— Звучи интересно.

— Мислиш, че се шегувам, нали?

— Разбира се, но ми стана ясна идеята. Имала си някои проблеми с по-дълготрайните връзки. Радвам се да науча, че не съм единственият.

Нямаше смисъл да му обяснява, че говори сериозно, реши Гуен.

— Мисля, че и двамата можем да се оправдаем с талантите си за провалените си връзки — каза тя вместо това.

Джъдсън кимна.

— С изключение на Сам, никой в семейството ми не ме разбира. Майка ми и сестра ми са убедени, че имам сериозен проблем с обвързването. Теорията им е, че съм обсебен от желанието да преследвам лошите, че съм едва ли не пристрастен към използването на таланта си. Те се страхуват, че това в крайна сметка ще ми навреди психически, ако не и физически.

— Е, ще трябва да намериш начин да се справяш с това, защото се нуждаеш от преследването — посъветва го Гуен, без да се замисли.
— Талантът ти те кара да го правиш, точно както моят ме подтиква да съзирам духове. Ала нито ти, нито аз можем да спрем да виждаме това, което виждаме.

— Не можем — съгласи се той. — Не че имаме избор.

— Не съм сигурна, че бихме искали да имаме... И така е достатъчно трудно. Не мога да си представя някой от нас да попадне на местопрестъпление и да не долови, че там се е случило нещо лошо. Все едно стъпваш върху гробове или минаваш през старо бойно поле и не усещаш мъртвите или умиращите... Би било проява на неуважение, не мислиш ли?

Джъдсън се изненада. Очите му се напрегнаха в замислено изражение.

— Да, точно така го усещам.

— А баща ти? Той разбира ли те?

— Татко си мисли, че моят проблем е само един: още не съм намерил подходящата жена. Споделя тази теория с всеки, готов да го изслуша. Но дълбоко в себе си се тревожи, че няма да имам късмета, който той е имал с мама, и че това е по негова вина.

— Защо?

— Чувства се виновен, понеже е убеден, че проблемът е заради моя талант. И се обвинява за това.

— Нима смята, че си наследил таланта по бащина линия?

— Той *знае*, че съм го наследил от него. — Джъдсън присви устни. — По дяволите, това е самата истина. Вероятно той е виновен за паранормалните ни способности — на Сам, Ема и моите. Но той не е виновен, че е бил поразен от тежка доза радиация преди четирийсет години.

— Това ли се е случило? — тревожно го изглежда Гуен.

— Дълга история... Ала същественото е, че татко бил засегнат от експлозия в една стара мина, когато бил съвсем млад. Имаме причини да смятаме, че при взрива се е освободило голямо количество паранормална енергия. Сам, Ема и аз сме убедени, че ултрасветлината е променила неговата ДНК по някакъв начин, който се е отразил и на трите му деца.

— Това е интересна теория — замислено кимна Гуен. — Аз нямам представа откъде е дошъл талантът ми. Никога не съм познавала родителите си. Били са убити малко след раждането ми. Лелята, която ме отгледа, се кълнеше, че способностите ми не са дошли от нейната страна на семейството. Значи съм го наследила по бащина линия. Но пък леля Бет си имаше разни идеи фикс.

Последва дълго мълчание. Само Макс не спираше да мърка.

— Как се справяш с проблемите с връзките ти? — попита Джъдсън.

— Предимно като ги избягвам.

— Проблемите ли?

— Не, връзките. Така е по-лесно. — Гуен се протегна и се настани по-удобно в креслото. — Е, след като установихме, че никой

от двама ни не е подходящ за дългосрочна връзка, може би е добре да се върнем на темата за разследването. Ти каза, че не вярваш убиецът на Евалин да е разигравал някаква ужасна игра. За какво ни подсеща това?

— Че е била убита поради съвсем прагматична причина. — Джъдсън се изправи и отиде до прозореца. Погледна навън в нощта. — Познавала си я по-добре от всеки друг. Имаш ли представа откъде можем да започнем с търсенето на тайните й?

— Може би — въздъхна Гуен.

Тя стана от стола и прекоси стаята, за да извади снимката от чантата си. Донесе я и показа на Джъдсън това, което Евалин беше написала отзад.

— *Огледало, огледало* — прочете той.

— Смятам, че вероятно зная къде е скрила поне една много важна тайна — каза Гуен.

12.

Старата хижа беше обгърната от гъста мъгла. Джъдсън изгаси двигателя на джипа и огледа мястото. Дървената, силно обрулена от времето постройка беше на два етажа. Видът ѝ подсказваше, че е строена в началото на века. Всички прозорци бяха покрити с метални капаци.

— Защо го е направила? — попита той.

— Евалин беше убедена, че естествената дневна светлина и светлината от видимата част на спектъра по принцип интерферира с психичната енергия и затруднява откриването и измерването ѝ.

— Била е права. Сам и неговите техници в лабораторията стигнаха до същия извод преди време. Значи сега ти си собственичка и на тази съборетина, и на къщата ѝ?

— Да, трябва да им плащам данъците и всичко останало. — Гуен извади парче хартия от чантата си. — Не исках да наследя лабораторията и нямам никаква представа какво да правя с оборудването, но не се престаших да го кажа на Евалин. Всички инструменти и машини, проектирани и изработени от нея, за да изучава паранормалното, са уникални.

— Тя какво очакваше да правиш с нещата ѝ?

— Надяваше се да намеря добър дом за безценното ѝ оборудване и инструменти. Няма много хора, които да се занимават със сериозно изследване на паранормалното, но все пак съществуват неколцина.

Джъдсън се усмихна леко.

— Като корпорация „Копърсмит“.

Гуен се оживи.

— Мислиш ли, че Сам и техниците от изследователската лаборатория биха се заинтересували от някои от инструментите и приспособленията ѝ?

— Смятам, че Сам и хората му с радост биха се възползвали от възможността да огледат нещата в тази хижа. Ала не мога да гарантирам, че ще вземат всичко.

— Разбирам. Но знам, че Евалин би се зарадвала, ако истински учени, които изследват паранормалното, обърнат сериозно внимание на изобретенията ѝ. За нещастие тя не подозираше за съществуването на лабораторията „Копърсмит“.

— А никой от „Копърсмит“ не е подозирал за нейната работа. Срамота. Знаеш ли, не за пръв път си мисля, че хората с истински талант трябва да намерят начин да се свързват един с друг и да общуват помежду си. Сега все едно работят на тъмно.

— И Евалин често повтаряше това.

— Много време ли прекарваше тя в лабораторията?

— Шегуваш ли се? — усмихна се Гуен. — Това място беше нейният живот. Инвестира и последния си цент тук. Охранителната система е много сериозна и скъпа, защото искаше да защити нещата, които беше проектирала и конструирала.

— Вярно, не можеш да си купиш качествени паранормални инструменти и измерващи уреди от пазара. Повярвай ми, Сам и неговите техници са опитвали да търсят подобни неща от онлайн магазините, но без успех. — Джъдсън отвори вратата и слезе от джипа. — Хайде да огледаме.

Гуен изскочи навън. Мъжът видя решимостта в очите ѝ и разбра, че не ѝ е лесно да влезе отново в лабораторията на Болинджър. В тази сграда беше намерила труповете на двама приятели и едва не беше загубила собствения си живот.

— Кога за последно си влизала тук?

— В деня, след като Тейлър ме нападна. Споменах ти, че тогава с Болинджър бяхме дошли да търсим оръжието му.

Тя изкачи стъпалата към тежката метална врата. Джъдсън я последва и спря до нея. Цифрите на клавиатурата на алармената система светеха в червено. Джъдсън разпозна логото на производителя върху малкия квадратен панел.

— Впечатлен съм — каза той. — Болинджър наистина се е охарчила за алармената система. Трябва да ѝ е струвала цяло състояние.

— Казах ти, нещата вътре бяха много важни за нея.

Тя въведе кода. Червените светлини станаха зелени.

— Някой друг, освен теб, имал ли е достъп до това място? — попита Джъдсън.

— Не. Евалин смени кода след убийствата. Мисля, че аз съм единствената, която го знае.

Той погледна листа в ръката ѝ.

— Трябва да си го е записала някъде, както си направила ти, или да го е запаметила в компютъра си.

— Да, възможно е. Евалин беше много съсредоточена, когато се отнасяше до изследванията ѝ, но за други неща беше доста нехайна... Кодът не се помни лесно. Затова ми го написа. — Гуен се намръщи. — Мислиш ли, че убиецът ѝ е търсел кода за лабораторията в нощта, когато я е умъртвил?

— Може би, но ако е искал само кода, убийството ми изглежда прекалено крайно решение. Много по-лесно би било да обезвреди алармата и да вземе един лост да разбие прозорците. Металните капаци пречат на светлината, но не са надеждна защита срещу проникване.

— Така е.

Гуен отвори вратата. Джъдсън надникна в подобното на пещера помещение, в което всички звуци отекваха. Беше изпълнено с дълбоки сенки. Долови и особената горещина, която беше отличителна черта на паранормалната енергия.

Тежки потоци психична енергия се виеха и кипяха в хижата, повечето много сходни с енергията в хранилището, където Сам пазеше кристалите си, или в изследователската лаборатория на „Копърсмит“. Атмосферата беше силно наелектризирана от многото кристали и други предмети, пропити с психична енергия, събрани в ограниченото пространство.

Но под горещата енергия Джъдсън непогрешимо долови следите от смъртта и насиетието.

— Беше права — каза той. — Хората тук не са умрели от естествена смърт.

— И аз го усещам — потвърди Гуен.

Тя щракна един светец ключ на стената. Пътека от вградени в пода светлини примигна и освети пространството около нозете им. Останалата част от лабораторията продължи да тъне в мрак.

Джъдсън затвори вратата и така изолира слабата дневна светлина.

— Няма ли флуоресцентни лампи на тавана?

— Не. Има настолни на работните плотове, но иначе лабораторията се осветява само от тези лампи на пода. Всичко е с автоматични сензори. Щом отминем някоя част от помещението, ще изгаснат.

— Болинджър е имала сериозен проблем със слънчевата светлина — отбеляза Джъдсън.

— Да, защото я разконцентрираше. Мисля, че това имаше нещо общо с таланта ѝ. Тя беше особено чувствителна към енергията на ултрасветлината. — Гуен продължи напред. Светна нова редица от лампи, разкривайки следващите няколко метра от пода. — Огледалният мотор е в дъното — посочи тя и го поведе натам. — Заема цялата задна стена на хижата.

Джъдсън задейства другото си зрение и последва Гуен сред лабиринта от работни плотове, шкафове и витрини, все по-силно заинтригуван от това, което виждаше. Освен множеството стари инструменти и машини, имаше и огромна колекция от кристали и камъни, за които беше сигурен, че ще впечатлят силно Сам.

Задейства още по-силно таланта си и отвори възприятията си за пропитата с енергия атмосфера. Наоколо въздухът беше натежал от психична енергия, но сетивата му реагираха най-вече на тъмните потоци на насилието.

Беше се възстановил от кошмара в пещерата, но Гуен беше права — докато имаше този талант, щеше да се чувства принуден да преследва лошите. Тя беше единствената жена, която познаваше, която разбираше тази негова страна и това не я отблъскваше, нито предизвикваше нездраво любопитство. Тя просто приемаше, че това е природата му.

А снощи беше заявила съвсем ясно, че не търси обвързване, също като него. Според всички доводи на логиката и разума, това я правеше жената на мечтите му.

Само да можеше да я накара да спре да настоява, че той се нуждае от терапия.

Гуен рязко спря.

— Това е входът на огледалния мотор.

Но той вече беше усетил повишеното ниво на енергията с приближаването им до дъното на лабораторията. Горещата психична

енергия припукваше в атмосферата и караше косъмчетата на тила и ръцете му да настръхнат. Дланите го засърбяха.

— Каквото и да е, явно е много силно — каза Джъдсън. — Впечатлен съм.

— Моторът беше най-великото творение на Евалин. — Гуен заобиколи една работна маса. — Тя ми довери, че първоначално си го е представяла просто като малък експеримент. Първата версия беше с големината на душ-кабина. Но резултатите бяха толкова необикновени, че тя продължи да разширява площта на огледалата. Накрая моторът достигна сегашния си размер.

Тъмните огледални стени, които образуваха външната част на мотора, стигаха почти до тавана. Джъдсън прецени, че са високи около четири метра и половина. Всеки сантиметър от дебелилото стъкло беше пропит с енергия. Искри от ултрасветлина се появяваха и изчезваха в дълбините на отразяващите повърхности. Той погледна през входа и видя коридор от огледала.

— Евалин проектира вътрешността с формата на прост лабиринт — поясни Гуен. — Идеята беше да се увеличат до максимум огледалните повърхности вътре. Резултатът е, че има много завои, чупки, задънени отсечки и такива, които свършват с пресичащи се коридори.

— Никога не съм виждал нещо подобно — ахна Джъдсън. — Съмнявам се, че и Сам е виждал. Той ще се почувства като дете в магазин за играчки. Откъде е взела Евалин идеята за създаването на този мотор? От собствените си изследвания ли?

— Каза ми, че преди години, в някаква библиотека открила в един стар дневник бележки, които описвали възможността да се конструира огледален мотор. Странен изследовател на паранормалното от викторианската епоха, някой си Уелч, опитал да построи подобна машина в края на деветнайсети век, но допуснал съществен дефект в проектираната конструкция.

Джъдсън предпазливо протегна ръка и докосна най-близкия огледален панел. Шок от психична енергия порази като електричество сетивата му. Той бързо дръпна пръста си.

— Какъв е бил дефектът в проекта на Уелч? — попита той напрегнато.

— Уелч заключил, че най-ефективният начин да затвори силната енергия в огледалата бил, като убива хора. Планирал да ги умъртвява в огледална стая, която построил в имението си, надявайки се стъклата да поемат енергията, отделяна при настъпване на смъртта.

— Сериозно ли? — Джъдсън я погледна невярващо.

— Разбира се — потвърди Гуен. — Евалин ми показва записките му. Обясни ми, че той бил на път да открие нещо важно, но сбъркал в заключението си за това как да захранва истинския огледален мотор.

— И слава богу. — Джъдсън огледа огледалния коридор с нарастващо безпокойство. — Какво се случило с изобретението му?

— Евалин беше успяла да открие имението, в което бил построен огледалният мотор. Оказало се, че било унищожено от силна експлозия и пожар. Предполагаше, че моторът е прегрял и избухнал.

— Освен теб и Болинджър, други знаеха ли тази история?

— Доколкото съм наясно, Евалин не беше се доверила за това на никого, освен на мен. Обсъждахме дали да не превърнем историята за първия огледален мотор в един от епизодите на „Среци с отвъдното“, ала тя заяви, че не иска да я превръща в телевизионно шоу. Страхуваше се, че някой луд може да приеме всичко сериозно.

— Права е била. Все щеше да се намери някой откачалник сред зрителите. Но Зандър Тейлър е убил двама души тук, нападнал е и теб... Сигурна ли си, че не е знаел за теорията на Уелч?

— Онзи ден той говори много, хвалеше се колко хора е убил, ала не спомена нищо за огледалната стая или за Уелч. Доколкото с Евалин знаехме, той не се интересуваше от наука или от историята на паранормалното. Просто му харесваше да убива с паранормални средства.

— И по някакъв начин е попаднал на оръжие, което не оставя следи и което му помага да осъществи фантазията си. Спомена ли ти къде е открил фотоапарата?

— Не. Ала Евалин беше сигурна, че оръжието не е дошло от нейната лаборатория. Но може малко преди смъртта си да е попаднала на нещо. — Изражението на Гуен стана напрегнато. — Вероятно това е тайната, която криеше в мотора.

— Има ли осветление в лабиринта?

— На места има вградени подови лампи — обясни Гуен. — Но поради някаква странна причина вътре не ти трябва осветление.

Огледалата излъчват толкова много енергия, че повечето хора, дори и с малко талант, я възприемат като осветление. Вътре излъчването е много силно. И може да действа дезориентиращо.

Тя мина през входа. Той я последва. Мислеше, че е подготвен, но горещата енергия на огледалата го връхлетя като буря и подпали сетивата му.

— По дяволите — изстена той. — Това е истински адреналин!

Гуен го погледна подозрително.

— Сигурен ли си, че ще издържиш?

— О, да.

Тя разбра и очите ѝ блеснаха.

— За нас това е нещо като влакче на ужасите, нали?

— И така може да се каже — подсмихна се той.

— Интересното е, че моторът не влияе на всеки човек по един и същи начин. Другите участници в проучването на Евалин го намираха за много смущаващо място. Твърдяха, че се чувстват така, все едно вървят по тъмна уличка или в тясна минна галерия.

Тя зави зад ъгъла и изчезна в дълбините на лабиринта. Джъдсън бързо я настигна. Енергията от огледалата ставаше по-силна, докато напредваха към сърцето на мотора.

Джъдсън се вгледа в дълбочината на едно близко огледало и видя образа си, повтарящ се безброй пъти в тъмната безкрайност.

— Каза, че Болинджър стигнала до извода, че енергията, отделяна в момента на смъртта, не е начинът да се захранва огледалният мотор. Какво е използвала в такъв случай?

— Кристали. — Гуен зави отново. — Но оригиналните камъни трябваше да се настройват много често. За щастие тя се досети кой от града можеше да го прави... Луиз Фулър.

— Жената, която майстори вятърните камбанки ли?

— Да. Евалин ми довери, че Луиз има някаква паранормална способност, свързана с кристалите.

— Сам ще иска да се запознае с нея.

— Пожелавам му късмет. Луиз не обича да общува с никого. Много е странна. Ексцентрична е и живее като отшелник. Местните я наричат Вещицата от Уилби. Но тя прави удивителни вятърни камбанки. Но дори и с нейна помощ отначало на Евалин ѝ беше трудно

да поддържа огледалата в работещо състояние повече от два часа без прекъсване.

— Тези огледала са много горещи и със силна енергия — отбеляза Джъдсън. — Настройвани ли са скоро?

— Това вече не се налага. Преди две-три години Евалин попаднала на един геод на някакво изложение за скъпоценни камъни и минерали. Той привлякъл вниманието ѝ. Тя го купила и го донесла тук. Като го разцепила, открила, че е пълен с кристали, които били достатъчно силни, за да запазят огледалния мотор. Нещо повече, тези кристали не се нуждаели от настройване.

Ледени тръпки пронизаха сетивата на Джъдсън.

— Къде е геодът сега? — попита той шепнешком.

— Предполагам, че е още тук. — Гуен продължи по друг къс коридор. — Той беше най-ценното притежание на Евалин. Съхраняваше го в една стоманена кутия в сърцето на мотора. Надявам се, че е скрила в кутията при геода онова, което е искала да намеря.

— Странно скривалище.

— Не би го казал, ако познаваше Евалин. Тя беше убедена, че почти никой не може да влезе толкова навътре в мотора, за да открие контейнера на геода. Почти стигнахме.

Джъдсън последва Гуен зад ъгъла и двамата се озоваха в малко квадратно помещение с огледални стени. В средата на стаята имаше стоманена кутия.

Гуен отлости капака ѝ и внимателно го повдигна. Гореща психична енергия ги лъхна като зловец дим от тлеещ горски пожар.

— По дяволите... — изруга Джъдсън. Той отиде до кутията и погледна разцепените половини на геода. — Не мога да повярвам.

В кутията имаше още нещо — сгъната карта.

Той не се впечатли от нея, защото цялото му внимание беше насочено към геода.

— Това ли е скалата, която запазва огледалата? — попита той.

— Да. Много е странна нали? Толкова е красива отвътре и се усеща силата на кристалите. Евалин ми каза, че никога не е виждала нещо подобно.

— Аз съм виждал — каза тихо Джъдсън.

Нищо от вида на скучната сива скала не подсказваше какви тайни се крият вътре. Отвън изглеждаше съвсем обикновена, ала

блестящите кристали в сърцевината ѝ грееха в паранормална дъга от цветовете, хвърляйки странни сенки в спектъра от видима и невидима светлина. Потоци от енергия се надигаха на смущаващи вълни. Пръстенът на Джъдсън се загрея под въздействието на геода.

— Това е интересно. — Гуен се наведе да вземе картата. — Къде другаде си виждал такъв геод?

— В трезора на Сам в лабораторията му на Легаси Айлънд. — Той вдигна ръка, за да ѝ покаже кехлибарения кристал на пръстена си. — Този кристал е от такъв геод и мога да се обзаложа, че и двата геода са дошли от едно и също място — мината „Феникс“.

— Каква е тази мина?

— Това е дълга история, но казано накратко, този геод принадлежи на семейството ми.

Гуен се намръщи гневно.

— Чакай. Евалин е платила много пари за него и сега той е мое притежание.

— Не се тревожи, семейство Копърсмит ще ти плати колкото поискаш.

— Ами ако откажа да го продам? — попита тя предпазливо.

— Опасявам се, че това е от онези предложения, на които не можеш — а и не трябва — да откажеш. Този геод е опасен, Гуен. Повярвай ми, няма как да го сложиш на секцията в хола си.

— Чак толкова ли е опасен? — подозрително го изгледа тя. Не се опита да прикрие скептичната си реакция.

— Това е проблемът. — Джъдсън се пресегна и затвори капака на кутията, за да прекъсне потока от гореща енергия. — Никой не знае отговора на този въпрос. Но е невероятен късмет, че Болинджър не е взривила тази лаборатория заедно с всички, намиращи се в нея, когато е провеждала експериментите си тук, в огледалната стая.

— Сигурна съм, че преувеличаваш. Евалин беше много внимателна.

— Съмнявам се, че е била наясно с какво си има работа — мрачно отрони Джъдсън. — Този геод трябва да отиде в хранилището на Сам, за да бъде на сигурно място. Както казах, ще те компенсират щедро финансово.

Гуен се овладя и го прониза с хладен поглед.

— Ще обмисля предложението ти.

Той я притискаше и това никак не ѝ харесваше. Тя имаше право да бъде недоволна: в крайна сметка той се опитваше да присвои наследството ѝ.

— Виж, съжалявам — извини ѝ се той. — Осъзнавам, че те затрупвам с много информация, която е съвсем нова за теб. Обещавам, че ще ти обясня всичко по-късно. Междувременно още сега ще вземем този контейнер. Енергията тук е достатъчно силна и така. Ако нивата ѝ в огледалата станат малко по-високи, всичко ще пламне. Цяло чудо е, че още не е станала експлозия.

Тя не изглеждаше убедена, но поне вече не спореше с него. Нов прилив на интуиция връхлетя Джъдсън.

— Трябва да се погрижим за още нещо — обясни той. — За някои този геод би струвал цяло състояние. По дяволите, всъщност той е безценен. Мога да ти гарантирам, че има хора, които биха убили, за да се сдобият с него.

Гуен го изгледа стреснато.

— Намекваш, че може той да е мотивът за премахването на Евалин?

— Точно това казвам.

— Може би затова е оставила бележката на гърба на снимката, с която да ме насочи да дойда тук. Искала е да разбере, че някой се опитва да се сдобие с геода. Но тази карта сигурно също е важна. — Гуен погледна сгънатата карта в ръката си. — Иначе нямаше да я скрие в огледалния мотор. Винаги внимаваше да не държи тук нищо излишно, за да не попречи на експериментите ѝ.

— Да излизаме — притеснено рече Джъдсън. Думите му прозвучаха като заповед.

Гуен го изгледа въпросително, но не възрази. Без да каже дума, го поведе навън от огледалния лабиринт.

Прекосяха обратно тънещата в мрак лаборатория. Придвижваха се от едно осветено петно на пода до следващото, оставяйки тъмнината зад себе си.

Когато стигнаха до тежката метална врата, Гуен я отвори и понечи да излезе навън.

И в този миг Джъдсън долови лекото проблесване на светлина сред дърветата на отсрещния бряг на реката. Вероятно изострените му

сетива бяха нащрек или просто извади късмет. Каквато и да беше причината, той реагира светкавично.

Стисна лакътя на Гуен и я дръпна настрани от вратата.

Проехтя гръм и куршумът се заби в металната каса на вратата.

Звукът от пушечния изстрел отекна безкрайно в гората, доловим дори над гръмкия грохот на водопада.

13.

— Предполагам, няма да приемем, че случаен ловец стреля по нас, защото ни е сбъркал с елени — изрече с разтреперан глас Гуен.

Не ѝ беше лесно да говори, защото лежеше по гръб на пода, притисната от Джъдсън. Той я смазваше с тежестта на мускулестото си тяло.

— Не. — Мъжът се претърколи настрани от нея, но остана да лежи. — Ще приемем, че това е най-лошият възможен сценарий. Някой току-що опита да убие и двамата ни. Не се изправяй! Онзи може да изстреля още няколко куршума на сляпо, с надеждата да извади късмет.

При повечето обстоятелства Гуен не обичаше да се подчинява на заповеди, но Джъдсън явно знаеше какво прави. А и тя изобщо не беше експерт в тези неща.

Гуен приседна и бързо изпълзя настрани от отворената врата по-навътре в лабораторията. В слабата светлина на подовите лампи тя забеляза, че Джъдсън промени позата си в сенките. И съвсем се шокира, щом осъзна, че той е извадил пистолет от кобур, прикрепен на глезена му. До този момент не ѝ беше хрумнало, че може да е въоръжен.

Джъдсън се приведе към пода и стреля три пъти. Беше насочил оръжието си към водопада, а не към дърветата на другия бряг. Гуен разбра, че това са предупредителни изстрели.

Стрелецът от гората не отвърна на огъня. След малко звукът от форсиращ двигател на кола отекна в далечината и после бързо заглъхна.

— Не е очаквал, че съм въоръжен — отбеляза Джъдсън.

Гуен тежко въздъхна. В очите ѝ още се четеше ужас.

— Ти ме нае като консултант по сигурността — напомни ѝ Джъдсън. — Как ти е хрумнало, че ще дойда без оръжие?

— Не знам — призна тя. — Предполагам, че съм била с впечатлението, че двамата с брат ти разчитате на паранормални

технологии в работата си.

— Сам е по високите технологии. Той си пада по всякакви джаджи и изобретения. Но обикновено е много по-лесно да се защитаващ с традиционно оръжие, отколкото с някаква паранормална технология, особено ако този, който стреля по теб, се намира на голямо разстояние. Обясних ти, че паранормалните оръжия действат само отблизо.

— Ясно. Е, това нападение определено повдига нови въпроси. Не мога да повярвам, че някой току-що опита да ни убие.

— Може и да не сме били целта му.

— Друго предположение ли имаш?

— Изстрелът беше доста високо — каза Джъдсън. — Стрелецът вероятно е искал само да ни сплаши.

— Добре, тази възможност много ме успокоява. А сега какво?

— Ти ще излезеш през задната врата. Аз ще взема колата и ще я докарам зад хижата, за да се качиш.

— А сигурен ли си, че е безопасно ти да излезеш през предната врата? — попита тя.

— Той си отиде.

— Но все пак искаш аз да изляза през задната...

— Хайде, послушай ме, става ли?

— Добре. Но обещавай, че ще бъдеш много внимателен.

Джъдсън изглеждаше малко изненадан от загрижеността ѝ. Дори леко се усмихна. Взе кутията и тръгна към вратата.

— Ще бъда внимателен — кимна той.

Тя чакаше напрегнато на задната врата на лабораторията и се заслушваше за звука от запалването на двигателя. Отпусна се леко чак когато установи, че не се чува повече изстрели.

След минута Джъдсън се появи иззад ъгъла на хижата, натисна спирачката и се наведе през седалката, за да ѝ отвори вратата. Гуен заключи лабораторията и скочи на предната седалка, стиснала картата в ръка.

— Ще съобщим ли на Оксли за случилото се? — попита тя, докато закопчаваше предпазния си колан.

— Разбира се. — Джъдсън подкара към пътя покрай реката. — Ще бъде интересно дали ще си направи труда да разследва нещо. Но дори и да мине през цялата процедура, съмнявам се, че ще открие

някакви доказателства. Важното е, че в града ще се разчуе, че някой е стрелял по теб. Или пък по нас.

— Това добре ли е?

— Да. Така ще поставим стрелеца под напрежение. Той ще се замисли, преди да опита отново, защото ще знае, че полицаите вече са нащрек. Особено в малко градче като Уилби. А това ще ми осигури време, в което да го откроя.

— Как възнамеряваш да го направиш? — интересува се тя, но млъкна, когато осъзна, че той завива в грешна посока. — Накъде караш? Градът е натам.

— Ще минем през най-близкия мост от другата страна, за да видя дали ще намеря мястото, където е стоял стрелецът.

Гуен го погледна.

— Мислиш, че ще откриеш остатъци от психичната му енергия и те ще ни насочат по следите му?

— Може би. Понякога имам късмет.

Около стотина метра по-нататък Джъдсън прекоси реката по тесен мост. От другата страна един черен път се виеше през гората.

Мъжът спря джипа точно срещу хижата и слезе.

Гуен го проследи с очи как направи няколко крачки към гората, после и тя го последва. Вятърът се засилваше. Поредната лятна буря щеше да ги връхлети преди залез-слънце.

Когато настигна Джъдсън, тя усети енергията в атмосферата около него.

— Тук е стоял стрелецът, когато е натиснал спусъка. — Джъдсън погледна към хижата. — Бил е наясно какво прави. Целил се е в рамката на вратата и точно там е улучил. Един изстрел му е бил достатъчен. Но се е изненадал, когато отвърнах на огъня. Не е предполагал, че съм въоръжен.

— Сигурен ли си, че е бил мъж?

— Не, говоря в мъжки род произволно, както направих и в къщата на Болинджър.

— Значи може да е замесена жена?

— Напълно е възможно — потвърди Джъдсън тихо.

— Долавяш ли емоциите, които е изпитвал нападателят, когато е стрелял?

— Бил е ядосан. Изплашен. Отчаян. — Джъдсън тръгна към джипа. — Чудиш се дали не е била Никол Хъдсън, нали?

— Снощи я чу, че вини мен за смъртта на Тейлър.

— Ако тя е била стрелецът, само мога да ти кажа, че не се е опитвала да те убие. Трябва ми още информация.

Гуен се усмихна.

— Знам какво имаш предвид. Това се нарича да поставиш нещата в контекста.

14.

— Стрелял е ловец... — Оксли огледа следата, където куршумът беше улучил металната рамка на вратата. — Всяка година по тези места идват много ловци от градовете. Повечето не могат да уцелят и стената на обор. Превъзбудени са и стрелят по всичко, което се движи.

— Виждам, че не сте впечатлен — отбеляза Джъдсън.

Отначало Гуен се изненада, че Оксли не ги накара да чакат дълго. Пристигането му в хижата скоро след като Джъдсън се обади на 911, показваше, че той беше готов за действие. И можеше да реагира веднага, ако се получеше сигнал, че Гуен отново се е озовала на някое местопрестъпление. Сякаш той беше очаквал да научи още лоши новини, помисли си Гуен. Беше доста депресиращо да живее с подобна слава.

Светлината се отрази от тъмните очила на Оксли, когато той се извърна, за да погледне Джъдсън.

— Такива неща се случват всеки сезон. Просто се радвам, че никой не е пострадал.

— О, боже, ние също — увери го Гуен.

Лицето на Оксли се напрегна.

— Мислиш, че някой нарочно е стрелял по теб ли?

— Да. И тази възможност ми мина през ума.

— Но защо някой би направил това? — попита Оксли тихо.

— Не знам — отвърна Гуен. — Струва ми се, че е ваша работа да разберете.

Оксли я наблюдава дълго време. Очите му бяха непроницаеми зад очилата.

— Не е тайна, че си създаде враг тук преди две години.

— Говориш за Никол Хъдсън, нали? — досети се Гуен.

— Между нас казано, Никол не е особено стабилна психически.

— И аз така чух.

Оксли се замисли за миг, после отрони:

— Случайно знам със сигурност, че тя още пази старата ловна пушка на баща си.

— Прекрасно! — възкликна саркастично Гуен. — Неуравновесена психически жена, която притежава оръжие. Какъв е шансът да реши да го използва?

Оксли разтри врата си.

— Ще трябва да поговоря с нея.

— Не мислим, че това е бил ловен инцидент — каза тихо Джъдсън. — И съобщихме за стрелбата, защото нещата може да ескалират.

— Как така да ескалират? — повтори Оксли със злокобен тон. — Както преди две години ли?

— Да — потвърди Джъдсън.

— Кой си ти, Копърсмит, и каква е връзката ти с госпожица Фрейзиър?

— Аз съм неин приятел — отвърна Джъдсън. — Помагам на Гуен да уреди делата на Евалин Болинджър.

— Приятел, а? Аз пък чух, че сте нещо повече, но това си е ваша работа — каза Оксли. — Съветвам те обаче да внимаваш много. Приятелите на Гуен Фрейзиър имат лошия навик да умират тук, в Уилби. — Той нахлупи фуражката на главата си и се отправи към патрулната кола. — Обадете ми се, ако има други инциденти.

— Непременно — обеща Гуен. — Добре че е полицията, за да ни пази.

Оксли спря за момент, преди да се напъха зад волана.

— Искаш ли да видиш как ситуацията се успокоява? Напусни града. Имам чувството, че всичко ще се върне към нормалното веднага щом си тръгнеш. Точно както стана миналия път.

15.

— Намерил си един от геодите от мината „Феникс“? — възкликна Илайъс по телефона. — Зарязан в някаква стара горска хижа?

Джъдсън примигна и отдръпна телефона от ухото си.

Баща му беше изградил империята си на основата на бизнеса с редки земни минерали и ценни руди. Илайъс имаше финансови интереси във всички региони на света. Като президент и главен изпълнителен директор на корпорация „Копърсмит“, той сключваше сделки на високо ниво както в космополитните европейски столици, така и в едва оцеляващите на прага на мизерията миньорски селища на всички континенти. Имаше връзки от Уолстрийт и Вашингтон до най-далечните краища на планетата.

Стратегическото значение на редките минерали беше осигурило на Илайъс възможността да вдигне телефона и да получи незабавно пълното внимание на правителствени служители, директори на хедж фондове и собственици на най-различни технологични фирми. Той беше човекът, от когото научаваха какво прави конкуренцията в чужбина.

На практика Илайъс почти никога не вдигаше телефона. Други хора губеха много от ценното си време и ангажираха асистентите си в опити да се свържат с него.

Илайъс можеше да отстои позицията си пред всеки: от banker на Източния бряг до инженер в Силициевата долина. Ала някога беше започнал като търсач на ценни руди в пустинята на Американския запад и щеше да си остане такъв до края на живота си. Това се долавяше и в гласа му. Провлеченият говор ставаше по-осезаем, когато Илайъс беше развълнуван. А сега просто трептеше от вълнение.

— Всъщност геодът се намираше в една частна лаборатория тук, в Уилби — уточни Джъдсън. Той погледна стоманената кутия на табуретката, долепена до леглото му. — Бившата му собственичка го е разрязала. Използвала го е, за да захранва с енергия някакво

лабораторно оборудване, мотор от горещи огледала, които отразяват психичната енергия.

Вратата между неговата стая и тази на Гуен беше отворена. Макс мина през прага, скочи на леглото и се приземи с тежко тупване. Огледа внимателно стоманената кутия, но миг след това видимо изгуби интерес към нея.

— Сигурен ли си, че са камъни от мината „Феникс“? — попита Илайъс.

— Няма как да бъде абсолютно сигурен — каза Джъдсън. — Скалите нямат етикетчета за произход. Но този къс определено излъчва много силна енергия, също като онзи в хранилището. А има още нещо, което ме кара да бъда сигурен, че геодът е от същата мина.

— Какво е то, по дяволите?

— Разпознавам енергията, която излъчва. Някои от кристалите са същите като този на пръстена ми.

— Мамка му! — Илайъс млъкна, замислен. — Е, откъдето и да е дошъл, искам да го приберем тук, в хранилището на Копър Бийч, възможно най-бързо.

— Съгласен съм, но ще трябва някой да дойде да го вземе от Уилби. Още не мога да напусна града. Клиентката ми настоява да останем тук, докато не открием кой е убил Болинджър.

— Тази клиентка е най-добрата приятелка на Аби, нали?

— Гуендолин Фрейзиър, да.

— Тя има ли представа как тази Болинджър се е сдобила с геода?

— Гуен каза, че Болинджър го купила през интернет преди около две години.

— Проклетият интернет — изръмжа Илайъс. — И това ако не е идеалният черен пазар. Всеки може да продаде всичко и да не остави никакви следи. Не мога да повярвам, че Болинджър го е използвала, за да охранява някакви огледала. Цяло чудо е, че лабораторията ѝ не е хвъркнала във въздуха, а може би дори и целият град.

— Гуен твърди, че Болинджър е знаела, че скалата е с много силна енергия. Затова я държала в стоманен контейнер. Но очевидно не е била наясно с какъв огън си играе, когато е решила да използва енергията ѝ като гориво за този мотор.

— Никой не е запознат каква мощ крият тези скали. Заради това са толкова опасни — измърмори Илайъс, после замълча загадъчно.

— Какво се замисли?

— Не съм велик детектив като теб, синко, но бих казал, че безценният камък е доста сериозен мотив за убийство.

— И на мен ми мина тази мисъл...

— Барет например е способен на всичко, за да се сдобие с един от камъните от „Феникс“.

Джъдсън се усмихна отегчено. Очакваше да чуе това. Дългогодишният враг на баща му — Ханк Барет, собственикът на „Хеликон Стоун“, също беше легенда в минния бизнес по света. Произходът на враждата между двамата тънеше в тайнственост. Джъдсън беше почти сигурен, че майка му Уилоу знае как е започнало всичко, но тя умееше да пази тайните на Илайъс.

— Не мисля, че Барет би стигнал до убийство — каза Джъдсън търпеливо.

— Ще го направи, и още как! — настоя Илайъс. — Но е вероятно да е изпратил сина си да му свърши мръсната работа. Гидиън Барет е същият като баща си и освен това знаем, че има силен талант, точно като теб, Сам и Ема.

— Едно нещо е сигурно — рече Джъдсън. — Ако Болинджър е била умъртвена заради този къс, убиецът не е успял да постигне целта си. Геодът се намира в стаята ми в странноприемницата. Точно в момента контейнерът, в който е поставен, е пред очите ми.

— Не го изпускай от поглед. Пристигам утре сутринта.

16.

Бурята се разрази, когато привършваха с вечерята. Гуен беше доволна, че Джъдсън настоя да изминат с колата му краткото разстояние до ресторанта. Тя знаеше, че той се тревожеше по-скоро за сигурността ѝ, отколкото за времето. А и беше по-лесно да транспортират с джипа стоманената кутия, която сега се намираше до нозете му. Но когато в планините на Орегон времето се разваляше, това обикновено ставаше много бързо. Ако бяха дошли пеша, щяха да станат вир-вода, докато се върнат в странноприемницата.

— Какъв порой се изсипа! — възкликна младият сервитьор, когато се върна със сметката им. — Казват, че утре пак ще има буря.

Джъдсън подписа разписката от кредитната карта, изправи се и помогна на Гуен да облече якето си. После взе металната кутия.

Тя я погледна, докато вървяха към вратата.

— Все още не мога да повярвам, че за баща ти този геод е толкова важен, че той ще дойде лично, за да го прибере.

— Татко е отделил доста време за проследяване на всеки слух, който би могъл да го отведе до някой от камъните от мината „Феникс“ — каза Джъдсън. — При нормални обстоятелства той би изпратил мен или Сам за геода, но в момента и двамата с брат ми сме заети. Така че той трябва да се справи сам.

— Не се обиждай, но ми се стори, че е обсебен от желание да контролира всичко.

— А, такъв си е — усмихна се Джъдсън. — Мама казва, че тази черта от характера му сме я наследили и ние. Затова и двамата със Сам започнахме собствен бизнес.

— Не бихте могли да работите за баща си, така ли?

— Не. Все пак постигнахме компромис. Със Сам изпълняваме някои поръчки за корпорация „Копърсмит“. Той ръководи изследователската лаборатория в Сиатъл, а аз отговарям за сигурността.

— Ами сестра ви Ема?

— Сестра ми е това, което наричат свободен дух — усмихна се Джъдсън. — Преведено на разбираем език, означава, че не се задържа дълго на никоя работа. Не може да се спре на конкретна професия. Твърди, че трупа опит. Мама казва, че на Ема просто ѝ трябва време, за да открие себе си. А татко смята, че е крайно време тя да реши какво ще прави с живота си.

Излязоха под дъжда. Джъдсън отвори вратата на джипа и Гуен бързо се качи. Видя го как заобиколи колата, повдигнал яката на якето си, за да се предпази от пороя. Мократа му тъмна коса вече беше залепнала.

Той отвори задната врата, остави металната кутия на пода и после се настани зад волана. Внесе със себе си порив от дивата енергия на бурята. Сетивата на Гуен се пробудиха.

Беше ѝ хубаво да бъде заедно с него в интимната тъмнина на купето. Вътре беше не само приятно и удобно, но и вълнуващо, опияняващо. *И малко опасно*, помисли си тя.

Енергията, която беше пламнала помежду им в онази първа нощ в Сиатъл, ставаше все по-силна и предсказуема с всяка минута, която прекарваха заедно — поне на нея ѝ изглеждаше така. Сякаш вървеше по невидимо горящо въже без предпазна мрежа отдолу.

— Мислиш ли, че има нещо вярно в теорията на баща ти, че неговият конкурент Ханк Барет може да е убил Евалин заради геода? — попита тя.

— Съмнявам се. — Джъдсън запали двигателя и изкара джипа от паркинга. — Татко и Барет са в ожесточена конкуренция от години. Няма съмнение, че в бизнеса Барет е безмилостен, но честно казано, не мисля, че ще убие една безобидна жена, за да се сдобие с някаква скала. Дори и да е толкова ценна като този геод.

— Значи го изключваме от заподозрените, така ли?

— Не мога да го твърдя с абсолютна сигурност, но двамата с татко определено имат много общи черти. Така че съдейки по това, което знам за собствения си баща, мисля, че мога да предвидя и действията на Барет. Той наистина е способен да стигне много далече, когато преследва дадена цел, но в случая би използвал някоя по-фина тактика.

— Например?

— Сигурно би изпратил сина си да открадне геода. А ако Гидиън Барет беше дошъл да го вземе, той щеше да успее. Фактът, че камъкът сега е в онази кутия отзад, ми подсказва, че никой от фамилията им не е замесен в това.

Гуен гледаше как дъждът облива предното стъкло.

— Какво знаеш за Гидиън Барет?

— Не много, освен факта, че и той има някакъв талант. Сам се беше сблъскал с него преди известно време. Единственото, което научил от преживяването, било, че Гидиън познава отлично технологията, използваща кристали с паранормална енергия. Това е паранормалният еквивалент на светодиодите...

— Мили боже, искаш да кажеш, че има още една фирма, освен корпорация „Копърсмит“, която се занимава с паранормални технологии! — потрепери Гуен. — Това е доста плашещо.

— Ето ти нещо още по-плашещо. — Дъждът стисна волана по-силно. — Има и други хора, които се занимават с проектиране на паранормални оръжия, и част от тях са постигнали успех. Не забравяй, че някой е изработил онзи фотоапарат, с който Зандър Тейлър е убивал жертвите си.

— Прав си, това е ужасно. Досега съм си мислела за фотоапарата като за просто едно налудничаво уникално изобретение, създадено от самия Тейлър в мазето му.

— Надявам се да е така, защото това ще означава, че когато открием убиеца, случаят ще бъде приключен. И няма да има още неясноти. — Дъждът замълча. — Не обичам да остават неизяснени елементи.

Гуен се замисли за всички духове, които беше виждала в живота си.

— Аз също не обичам. Но трябва да ти кажа, че започвам да се питам всъщност колко паранормални оръжия има изработени? И колко от тях са достъпни?

— Добрата новина е, че от всичко, което сме успели да открием в „Копърсмит“, все още има сериозни спънки пред разработването на оръжия на основата на излъчващите енергия кристали.

— Като проблема с разстоянието ли?

— Да. Дори и силен талант не би могъл да фокусира паранормалното лъчение на повече от шест метра. Освен това всеки

лъч паранормална енергия, който е достатъчно силен да убие човек, трябва да бъде много тънък и интензивно концентриран. А от прагматична гледна точка това означава, че можеш да поразис само една мишена, не няколко едновременно. Освен това този тип оръжия са доста крехки и нестабилни. Не е необходимо много, за да се получи модел на саморазрушително трептене.

Гуен леко повдигна вежди.

— Ти си мислил доста по този въпрос.

— Да. Тази тема занимава мислите ми от известно време.

— След последния ти случай ли?

Джъдсън кимна.

— На такова оръжие ли попадна на острова? — попита тя предпазливо.

— Дълга история е...

— Което е друг начин да ми кажеш, че не искаш да говориш за това.

— Не и тази вечер — каза мрачно той. — Имам си други грижи.

— Добре, мисля, че разбрах. А ще ми разкажеш ли поне за мината „Феникс“?

Джъдсън спря на паркинга на странноприемницата и изгаси двигателя. Няколко секунди мълча. После явно взе решение.

— Имаш право да узнаеш някои отговори — рече той. — Вече си доста затънала в тази история.

— И на мен така ми се струва.

— Баща ми се занимава с мини цял живот. Той има нюх за редки кристали и руди.

— Има някакъв талант, свързан с кристалите ли? Също като теб, брат ти и сестра ти?

— В известен смисъл, да, но не така силен като при нас тримата. Той не смята, че има паранормални способности. Нарича парапсихичната си чувствителност интуицията на стария миньор. Преди четирийсет години осъзнал, че редките минерали ще стават все по-важни, защото са от изключително значение за високотехнологичните индустрии.

— Правилно се е досетил.

— Заедно с двама други миньори — Куин Нокс и Рей Уилис, станали съдружници. И тримата имали специален нюх за кристали и

руди. Били почти разорени, но събрали и последния си цент и купили правата за разработване на една стара изоставена мина, която се наричала „Феникс“. Когато започнали работа, намерили находище от геоди като този в стоманения контейнер отзад. Веднага щом разцепили един-два, разбрали, че са попаднали на нещо много голямо. Просто не знаели какво е.

— И какво е? — попита Гуен.

— Това е проблемът. Все още не сме наясно. Единственото нещо, което знаем, е, че кристалите в геодите могат да генерират енергия с паранормален характер. Но съвременната технология не е достатъчно напреднала, за да използва контролирано този тип енергия.

— Казваш, че има цяла мина, пълна с късове скали като тази?

— Никой не знае какво има сега долу в мината, защото нещата се усложнили.

— Какво е станало?

— Рей Уилис бил минен инженер и същевременно имал паранормални способности, както се оказало. Повече, отколкото татко и Нокс подозирали, докато не станало твърде късно. Уилис провел някакви експерименти и заключил, че кристалите имат феноменален потенциал. Решил да се отърве от двамата си партньори и така мината да стане изцяло негова собственост.

— Мили боже, опитал да ги убие ли?

— Да, но вместо това загинал самият той. Не е ясно точно какво се случило в онзи ден, но татко успял да се измъкне от мината с една торба, пълна с геоди. Сега те са в хранилището на Сам в Копър Бийч. Чак години по-късно баща ми и Нокс открили, че в дните преди да опита да ги убие, Уилис откраднал някои от геодите и ги скрил. Никой не знае къде може да се появят сега тези късове.

— Мислиш, че геодът на Евалин е от откраднатите от Уилис?

— Да, това е най-вероятното обяснение — кимна Джъдсън.

— А какво е станало с мината?

— След експлозията татко и Нокс се съгласили да погребат тайната за „Феникс“ поне за неопределен период от време. Заключили, че скалите са прекалено опасни и че съвременната наука не е достатъчно напреднала, за да се справи с тяхната енергия. Но в същото време баща ми не иска да унищожи цялата информация, свързана с мината, защото знае, че е въпрос на време светът да стигне до задънена

улица по отношение на енергийните източници. Рано или късно цивилизацията ще се нуждае от ново гориво.

— С други думи, семейството ти се е нагърбило с товара да пази тайната на „Феникс“?

— Така се оказва.

— Какво се е случило с Нокс?

— Мъртъв е.

— Чакай да си изясня — започна Гуен предпазливо. — Членовете на твоето семейство са единствените, които знаят за камъните във „Феникс“ и за факта, че някъде в пустинята има изоставена мина, пълна с паранормални кристали.

— Бихме предпочели да сме единствените, които знаят за онези кристали. В такъв случай животът на фамилията ни би бил много полесен. Нокс е мъртъв, но се оказва, че няма нищо по-трудно от това да заличиш слуховете за една загубена мина, в която има скрити безценни камъни. Татко е сигурен, че Ханк Барет знае историята за мината.

— И затова ли баща ти се отнася доста параноично с Ханк Барет? — попита Гуен.

— Вярно е, че напрежението между тях е и заради това — съгласи се Джъдсън.

— Аби е наясно с тайната около мината, нали?

— Да. — Джъдсън се обърна с лице към нея, подпрял едната си ръка на волана. — А сега ти също знаеш.

17.

Беше прекосила половината щат Невада, когато духът на Евалин в огледалото я спря.

— Трябва да се върнеш в началото и да започнеш отново — посъветва я духът. — Пропусна нещо важно.

— Вероятно трябваше да изчакам до утре, за да предприема това пътуване. Изтощена съм. Беше дълъг ден.

— За мен беше още по-дълъг ден — каза духът. — А и утре ще е така... Като си мъртъв, е изключително скучно да си заседнал в огледало.

— Извинявай, права си. Ще се върна в Орегон и ще опитам отново. Толкова е отчайващо.

— Да, знам. Но трябва да откриеш онова, което пропусна, преди да тръгнеш на това пътуване.

— Ще опитам.

— Не забравяй имената, които написах на гърба на картата. Те са важни, също като имената на градовете, които оградих.

— Ясно.

— Помниш ли как съвпаднаха нещата последния път, когато открихме модела? — попита духът.

— Помня.

— Моля те, побързай, скъпа. Наистина искам да изляза от това огледало.

— Гуен, събуди се.

Гласът на Джъдсън разкъса деликатните нишки на съня й. Гуен се изплъзна от силните дезориентиращи потоци на реката между съня и будното състояние и се насочи към далечния бряг.

Когато отвори очи, видя силуета на Джъдсън, очертан на фона на ослепителен огън от кехлибарена ултрасветлина.

Тя посегна към ръката му, за да го изведе от бурята.

— Джъдсън — прошепна Гуен. — Ела с мен.

Ръката му се склучи около нейната. Усети топлия му допир. Интуитивно разбра, че горещината е паранормална. Виждаше го в очите му. Или самата тя беше вдигнала температура?

— Ела с мен — помоли тя отново. — Трябва да се махнеш оттук.

— Спокойно. Всичко е наред. В безопасност си.

— Ти си този, който е в опасност.

— Не сега — каза той. — Не тази вечер. — Той седна на ръба на леглото и постави длан върху ръката ѝ. — Още сънуваш. Време е да се събудиш.

Нещо космато се стовари до нея. Макс измяука силно.

Гуен осъзна, че още плува в тъмната странна река на сънищата. Не за пръв път откриваше, че е попаднала в капана на тези странни течения. Прекосяваше реката всеки път, когато влизаше и излизаше от трансa на собствените си сънища.

Винаги правеше прехода възможно най-бързо, защото това беше страховитото място, с невидими дълбочини. Всеки път, когато се заемаше с този опасен преход, част от нея се страхуваше, че ако не стигне бързо до спасителния отсрещен бряг, ще бъде пометена от водопада във водовъртежа от кипяща енергия, от което нямаше измъкване.

Но Гуен имаше много опит в изминаването на прехода.

Тя си пое дълбоко дъх, задейства таланта си и позволи на реалния свят да я обгърне.

Първото нещо, което забеляза, беше, че не е сама. Джъдсън беше в стаята. Беше забравила да заключи свързващата врата.

Имаше правило за сънищата, водещи до дълбок транс. Никога не навлизаше в тях, ако не беше сигурна, че ще бъде сама и необезпокоявана. Отдавна се беше научила, че самоналожените осъзнати сънища плашат околните, също като навика ѝ да говори с духове.

Беше облежната на възглавниците на леглото си, облечена в нощницата си и с белия халат и чехлите от хотела.

Макс отново измяука и допря глава в рамото ѝ. Тя инстинктивно се пресегна и го погали.

После погледна Джъдсън. След като беше приглушила сетивата си, вече не го виждаше обвит от ултрасветлина. В дълбоките сенки

успя да забележи, че е облечен с тениска и панталона, който беше носил през деня.

— По дяволите! — тихо изруга тя. — Извинявай, трябваше да заключа вратата. Не исках да те плаша.

Джъдсън не пусна ръката ѝ.

— Това беше просто сън.

— Не, не беше обикновен сън. Това беше транс и не е необходимо да се държиш така, сякаш това е нещо нормално. Хората винаги се плашат от начина, по който сънувам. Казвам ти, талантът ми е сериозен проблем за поддържането на една връзка.

— Да, ясно. Мъжете побягват с писъци от леглото ти. Знаеш ли, това звучи интересно...

— Добре де, може и да не побягват паникьосани, но винаги е имало изключително неловки раздели. Особено в миналото, когато още опитвах да се влюбя и се преструвах на нормална.

— Знам как се чувстваш. Казах ти, че моят талант също ми пречи в това отношение.

Тя се смути от усещането за силната му ръка, която стискаше нейната. Очите му още горяха.

Знаеше, че вече не сънува, но атмосферата беше като в сън. Кипяща енергия се изви около нея и пробуди сетивата ѝ. Течна горещина се натрупа в долната част на тялото ѝ.

Ходиш по въже. Без предпазна мрежа — напомни си тя.

— Винаги ли говориш на глас на духовете, когато си в транс? — попита Джъдсън.

Той не звучеше разтревожен. По-скоро беше любопитен.

Отегчен от случващото се, Макс скочи на пода и се отправи към другата стая, вирнал опашка.

— Невинаги — отвърна тя. — Но в този случай пак говорех с Евалин. Съзнателно навлязох в съня, за да видя дали ще разбере какво се опитва да ми каже с тази карта. Трябва да е нещо важно. Иначе нямаше да я скрие в огледалния мотор. И нямаше да ми остави онази бележка на гърба на снимката, за да я намеря.

Джъдсън погледна картата, която беше разгъната в скута ѝ.

— Сънят даде ли ти някакви идеи?

— Нищо конкретно. — Тя замислено прокара пръсти през косата си, докато опитваше да възстанови фактите от виденията си. — В съня

си пътувах с кола. Придвижвах се от един от ограденията на картата градове до следващия. Духът на Евалин ми каза, че имената, които е написала на картата, и шестте оградени града са важни. Но ми напомни също така, че трябва да се върна в началото.

— Обратно в Уилби ли?

— Там е работата, че не разбрах какво имаше предвид. Навлязох в съня с идеята, че местата, които е отбелязала, са свързани с паранормална активност, за която е открила информация в интернет. И че това са места, които възнамерява да провери за епизодите в „Срещи с отвъдното“. Мислех, че едно от тях може да ми подсказва какво се случва тук, в Уилби. — Тя докосна с пръст Рино. — Стигнах дотук, преди Евалин да се появи и да ме посъветва да се върна в началото.

— В градчето Уилби.

— Предполагам, че е така, в един или друг смисъл. — Гуен отчаяно стисна ръката си в юмрук. — Понякога талантът ми само ме обърква.

— Беше тежък ден — въздъхна Джъдсън. — Трябва да си починеш.

— Сигурно. — Тя се отпусна на възглавниците. — Ти също. Извинявай, че те събудих.

— Не спях, поне не дълбоко.

Тя се усмихна едва доловимо.

— Това не ме изненадва, при този парапсихичен шум, който се вихри в аурата ти.

Той се напрегна.

— Не започвай пак с опитите за терапия. Не съм в настроение.

— Добре де, вече заяви мнението си по въпроса пределно ясно. Но държа да отбележа, че ако някога решиш, че искаш да ти помогна да се напиш добре, ми кажи. Аз съм единственият парапсихичен съветник в града и случайно съм специализирана в терапия на сънищата. А след като си от фамилията Копърсмит, можеш да си позволиш услугите ми.

— Ще го имам предвид. А за общите ни проблеми с намиране на партньор...

Гуен се смути.

— Какво за тях?

— Склонен съм да обсъдим възможни терапевтични решения на този проблем.

Изведнъж тя сякаш остана без дъх. Пулсът ѝ пак се ускори, но не от прилив на адреналин и тревога, които винаги съпътстваха пресичането на реката на сънищата. Това ново, непознато вълнение беше хубаво. И тук имаше риск, но в момента изобщо не се боеше от евентуалните опасности...

Без предпазна мрежа.

— Сигурен ли си, че не те тревожи фактът, че говоря с духове?
— попита тя.

— Не е нещо особено.

— И не ме мислиш за луда?

— Срещал съм какви ли не откачалници и мога да разпозна лудостта. Повярвай ми, ти изобщо не си такава.

— Защо си толкова сигурен?

Джъдсън се усмихна, бавно и предизвикателно.

— Нали имам талант, забрави ли?

— А, да — усмихна се тя. — Почти забравих.

Той я придърпа в прегръдката си, давайки ѝ време да промени решението си, ако поиска. Но тя изобщо не възнамеряваше да го стори.

Когато устните му се притиснаха към нейните, Гуен усети помитаща вълна от сигурност, същата, която изпитваше, щом стигнеше до брега след опасното завръщане от света на сънищата. Това беше нещо стабилно. Нещо истинско.

Поне тази вечер.

Заби пръсти в раменете на Джъдсън, откривайки твърдите му като камък мускули. Кожата му беше топла. Той я прегърна по-силно, а в очите му се четеше необуздано желание на най-първичния език. Той задълбочи целувката.

Свали я леко назад и я покри с тялото си. Бушуващо вълнение подпали сетивата ѝ. Тя обви крак около бедрото му. Платът на панталона му ожули леко кожата ѝ. Когато тя пъкна длан под тениската му, откри, че гърбът му е плувнал в пот.

Знаеше, че е задействал таланта си. Но той не опитваше да фокусира паранормалните си сетива, осъзна тя — просто ги бе отворил напълно, за да се наслади на суровата енергия, която страстта им генерираше. Тя правеше същото.

— Джъдсън... — Гуен се изви под него и прокара пръсти през косата му. — О, мили боже, Джъдсън!

Целуна го диво, а той прие целувката ѝ като предизвикателство и ѝ отвърна също толкова пламенно. Сякаш и двамата чакаха това да се случи от дълго време и сега, когато моментът беше дошъл, бяха решени да се отдадат един на друг до забрава...

Увлечени от чувствената битка, те се претърколиха на леглото. Няколко опияняващи мига тя беше отгоре и се радваше на победата си. В следващия момент той отново я притискаше под себе си, а тя се наслаждаваше на страстното нападение върху тялото ѝ.

Той откъсна устните си от нейните и притисна китките ѝ от двете страни на главата ѝ. Тя дишаше тежко. Гореща тъмна енергия се излъчваше от него като сияние във всички части на спектъра. Пръстенът му блестеше в мрака.

Той съблече халата и нощницата ѝ и обсипа тялото ѝ с целувки. Когато усети устните му по вътрешната страна на бедрото си, тя ахна задавено и заби пръсти в косата му.

Пръстите и езикът му сякаш я разтапяха... Тя долавяше отчаяното му желание. Той се надигна за момент от леглото, свали кобура с пистолета и го остави на нощното шкафче. После смъкна панталона, тениската и слипа си и се върна при нея. Бедрата ѝ обвиха тялото му.

Той я облада. Опияняващият шок от силното, дълбоко проникване беше почти непоносим. Но още докато тя си поемаше дъх, тялото ѝ вече свикваше и се нагаждаше към неговото. Той се движеше бавно, докато тя не се изгуби в чувственото желание и не можеше нито миг повече да остане в сладкото, пронизващо напрежение. Освобождението я заля на вълни. Усещането беше разтърсващо — различно от всичко, което някога бе преживявала. Тя разтвори устни във вик на удивление и почуда. Джъдсън покри устата ѝ със своята, погълна виковете ѝ и сякаш я изстреля към върха.

Гуен можеше да се закълне, че за един безкраен щастлив миг аурите им като че резонираха заедно. Усещането беше едновременно смущаващо и невероятно интимно. Сякаш в този миг гледаха в душите си.

Познавам те, Джъдсън Копърсмит, помисли си тя. Теб съм чакала.

18.

Вятърните камбанки се блъснаха и задрънчаха като звучно предупреждение. Но Луиз Фулър знаеше, че музиката не е достатъчно силна, за да попречи на демона да влезе в къщата ѝ. Той идваше, когато си поиска. Бяха минали месеци от последното му посещение. Всеки път, щом той си тръгнеше, тя се надяваше да не се върне повече. Но ето че отново беше тук. Усещаше присъствието му.

Спря в средата на тъмното мазе и насочи лъча на фенера към горния край на стълбите. Чу, че демонът идва по коридора.

Лампите бяха изгаснали преди няколко минути. Луиз слезе в мазето, за да провери бушоните, но сега вече знаеше, че демонът я беше подмамил да дойде тук. Единственият въпрос беше защо си беше направил труда да я доведе с хитрост тук долу, в мрака?

Демонът я контролираше от години. Тя беше негов роб и двамата го знаеха. Той се присмиваше на нескопосаните ѝ опити да се защити. В крайна сметка тя винаги изпълняваше заповедите му. И тази вечер щеше да го направи.

Защо я беше довел тук, в мазето?

Стъпките в коридора се приближаваха. Камбанките дрънчаха в нарастващо кресчендо. Музиката им беше трескава, отчаяна, зловеща. Безнадеждна.

Демонът се появи на най-горното стъпало, тъмна сянка на фона на слабата светлина от аварийната лампа в коридора.

— Здравей, Луиз — поздрави я той. — Трябва да ти кажа, че тези твои камбанки са станали адски дразнещи. Добре че повече няма да ги правиш.

Демонът вдигна едната си ръка. Луиз усети ужасен студ, сякаш сърцето ѝ замръзваше в гърдите.

Сега разбра защо той я принуди да дойде в мазето. От това място не можеше да избяга, не можеше да се скрие. Беше в капан.

Открай време знаеше, че някой ден демонът ще я убие. Тази вечер щеше да се случи. Част от нея се зарадва на предстоящото

освобождение. Поне мъчението щеше да свърши.

Но някакъв странен, непознат гняв изплува от дълбините.

Тя щеше да бъде отмъстена. Другата вещица също беше в града, довели си силен човек със себе си. Рано или късно те щяха да започнат да питат какво се е случило с Евалин и останалите.

Луиз знаеше, че щеше да бъде мъртва, когато другата вещица дойде, ала това не беше проблем.

Гуендолин Фрейзиър можеше да говори с духове.

19.

Джъдсън се взираше в сенчестия таван. Беше пъхнал едната си ръка под главата, а с другата беше прегърнал гладкото тяло на Гуен. Тя лежеше сгусена до него, наместила глава на рамото му. Телата им бяха още мокри от горещината и енергията, които се бяха отприщили, докато се любеха. Уханието във въздуха беше първично. Джъдсън се чувстваше невероятно, беше му леко и ведро, сякаш плуваше сред облаците.

— Това беше различно — въздъхна Гуен.

Тя звучеше толкова вглъбено, толкова сериозно, че той неволно се усмихна. Реакцията му изненада и двама им. Гуен се надигна на лакът и го изгледа строго.

— Мислиш си, че това е нещо забавно, така ли? — попита тя.

— Не, никак даже — отвърна той и бързо възвърна сериозното си изражение.

— Напротив, това си мислиш. Виждам го. — Той прокара пръсти през заплетената ѝ коса. Къдриците ѝ сякаш бяха копринени. В тъмната стая очите ѝ на вещица горяха с тлеещ огън. — Е, може би малко — призна той. — Но ми хареса да те чуя как викаш.

— Не съм викала.

Джъдсън се усмихна, наслаждавайки се на спомените.

— Напротив — настоя той. — И ако не бях запушил устата ти, щеше да събудиш цялата странноприемница.

— Някой да ти е намеквал, че си леко арогантен?

— Просто отбелязвам фактите.

— Не очаквах това, което се случи — призна тя и се изчерви. — Бях изненадана, това е всичко.

— Аз пък не. Знаех, че ще си паснем. — Лекото ѝ смущение помрачи настроението му. Той я изгледа недоверчиво. — Каниш се да ми кажеш, че не ти е било хубаво ли? Защото с удоволствие ще опитам отново.

— Не, добре беше.

— Добре? — Джъдсън седна в леглото. — Просто добре?

— По-скоро беше като първи път.

— Какъв първи път? Първи път с друг силен талант ли?

— И това. Но имах предвид, че за първи път преживях оргазъм, без да използвам един малък електроуред.

Облекчение, радост и възторжено чувство за еуфория го завладяха едновременно. Той се засмя и се отпусна на възглавниците. Издърпа я върху гърдите си.

— Накара ме да се разтревожа за момент — призна той. — Радвам се, че съм свършил работа.

— Това прозвуча ужасно. — Гуен го удари леко в рамото.

— Ох! Какво трябваше да кажа?

— Не знам, но определено не това.

Той обгърна лицето ѝ с дланите си.

— Какво ще кажеш за: „Никога не ми е било толкова хубаво и няма да забравя тази нощ до края на живота си“.

Тя не изглеждаше убедена.

— Истина ли е?

— Истина е.

Устата ѝ се изви в горчива усмивка.

— Е, дори и да не е, поне звучи много по-добре от „Радвам се, че съм свършил работа“.

— Ще го запомня. Кажи ми за първия мъж, който е избягал с викове от теб посред нощ.

Тя примигна, неподготвена за въпроса му.

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш за скучното ми минало?

— Искам да знам всичко за теб.

— Е, може и да не е било посред нощ... А освен това първия път бяха двама.

— Какво? *Двама ли?*

— Бях на тринайсет — каза тихо тя. — Тъкмо бях пристигнала в „Самърлайт“. Бях сама и уязвима, защото още не бях открила Аби и Ник. Две момчета от по-големите ме издебнаха до един килер и ме завлякоха вътре.

— Копелета! — Яростта веднага завладя Джъдсън.

— Бях ужасена, гневна, отчаяна. Борих се с всички сили и открих, че имам повече оръжия, отколкото знаех, че притежавам.

— Използвала си таланта си, за да се защитиш?

— Това беше шок и за трима ни, повярвай ми. Талантът ми още се развиваше и аз тепърва се учех как да се справям с него. Честно казано, не знаех какво мога да сторя, докато не открих, че единият от нападателите ми е започнал да пици паникьосано и да ме гледа така, сякаш вижда чудовище. Несъзнателно го бях изпратила в състояние на транс — нещо като кошмар на живо.

— Можеш да направиш това, така ли?

— Да. Изисква физически контакт, разбира се. Но аз постоянно използвам това умение, за да поставям клиентите си в състояние на лек транс по време на терапията. Така работя. Мога обаче да направя преживяването и много неприятно... Ако поискам.

— Какво се случи в онзи ден, когато те нападнаха в училището?
— попита той.

— Единият от двамата превъртя. А неговата реакция накара и другия да откачи от страх. Пуснаха ме, обърнаха се като попарени и побягнаха. Но щом отвориха вратата, попаднаха на Ник, който беше усетил, че става нещо лошо, и беше дошъл да провери.

— Това е същият Ник Сойър, приятелят, когото си споменавала?

— Да. — Гуен се усмихна. — Той твърди, че е роден като крадеца котка. Вижда в тъмното по-добре, отколкото повечето хора на светло. И съм почти сигурна, че не е попадал на ключалка, която да не може да отключи. Често заявява, че ако не сме били двете с Аби, е щял да стане крадец на бижута. Ние го насочихме вместо това към бизнеса с книги с паранормална енергия.

— Какво направи Сойър на двамата изроди, които са опитали да те изнасят?

— Ник улови първия точно когато излизаше от склада и го затръшна в стената с такава сила, че онзи си счупи носа. Втория запрати надолу по стълбите към физкултурния салон. Резултатът беше счупена китка и няколко пукнати ребра.

— Негодниците оплакаха ли се?

— Разбира се. Но не им обърнаха внимание. В училището ги знаеха, че са побойници, а Ник беше по-слаб и дребен от тях. Той изглежда по-скоро като професионален танцьор, отколкото като уличен боец. Във всеки случай от този ден нататък аз станах част от

групичката на Ник и Аби. Тримата бяхме заедно, докато завършихме училището. И сега сме като семейство.

Джъдсън знаеше, че това е глупаво, но не можа да потисне ревността, която се надигна в него.

— Ник ли беше училищното ти гадже? — попита той.

Гуен поклати глава.

— Ник е гей. Той ми беше като брат, не гадже. Не съм ходила на никакви срещи, докато не завърших „Самърлайт“ и не постъпих в колежа.

— Не си ходила на училищни забави? На абитуриентски бал? Не си ходила на алеята на влюбените?

— Не, не и не. Такива неща не се правят, когато учиш в училище с пансион, който е с решетки на прозорците.

— Звучи ужасно.

Гуен се смръщи.

— „Самърлайт“ не беше обикновено средно училище. Всички ученици бяха там, защото ги смятаха за ненормални. А някои, включително и аз — за по-ненормални от останалите. Едни от учениците бяха направо опасни. Атмосферата не насърчаваше ходенето по срещи, повярвай ми. Освен това не ни позволяваха да напускаме района на училището.

— Всички деца ли бяха с паранормални способности?

— Не, известен процент бяха просто деца с психични смущения. Но изненадващо голям брой ученици проявяваха черти, които Аби, Ник и аз се научихме да разпознаваме като свързани с някакъв паранормален талант. Точно това беше довело Евалин в училището. По някакъв начин тя беше открила, че има голям брой таланти в „Самърлайт“. Наскоро Аби и Сам откриха, че училището съзнателно е подбирало тийнейджъри със силни парапсихични способности.

— Сам ми спомена за това, спомням си.

— Мога да те уверя, че хвърляйки една много широка мрежа, училищното ръководство беше успяло да събере и много истински психари, някои от които станаха доста плашещи възрастни.

— Като двамата, които са те нападнали. Знаеш ли какво се е случило с тях?

— Не. Те гледаха да стоят настрана от нас тримата. Когато аз, Аби и Ник напуснахме „Самърлайт“, последното, което искахме, бе да

поддържа връзка с бившите си съученици, повярвай ми. Но отдавам дължимото на „Самърлайт“, че ни научи на един важен урок.

— Какъв?

— Как да се преструваме на нормални — обясни Гуен.

— Но е трудно да се преструваш, когато си във връзка с някого — било то приятелска или любовна.

— Очевидно и ти имаш опит в това отношение — отбеляза Гуен.

— Да. Но за разлика от теб, аз израснах в семейство, което приемаше факта, че ние със Сам и Ема сме различни. — Джъдсън се усмихна. — Трябва да отбележа, че само татко го приемаше. Мама все още опитва да се преструва, но дълбоко в себе си знае истината.

— Сигурна съм, че майките винаги знаят истината за децата си, независимо дали я признават или не.

— Вероятно — съгласи се той. — Добре, нападението в килера обяснява как си открила, че можеш да накараш един мъж да избяга с викове от теб. Но това е било съзнателно действие от твоя страна, и то при самозащита. То не обяснява защо би накарала някой любовник да избяга с викове.

— Не и съзнателно — увери го тя. — Честна дума.

— Несъзнателно ли?

Гуен се намръщи.

— Проблемът е с аурата ми. Когато спя, сънувам много по-интензивно от останалите хора. Аурата ми по време на сън влияе на всеки, който е във физически контакт с мен в този момент. Ако този човек е заспал и сънува, моите енергийни потоци на сънищата надвиват неговите. Резултатът е особено неприятен кошмар, така са ми казвали.

— Е, това отговаря на един въпрос — каза Джъдсън доволен.

Тя повдигна вежди.

— За любовния ми живот ли?

— Не, а за това защо Зандър Тейлър е скочил във водопада. Ти си предизвикала кошмара му, нали? Той е полудял и е побягнал.

Гуен притвори очи.

— Знаех, че ще се досетиш рано или късно.

— Добре си се справила.

Тя отвори очи и го погледна напрегнато.

— И не те тревожи фактът, че мога да предизвикам у някого толкова силен кошмар, че той да предпочете да се самоубие, за да избяга от него?

Джъдсън докосна голото ѝ рамо.

— Всички си имаме своите недостатъци.

— Доста е великодушно да го наречеш недостатък, при положение че това ме превръща в основен заподозрян за няколко убийства. А за случая със Зандър Тейлър направо бях обвинена.

— Той не е голяма загуба за света — подсмихна се Джъдсън.

— Не приемаш това, което ти разказах за мен, сериозно, нали?

— Приемам теб сериозно, Гуендолин Фрейзиър. Много, много сериозно.

Джъдсън стисна лицето ѝ с длани и придърпа устните ѝ върху своите. Целува я, докато тя отново се обви около него.

Доста по-късно той се събуди от усещането, че някой го разтърсва леко.

— Джъдсън — подвикна тихо Гуен.

— Какво? — Той не отвори очи.

— Джъдсън, събуди се.

Настойчивостта в гласа ѝ го разсъни напълно. Той седна бързо и веднага огледа стаята с паранормалното си зрение, за да провери за заплаха. Не забеляза нищо тревожно.

— Какво не е наред?

— Нищо. — Гуен стоеше на колене сред разбърканите завивки. Очите ѝ грееха развълнувано. — Там е работата, че всичко е наред.

Той се отпусна на възглавниците.

— Нещо ми убягва тук. Щом всичко е наред, защо се държиш така?

— И двамата заспахме.

— Да. Беше приятно. Напоследък не спях добре и имах нужда от почивка. Явно сексът върши страхотна работа в такива случаи. Със сигурност е по-добър от приспивателните.

— Ясно, не разбираш какво ти обяснявам. Джъдсън, и двамата заспахме. Един до друг. Аз сънувах, а ти дори не помръдна.

— Стараех се да не мърдам много — каза той. — Защото така нервирам хората.

— Това не е шега. Ти си първият човек, до когото съм спала през живота си, който не е бил тежко повлиян от аурата на сънищата ми.

— А, това ли? — Той протегна ръцете си над главата. — Не съм очаквал да побягна с писъци.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Аз планирах да те изпратя в другата стая, преди да заспя, но явно съм се унесла, без да усетя. Ти също.

— Сигурно заради физическото натоварване преди това — подсмихна се Джъдсън. — А сега може ли да дремна?

— Имам една теория. Много е суха, ала в нея има известна логика.

— Ще трябва да я изслушам цялата ли?

— Да, налага се. — Гуен очевидно едва удържаше въодушевлението си. — Мисля, че имаш някакъв имунитет спрямо мен, защото си силен талант.

Той вдигна пръст, за да я накара да замълчи.

— Тук грешиш, скъпа.

Тя се намръщи:

— Какво имаш предвид?

— Изобщо нямам имунитет спрямо теб. Точно обратното.

Той я придърпа в прегръдката си и я целува, докато тя не се откажа от опитите да говори.

20.

По някое време по-късно Джъдсън отново отвори очи, когато усети, че Гуен се измъква от леглото. Знаеше, че тя се опитва да го направи възможно най-незабележимо. Сигурно отиваше до тоалетната. Но видя, че тя облече халата си и се наведе над картата, която беше паднала на пода. Разбра, че си е наумила нещо.

Той се повдигна на лакти.

— Добре ли си?

— Какво? — Гуен се обърна, сепната. — Да, извинявай. Не исках да те будя. Станах преди няколко минути и реших отново да опитам със съня за пътуването. Върнах се до началото, тук, в Уилби, и забелязах един модел. — Тя отиде до масата и разгъна картата отгоре ѝ. — Но се оказа сбъркан.

Сериозният ѝ тон съвсем го разсъни. Той отметна завивките, седна и посегна към панталона си. Закопча го, прекоси стаята и отиде до Гуен.

— Обясни ми за модела... Какво му е сбъркано?

— Като навлизах в съня, предполагам, че това е карта на градове и места, които Евалин е възнамерявала да посети за целите на изследванията си. Но маркираните градове са прекалено много.

— Само шест са.

— Да, но това е с четири, дори с пет повече от обичайното. Разбираш ли, бюджетът, който Уесли ѝ отпускаше, беше съвсем скромнен. Той не плаща за самолетни билети и хотели на екип, който да проучи дадено място, освен ако историята не изглежда много обещаваща. Крайно невероятно е тя да е избрала шест града за следващия епизод на „Срещи с отвъдното“. А ако е работела по някакъв голям проект, свързан с много градове, мисля, че щеше да го обсъди с мен и вероятно и с Уесли.

Джъдсън подпря длани на масата и огледа шестте града.

— Мислиш, че има връзка между тези шест места? Нещо с паранормално значение ли?

— Не, не точно... Поне не в смисъла на легенди за къщи с духове или паранормални проявления. В съня ми Евалин ме посъветва да се върна в началото. Това беше моята интуиция, която ми напомняше, че това е същият модел, който двете с нея бяхме открили, след като Зандър Тейлър скочи във водопада.

Сетивата на Джъдсън се задействаха.

— Двете сте успели да откриете някои от местата на предишните му убийства. Заключили сте, че той е избирал за свои жертви хора, които твърдели, че имат паранормални способности. — Джъдсън завъртя картата и погледна шестте имена, написани там. — Трябват ми петнайсетина минути на компютъра ми. — След малко той затвори страницата с некролозите на вестника, който проверяваше, и отбеляза последното име от списъка, съставен от Болинджър на гърба на картата. — Това е — заяви Джъдсън. — Шест града, шестима умрели, до един от естествени причини, всичките в рамките на последните осемнайсет месеца. Имената на починалите са същите като тези от списъка на Евалин. Но ако някой е започнал отново да убива с фотоапарата, този път има една голяма разлика.

— Каква? — попита Гуен.

— Никой от починалите не е практикуващ екстрасенс, нито истински, нито измамник. Според некролозите никой от тях не е изкарвал прехраната си, твърдейки, че има паранормален талант.

— Не знам защо моделът е различен, но някой отново убива, по същия начин като Зандър Тейлър, с паранормални средства. — Гуен забарабани с пръсти по масата. — Евалин по някакъв начин е открила истината.

— Убиецът е осъзнал, че го е разкрила, и я е ликвидирал. Това ли предполагаш?

— Да.

Джъдсън се замисли.

— Взел е компютъра и мобилния й телефон с надеждата да премахне всички следи от проучванията й, които биха могли да отведат ченгетата до него.

— Не би могъл да знае за картата и къде е била скрита — каза Гуен. — Или просто не е могъл да влезе в огледалния мотор и да я вземе. Споменах ти, че не всеки можеше да се справи с енергията

вътре. Но в това няма никакъв смисъл. Защо му е било да променя модела?

— Знаем, че Тейлър е мъртъв — напомни й Джъдсън. — Различен убиец, различен модел, различни жертви. Но между шестимата би трябвало да има нещо общо, повярвай ми. Просто е нужно да открием какво е то.

— Който и да е убиецът, трябва да е някой от местните — предположи Гуен. — Някой, който е знаел за Зандър и е решил да го имитира.

— Може би. Освен вероятността убиецът да е местен, знаем още нещо за него.

Гуен вдигна глава от картата, а очите й блеснаха, защото и тя се беше досетила.

— Убиецът има достатъчно силен талант, за да задейства фотоапарата. Ще търсим човек с паранормални способности.

21.

Илайъс Копърсмит пристигна с огромен лъскав черен джип със силно затъмнени стъкла. Гуен стоеше с Джъдсън във фоайето и видя как огромният автомобил спря на едно празно място на паркинга пред странноприемницата.

— И брат ти Сам кара черен джип, нали? — попита тя.

— Да. Защо? — Джъдсън не обърна внимание на въпроса, беше зает да наблюдава баща си.

— Просто питах. Защото и ти караш черен джип. Сигурно е същата марка.

— Получихме отстъпка за количество — обясни Джъдсън.

По-вероятно нещо в ДНК-то на мъжете от семейство Копърсмит ги караше да си падат по големи коли, помисли си Гуен. Други богаташи се фукаха с лъскави червени ферарита или поршета.

От странноприемницата беше невъзможно да се види кой е в джипа, но Гуен се изненада леко, когато отвътре се показа висок слаб мъж с посребрена коса, който би могъл да играе ролята на градски шериф.

— Това е татко — каза Джъдсън. — Подранил е. Трябва да е тръгнал от Сиатъл малко след полунощ. Чудно ми е кой шофира. Трябва да е взел някой от охраната на Копърсмит.

— Баща ти толкова ли е параноичен заради този геод, че си е довел въоръжена охрана?

— Повярвай ми, като знам татко и мнението му за Ханк Барет, не само охраната му е въоръжена — отбеляза Джъдсън.

Гуен се сети за кобура на глезена му и се зачуди дали това не е още една отличителна черта на мъжете Копърсмит — да ходят въоръжени.

— Ще изляза да го успокоя, че е пристигнал където трябва — рече Джъдсън. — Веднага се връщам.

Той прекоси фоайето с дълги спокойни крачки, отвори вратата и излезе навън.

Гуен проследи поздрава помежду им през прозорците на фоайето и потисна тъгата, която изпита за момент. Забеляза, че двамата мъже не се прегърнаха, но връзката между бащата и сина беше толкова силна, че тя я усещаше дори от мястото, където стоеше. Силата на сплотеното семейство.

В този момент се отвори и шофьорската врата на джипа. Слаб, елегантен и привлекателен мъж с платиненоруса коса, подстригана късо по войнишки, слезе от колата с грацията на танцьор. Беше облечен от главата до петите с модерни и много скъпи черни дрехи — черно поло, черен панталон и черни мокасина.

Гуен усети как я облива щастие. И тя имаше семейство. Единствената разлика беше, че с нейния брат не я свързваше кръвно родство.

Тя се втурна през фоайето, изхвърча през вратата и побягна към паркинга.

— Ник — извика. — Какво правиш тук?

Ник Сойър се усмихна, показвайки ослепително белите си зъби, и разтвори ръце. Тя се хвърли в прегръдката му. Той я вдигна с лекота и я завъртя в кръг. Когато я остави на земята, тя го прегърна силно.

— Дойдох да проверя как си — каза той. — Последния път, когато една от сестрите ми се забърка с мъж, чиято фамилия беше Копърсмит, едва не беше убита. Ти добре ли си?

Гуен се засмя.

— Да, чудесно.

Джъдсън се появи до нея. Той изгледа Ник изпитателно.

— Ти трябва да си крадецът котарак.

— За теб съм дилър на антикварни книги — отговори Ник със студен тон.

— Така де... — Джъдсън изглеждаше развеселен. — Онзи дилър на книги, който държи в багажника оборудване за алпинист.

— Всеки с хобито си — отбеляза Ник. — Между другото има един куфар отзад. Аби ти опакова малко дрехи, Гуен. Знаеше, че не си планирала да останеш дълго в Уилби. Предположи, че ще ти трябват някои неща.

Гуен се усмихна, усещайки топлината, която изпълваше душата ѝ.

— Това е сестра ми. Винаги се грижи за мен, дори и когато се приготвя за собствената си сватба.

22.

— Казвам ти, че по някакъв начин Ханк Барет е свързан с това — продължи да настоява Илайъс. — Изпратил е сина си да свърши мръсната работа. Това е единственото логично обяснение.

От мястото, където стоеше — до прозореца в стаята на Джъдсън — успяваше да зърне реката през гъстата гора от ели и борове. Никога не се чувстваше спокоен на такъв горист терен. Когато беше заобиколен от дървета, които пречеха на светлината и ограничаваха видимостта, той започваше да нервничи. Предпочиташе широките открити пространства на пустинята, където човек можеше да види какво се задава.

Четиримата плюс най-големият котарак, който Илайъс беше виждал, се бяха скупчили в малката стая на Гуен. Косматото животно се беше опънало до нея на едно от старомодните кресла. Джъдсън се беше подпрял на полицата над камината. Сойър седеше на фотьойла и методично унищожаваше красиво оформените миниатюрни сандвичи върху малката маса. Шофирането от Сиатъл очевидно беше траяло доста дълго, а Илайъс беше забранил спирания за похапване, от страх да не закъснеят.

— Не, татко — отвърна Джъдсън. Беше очевидно, че той беше на предела на търпението си, и то с всички усилия на волята. — Това не е единственият възможен отговор. Всъщност дори не е най-вероятният.

По дяволите, никое от децата му не го разбираше, помисли си Илайъс. Той стисна перваза на прозореца с всичка сила. Вярно, осъзнаваха, че фирмата на Барет „Хеликон Стоун“ е сериозен конкурент. Бяха израснали с бизнеса на баща си и знаеха, че може да се очаква определена степен на безпощадност от някой по-важен конкурент. Но не разбираха дълбочината на личната враждебност към корпорация „Копърсмит“, която Барет проявяваше от десетилетия. Не се бяха конфронтирали с този човек лице в лице, не бяха го чували как се заклева да унищожи всичко, което Илайъс е изградил, всичко, което му е скъпо. Нито пък Джъдсън, Сам или Ема вярваха напълно на

предупрежденията на баща си, че Барет е предал омразата и на сина си Гидиън.

Но те не бяха наясно с цялата история, напомни си Илайъс. Само Уилоу я знаеше, но тя пазеше тайните на съпруга си.

— Защо си толкова сигурен, че Барет не е замесен? — попита той.

— Казах ти каква е логиката ми — отвърна Джъдсън спокойно. — Ако Гидиън беше дошъл за геода, той щеше да действа много по-дискретно и освен това щеше да успее. А геодът е при нас.

Илайъс невъздържано изръмжа.

Джъдсън невъзмутимо определи изражението му като прекалено познато.

Всеки път, когато Илайъс се оплакваше на Уилоу, че никое от трите им деца не се интересува от това дали ще поеме управлението на корпорация „Копърсмит“, тя му напомняше, че и тримата бяха наследили интелигентността му и специалния му нюх за скали и кристали. Но също и колосалния инат на баща си. *Никой от тях не би могъл да работи с теб за повече от пет минути — винаги казваше Уилоу. — Ще трябва да се оттеглиш, преди някой от тях да заеме мястото ти.*

Но той не можеше да го направи. Още не. Поне докато не се увереше, че корпорация „Копърсмит“ и семейството не са застрашени от Ханк Барет. *Трябваше да се отърва от него по старомодния начин още преди години и да го троя в пустинята. Никой нямаше да намери тялото и сега нямаше да се занимавам с този проблем.*

Но лесното и просто решение беше невъзможно. Уилоу го беше забранила. А и като се замислеше, как да убиеш човек, който е спасявал гърба ти неведнъж в истински престрелки и когото и ти си спасявал на свой ред? Някои граници не можеха да бъдат пресечени. Имаше неписани правила.

— Не можеш да си сигурен, че Барет не е замесен — отново настоя Илайъс.

Но собствената му логика беше пропукана и той го осъзнаваше. Джъдсън беше прав. Уилби беше малък град. Ако Гидиън Барет беше дошъл за безценния камък, той щеше да го е намерил и отнесъл.

Гуен се намеси:

— Не знам за Барет и „Хеликон Стоун“ повече от това, което съм чула от Джъдсън. Но знам доста за Евалин Болинджър и за това как стоят нещата тук, в Уилби. Съгласна съм с Джъдсън. Съмнявам се Евалин да е била убита от външен човек. Бил е някой местен и причината е била лична.

— Така ли? — Илайъс се обърна към нея. Той осъзнаваше, че е в настроението, което Уилоу наричаше заядливо, но толкова по-зле за останалите. Положението беше сериозно. — И откъде знаете това, госпожице Фрейзиър? Да не сте професионален детектив?

— Не, но умея да прилагам здрав разум при решаването на даден проблем — отвърна Гуен спокойно. — Намирам този подход за много по-полезен, отколкото фиксирането в някаква стара вражда, което би попречило на мисленето ми.

Илайъс повдигна вежди. *Това не го очаквах*, помисли си той. Изглежда Гуен с интерес и любопитство. Много малко хора извън семейството имаха смелостта да го поставят на мястото му. Уилоу му казваше, че той ги плаши, но Илайъс нямаше нищо против. Страхът му помагаше.

Ала Гуен Фрейзиър изобщо не изглеждаше стресната. Тя седеше на креслото си, кръстосала крака, и излъчваше спокойствие и овладяност, които отговаряха на посланието, което изпращаха очите ѝ: „Не смей да ме плашиш“.

Той забеляза кратката развеселена усмивка на Джъдсън. Това го изненада още повече от откритието, че Гуен има смелостта да му противоречи. Всички в семейството знаеха, че Джъдсън не се усмихваше, откакто се беше върнал от онзи остров. Всъщност той избягваше всичките си роднини и се криеше в един малък град край брега, където ближеше раните си в самота.

Илайъс го разбираше. Един мъж се нуждаеше от време да се възстанови от предателството и близката среща със смъртта. Беше сигурен, че експлозията в пещерата е причинила и някои невидими поражения на сина му. Семейството се беше съгласило да даде на Джъдсън известна свобода. Но сега на Илайъс му се струваше, че Гуен Фрейзиър и едно малко разследване на убийство бяха точно лекарството, от което Джъдсън се нуждаеше.

Сойър се засмя леко и се протегна към последния сандвич.

— Добре дошъл в моя свят — каза той на Гуен. Сдъвка миниатюрния сандвич и изтупа трохите от ръцете си. — Трябваше да слушам как нашият Уайът Ърп дудне за онези негодници Барет през цялото пътуване от Сиатъл.

Джъдсън го погледна.

— Ти си се отегчил, след като си го слушал да говори за Ханк Барет и сина му няколко часа. Представи си да слушаш това през целия си живот. Докато растяхме, мама трябваше да въведе правилото, че по време на вечеря не се говори за Барет, също и през семейните ваканции.

— Сериозно? — Ник изрече това без никакъв интерес. — Мога да си представя как той ви изнася лекции за бъдещето на конкурентите му в бизнеса и това разваля ваканцията ви в Дисниленд. Ужас.

Но излъчването на абсолютна незаинтересованост си противоречеше с погледа, който Ник си размени с Гуен. Очите им се срещнаха за не повече от секунда, ала Илайъс беше сигурен, че разчете посланието, което двамата си размениха. Ако те си спомняха някакви разговори по време на семейни вечери или ваканции, определено не бяха приятни.

— Като говорим за бизнес — поде Илайъс, — да се върнем на него. — Той се намръщи на Джъдсън. — Кажете ми какво открихте в къщата на Болинджър.

— Имах усещане за планиран удар — обясни той. — Мисля, че убийството е целяло да накара потенциален свидетел да замълчи, че някой е открил нещо, което убиецът не е искал Евалин да знае.

Илайъс се обърна с гръб към прозореца.

— Трябва да призная — изсумтя той, — че убийство на невъоръжена жена не звучи типично за Барет. Но ви казвам, че геодът е адски добър мотив.

— Знам — прекъсна го Джъдсън. — Но има и други. Дватама с Гуен разглеждаме възможността смъртта на Болинджър да е свързана с нещо, което се е случило в Уилби преди две години.

Дватама с Гуен.

Илайъс се вгледа внимателно в сина си няколко секунди. Какво ставаше тук? Ако имаше термин, с който да се опише стилът на работа на Джъдсън, той беше „вълк единак“. Тази черта се беше проявила много рано. От самото начало беше ясно, че от трите му деца Джъдсън

беше най-малко вероятният наследник на семейната империя. Той почти винаги работеше сам.

А сега *двамата с Гуен* разглеждаха възможността.

На Илайъс му просветна: беше толкова обсебен от теорията, че Ханк Барет е замесен в случващото се в Уилби, че не беше обърнал нужното внимание на енергията, която припукваше във въздуха между Джъдсън и Гуен Фрейзиър.

Той погледна към отворената врата, която свързваше двете стаи. Чувството за интимност в това пространство беше непогрешимо.

Леле, леле, ето това е — помисли си той. Така както жена може да отвлече един мъж от лошите му спомени, никой друг не може. Но той никога не беше забелязвал такава кипяща интимна енергия между Джъдсън и някоя от предишните му приятелки. Гуен беше различна от всички други жени, които се бяха появявали в живота на Джъдсън. Сякаш тя не само разбираше тъмната страна на природата му, но и нямаше нищо против нея.

— Може би съм прекалено обсебен от мисълта за семейство Барет — призна Илайъс. Той погледна металния контейнер. — Но геодът е при нас. Това е важното.

— Това може и да е най-важното за вас — каза Гуен учтиво. — Но аз лично имам други приоритети. Наех Джъдсън да открие кой е убил приятелката ми, не да намери някаква тъпа скала.

Илайъс отправи към нея най-обезоръжаващата си усмивка — тази, с която сключваше многомилионни сделки по света.

— Ето какво ще ви кажа, госпожице, аз ще взема тъпата скала и ще се върна в Копър Бийч с крадеца котка.

— Дилър на антикварни книги — поправи го Ник невъзмутимо.

Илайъс не му обърна внимание и продължи да гледа съсредоточено Гуен, която не изглеждаше особено впечатлена от усмивката му.

— Вие с Джъдсън можете да продължите да си ровите тук, в Уилби, и да търсите отговорите, които ви трябват. Става ли така?

— Отличен план — потвърди Гуен. — А кога точно възнамерявате да потеглите?

Усмивката ѝ беше сладка като захаросана ябълка — от отровния вид. Илайъс забеляза, че Джъдсън едва удържа смеха си. Доста време беше минало, откакто той не се беше смял.

— Потегляме веднага — заяви Илайъс. Той погледна стоманената кутия. — Колкото по-скоро камъкът се озове в хранилището в Копър Бийч, толкова по-добре.

Джъдсън се отдръпна от полицата, на която се подпираше.

— Само още нещо, преди да тръгнете. — Той погледна Ник. — Сойър, наистина ли си толкова добър в катеренето в градски условия, колкото Гуен казва?

Илайъс изсумтя.

— Катерене в градски условия ли? Интересно определение за заниманията му.

— Да, добър съм — потвърди Ник. Нямаше и следа от фалшива скромност в думите му, само заявяване на факт. Той изглеждаше заинтригуван. — Гуен и Аби твърдят, че имам талант за това. Защо?

— Имам една работа за теб — обясни Джъдсън. — Свързана е с малко работа на компютър, малко пътуване и евентуално малко катерене и отваряне на ключалки.

— Това описва точно набора от уменията ми — каза Ник.

Очите на Гуен светнаха ентузиазирани.

— Гениална идея, Джъдсън.

Илайъс се намръщи, осъзнал, че му се губи нишката на разговора.

— Каква е тази така наречена „гениална идея“?

Джъдсън го погледна.

— Двамата с Гуен се нуждаем от информация за обстоятелствата около смъртта на шестима души, които са умрели в различни градове през последните осемнайсет месеца. Трябва да разберем каква е връзката помежду им. Такъв тип проучване изисква време, а ние не разполагаме с много. Малко помощ няма да ни е излишна.

— Какво е важното за тези мъртви хора? — попита Ник.

— Ако сме прави, всички са били убити с паранормални средства — обясни Гуен. — Искаме да проверим дали има повтарящ се модел, нещо, което да ни изясни дали са били ликвидирани от един и същи човек.

Ник вече беше силно заинтригуван.

— Мислите, че може да има връзка между тези мъртви хора и случилото се тук, в Уилби?

— Това, което мислим — обясни Гуен, — е, че Зандър Тейлър се е удавил във водопада, но не е отнесъл фотоапарата със себе си. През последната година и половина поне шест души са умрели по поразително сходен начин с този, по който бяха убити жертвите на Тейлър.

— Какво искате да направя? — попита Ник.

— В момента разполагаме само с имената на шестимата — каза Джъдсън. — Проучи начина, по който са починали. Провери на място, говори със съседите, виж в интернет. Направи всичко необходимо. Както каза Гуен, търсим модела.

— Дайте ми това, с което разполагате — съгласи се Ник.

— Ще видя какво мога да сторя. — Той се огледа. — Има ли още сандвичи?

23.

Илайъс стоеше с Джъдсън пред джипа. Ник и Гуен, застанали до отворения капак на багажника, си говореха тихо, докато той поставяше вътре контейнера с геода.

Илайъс се покашля и се обърна към Джъдсън:

— Майка ти ще ме разпитва как си.

— Кажи й, че съм добре — отговори той, като не отделяше поглед от Гуен.

— Ще го направя. — Илайъс потърси друг начин да извлече информацията, за която Уилоу щеше да го разпитва.

— Значи вие с Гуен...

Джъдсън повдигна вежди.

— Какво?

Илайъс усети как лицето му пламна. Не го биваше да води такива разговори. Ако питаха него, всеки човек си имаше право на личен живот, в който никой да не му се бърка. Но Уилоу се тревожеше, а той би направил всичко за нея, дори и да се изложи.

— Изглежда, вие двамата се разбирате добре — подхвърли той престорено небрежно.

— Гуен е различна — каза Джъдсън.

— Да, виждам. Харесва ми. Дръзка е. Това е хубаво качество за една жена.

— Определено — съгласи се Джъдсън. Устните му се подсмихваха леко.

— А за тази бъркотия на острова...

— Какво за нея?

— Понякога нещата просто се прецакват, синко. Нищо не можеш да направиш. Затова продължаваш напред и не мислиш за ситуация, която не може да бъде поправена.

Джъдсън присви очи. Спря да се усмихва.

— Знам това, татко.

— Повярвай ми, разбирам какво е, когато човек, на когото си мислил, че можеш да се довериш, се оказва подъл предател. Случва се. Просто спри да го мислиш и продължи напред.

Джъдсън едва не се засмя отново.

— Както ти си продължил напред и си престанал да мислиш за Ханк Барет?

— С Барет е различно.

— Така ли? Защо?

— Най-вече защото негодникът е все още жив и здрав. А в твоя случай Джо Сполдинг е мъртъв и, слава богу, ти си се отървал от него.

— Съгласен съм с това. — Джъдсън замълча.

Илайъс изчака, защото не знаеше как да продължи.

Дотук с бащинските поучения.

Джъдсън отново насочи вниманието си към Гуен.

— Не стоя буден нощем само за да се чудя защо ми отне толкова дълго време да разбера, че Сполдинг е минал на страната на лошите.

— Браво. Това е добре. — Илайъс замълча за момент. — Тогава защо, по дяволите, страдаш от безсъние?

— Някога случвало ли ти се е да имаш чувството, че си видял нещо важно, нещо, което наистина трябва да си спомниш?

Илайъс се замисли.

— Не точно, но знам какво имаш предвид. Къде видя това нещо, което не можеш да си спомниш?

— Първия път беше в онзи ден, когато всичко на острова се прецака.

Илайъс го погледна с присвити очи.

— *Първия път ли?*

— Сега мисля, че го виждам, когато сънувам.

— Чувам, че Гуен много я бивало да се справя с проблеми със сънищата — вметна Илайъс.

— Тя казва, че трябва да й позволя да се разходи в сънищата ми, преди да опита да ги анализира. Процесът, доколкото разбрах, е някаква форма на хипноза.

Илайъс погледна към Гуен с присвити очи. Тя бърбеше оживено с Ник и лицето й сияеше, огряно от слънчевите лъчи.

— Струва ми се, че човек трябва да бъде напълно сигурен, че може да се довери на една жена, преди да й позволи да го постави в

хипноза — отбеляза той.

— Да — съгласи се Джъдсън. — Но това не е най-трудната част.

— А коя е?

— Гуен се възприема като лечител.

А, сега вече разбрах — помисли си Илайъс.

— Не искаш да те възприема като мъж, който се нуждае от болногледачка.

— Не искам — смръщи се Джъдсън.

— Ако мъжът иска една жена да го уважава, трябва да й покаже, че уважава нейните таланти и способности.

— Знам, че не ми влиза в работата, но не можеше да не забележа, че вратата между твоята стая и тази на Копърсмит не беше заключена — каза Ник. — Или това е от съображения за сигурност?

Гуен му подаде кутията с храна, която беше помолила готвачката на странноприемницата да приготви за него.

— Прав си — рече, — не ти влиза в работата. Заповядай, храна за из път и кафе.

Ник пое торбата от ръцете й.

— Оценявам жеста ти. Ще имам късмет ако Уайът Ърп позволи да спрем дори за минута. Със сигурност няма да се отбиваме в крайпътни ресторанти. Старецът е обсебен от този проклет камък.

— Благодаря, че ще ни помогнеш да проверим имената от онзи списък, който ти дадохме.

— Няма проблем — отвърна Ник. — Задачата звучи интересно. Нещо различно е.

— Не ми казвай, че се отегчаваш на пазара за антикварни паранормални книги. Доста пари изкара там.

За нейна изненада, Ник сви рамене.

— Парите си ги бива, но честно казано, не се интересувам чак толкова от тези книги или от откачалките, които ги колекционират. Ако вие с Аби не ме бяхте убедили да се заема с това, сигурно щях да си избира друго поприще.

Гуен се усмихна.

— На международен крадец на бижута ли?

— Всеки си има талант.

— Предвид характера на твоя талант, двете с Аби сметнахме, че е по-добре да се насочиш към бизнеса с книги.

Ник се усмихна.

— Знам, тревожете се за мен, грижете се да не попадна в затвора.

— Така е. Това беше една от причините. Но искам да те попитам нещо... Не ме разбирай погрешно, Ник, много се зарадвах да те видя, но как, за бога, се озова заедно с господин Копърсмит на това дълго пътуване от Сиатъл до тук?

— Аби ни запозна вчера, когато отидох на острова да получа инструктаж от нея.

— Какъв инструктаж?

— Аби не ти ли каза? Сигурно не е имала възможност. Тя ме помоли да я водя по пътеката в църквата.

Гуен се усмихна.

— Разбира се. Не се изненадвам. Ти си й като брат.

— Е, технически погледнато, тя има баща.

— Дори и да го беше поканила да я води по пътеката в църквата, мисля, че той най-вероятно щеше да откаже в последния момент заради някакъв неотложен ангажимент. Чух, че разводът му не протича безпроблемно. Очевидно предишната госпожа Радуел прави всичко възможно да превърне живота му в ад, а новата госпожа Радуел е започнала да нервничи, според слуховете.

От тримата Аби единствена имаше нещо, което — поне на пръв поглед — минаваше за нормално семейство. Но впечатлението беше измамно. Бащата на Аби — д-р Брандън С. Радуел, беше прочут с това, че на него не можеше да се разчита. *Двуличен* беше друга дума, която му пасваше добре. Радуел беше автор на бестселъра „Семейства по избор. Как да създадем модерно смесено семейство“. Най-доброто, което можеше да се каже за него, според Гуен и Ник, беше, че той осъществяваше на практика идеите, които проповядваше. В момента Радуел опитваше да се отърве от третия си брак. Съпруга номер четири вече го очакваше зад кулисите. В процеса на създаване и разваляне на семейства Радуел беше осигурил на Аби един полубрат и две полусестри. Въпреки чаровния семеен портрет на гърба на книгата на Радуел, Аби не беше близка с никого от законното си семейство.

Гуен погледна към Джъдсън и баща му, които още си говореха тихо и съсредоточено, застанали до джипа.

— Едно нещо е сигурно. Аби се омъжва за човек, който има истинско семейство. Кланът Копърсмит я прие в обятията си. Тя вече е една от тях.

Ник кимна.

— Да, ще се грижат добре за нея.

— А ти изглеждаш фантастично в смокинг.

— Разбира се. — Ник й намигна. — Но най-добрата новина е, че Жерар, сватбеният агент, е адски секси.

Гуен се засмя. В другия край на джипа Джъдсън и Илайъс млъкнаха и я погледнаха. Джъдсън й се усмихна, сякаш нейният смях веселеше и него. Илайъс присви очи срещу слънцето и кимна веднъж, сякаш това, което беше видял, го задоволяваше. После той извади ключа за колата и го подхвърли на Ник.

— Време е да потегляме, синко. — Илайъс отвори вратата на джипа. — Ти карай. Аз ще бъда въоръжената охрана.

Ник погледна Гуен.

— Притеснителното е, че той говори сериозно.

Гуен стоеше до Джъдсън и наблюдаваше как джипът потегля от паркинга. Тя махна за последен път на Ник и се отправи към фоайето.

— Какво следва по твоята програма? — попита тя.

— Следва да започнем да говорим с хората, които са били най-близки с Евалин — каза Джъдсън. — Някакви имена?

— Не са много, но една жена определено е на първо място в списъка. Луиз Фулър. Не казвам, че двете с Евалин бяха близки, защото Луиз не дружеше с никого. Но работеха заедно по огледалата и мисля, че по някакъв странен начин се разбираха. Сигурно Евалин беше единственият човек в града, който осъзнаваше, че Луиз има истински паранормален талант. Всички останали я мислят за луда.

— В такъв случай ще започнем с Фулър.

Джъдсън отвори стъклената врата. Гуен мина покрай него и влезе във фоайето. От рецепцията Райли Дънкан я погледна строго.

— Шефката иска да говори с вас, госпожице Фрейзиър. Става дума за котката.

Гуен спря.

— Сега пък какво?

Триша се появи откъм офиса с извиняващо се изражение на лицето.

— Съжалявам, Гуен. Но камериерката ми се оплака, че Макс е започнал да дере с нокти завесите и покривалото на леглото, когато теб те няма.

— О, боже, нямах представа — възкликна Гуен. — Непременно включи всички щети в сметката ми. Ще започна да поставям Макс в клетката за пренасяне, когато излизам от стаята. Няма да му харесва, но щом поврежда мебелите...

Триша въздъхна.

— Опасявам се, че това няма да реши проблема. Сара отказва да влиза повече в стаята ти, докато там има котка. Тя е алергична. Ще трябва да вземаш Макс със себе си, когато излизаш.

24.

Странната музика на вятърните камбанки разбуни сетивата на Гуен и изпрати ледени иглички по тила ѝ. Тя стоеше до отворената врата на джипа и гледаше малката къща на Луиз Фулър.

Вятърът се усилваше като предвестник на задаващата се буря. Острият бриз разклащаше десетките скулптури от кристал и метал, които висяха от тавана на верандата. Призрачните ноти отекваха в целия спектър. Гуен погледна Джъдсън, който току-що беше слязъл от колата. Знаеше, че той долавя същите вибрации.

На задната седалка на джипа Макс седеше свит в клетката за пренасяне и размахваше опашка, за да покаже, че не е щастлив от пътешествието.

— Разбрах какво ми обясняваше за вятърните камбанки — замислено кимна Джъдсън. Той се вгледа в старата, обрулена от времето викторианска къща. — Странни са.

— Казах ти, Евалин все повтаряше, че Луиз има паранормална чувствителност за настройване на кристали и стъкло.

Тя понечи да затвори вратата на джипа, но Макс измяука разтревожено и сниши уши. Гуен го погледна през процепа между двете предни седалки.

— Ти си виновен, че трябваше да дойдеш с нас и да стоиш в клетката — напомни му тя. — Да не беше плашил камериерката!

Макс оголи зъби и леко наежи козина.

— Добре, всичко е наред, спокойно — каза Гуен по-меко. — Няма да те изоставим. Ще се върнем след няколко минути.

Камбанките се блъскаха и дрънчаха заради засилващия се вятър. Този път котаракът измяука тъжно. Задраска с нокти по вратата на клетката.

— Като че е най-добре да го вземем с нас — притесни се Гуен. — Нещо ми изглежда разтревожен.

— Не му е приятно да е в клетката — каза Джъдсън. — Не го виня.

Гуен отвори задната врата и вдигна тежката клетка с две ръце.

— Май е надебелял — изпъшка тя.

Джъдсън заобиколи джипа и дойде до нея.

— Дай, ще ти помогна.

Той хвана дръжката. Макс не изглеждаше по-щастлив, но спря да мяука.

Тръгнаха към вратата.

— Да те предупредя: ако Луиз изобщо ни покани да влезем, което не е сигурно, камбанките вътре са още по-странни от тези, които висят на верандата — каза Гуен. — Те направо гарантират, че никой посетител на Луиз няма да се задържи в къщата дълго.

— Луиз беше ли сред участниците в проучването на Евалин?

— Не. Евалин я покани, но тя отказа. Интересува се само от камбанките си. Бъди подготвен да откаже и да говори с нас. — Гуен замълча. — Преди две години тя ме обвини, че съм вещица, също като нея.

Джъдсън присви очи.

— Предполагам, че не го е изрекла като комплимент?

— Честно казано, не съм сигурна какво искаше да каже. Това е проблемът с Луиз. Тя живее в свой собствен свят и интерпретира реалността през призмата на собствената си кристална топка, образно казано. Не мисля, че искаше да ме обиди. По някакъв неин си начин опитваше да ме предупреди.

— А спомена ли ти защо трябва да внимаваш?

Гуен сви рамене, в опит да се предпази от вятъра и смущаващата музика на камбанките.

— Подхвърли нещо за някакъв демон. Помолих я да ми обясни, но тя отказа.

— Явно ни предстои тежък разговор.

— Няма да е лесен, това е сигурно.

Двамата се изкачиха по стъпалата на верандата. Джъдсън спря и огледа една от музикалните скулптури отблизо. Беше голяма, състоеше се от няколко тънки кристала с различни размери и форми. Всеки беше обвит с нишка от сребрист метал.

— Това е невероятно — възхити се той. — Поне част от звука идва от паранормалния спектър. Долавям го с всичките си сетива.

— Според теорията на Евалин, дължините на вълната на музиката преминават и през нормални, и през паранормални зони — обясни Гуен. — Затова ни влияе толкова силно на емоциите. Повечето хора, включително и тези без очевидни паранормални способности, откликват на музиката на парапсихично ниво.

— Знаеш ли, мисля, че една от тези скулптури би била чудесен сватбен подарък за Сам и Аби.

— Ако искаш да им подариш едно от произведенията на Луиз, ще трябва да го купиш от местния магазин. Луиз си изкарва прехраната, като създава и продава вятърни камбанки, които нарича „туристически“. Нейните лични камбанки са различни. Те не се продават. Тя твърди, че това са нейните стражи.

Джъдсън я погледна намръщен.

— Тези, които пазят от демони ли?

— Мисля, че точно това има предвид. Тя много се бои от демони. Затова къщата ѝ е заобиколена от вятърни камбанки.

Джъдсън протегна ръка да докосне един от кристалите.

— Чудно с каква сплав обвива тези кристали.

— На твоє място не бих ги пипала — каза бързо Гуен.

Но предупреждението ѝ закъсня. Джъдсън вече беше стиснал една от металните нишки между пръстите си.

Макс изсъска.

— По дяволите! — Джъдсън пусна камбанката, сякаш беше нагорещена до червено, и примигна. — Разбрах какво имаш предвид. Сякаш докоснах оголена жица с ток. — Той огледа скулптурата внимателно. — Но шокът порази паранормалните ми сетива.

— Единствения път, когато опитах да направя същото, и аз се почувствах така.

Той погледна дългата редица от камбанки, които се удряха и подрънкаха от вятъра.

— Всички ли имат такъв ефект върху сетивата?

— Не знам — отвърна Гуен. — След първия опит не съм правила повече експерименти. Но предполагам, че камбанките тук, отвън, са заредени с доста енергия. Бих те посъветвала вътре да си много, много внимателен, защото съм сигурна, че вътрешните са още по-горещи.

— Чудя се как го прави.

— Веднъж я попитах. — Гуен почука по вратата. — Обясни, че настройва честотите на кристалите и още куп неща, които не разбрах.

— Сам се интересува много от техниките за настройване на паранормални кристали. Чудя се дали Луиз...

Тя се обърна и погледна удивеното лице на Джъдсън.

— Какво?

Гуен забеляза, че той гледа пръстена си. Кехлибареният кристал грееше леко.

— Пръстенът ми — обясни той с мрачно изражение. — Мисля, че реагира на камбанките.

— Или долавя твоя парапсихичен отклик на музиката.

— Може и това да е.

Макс пристъпваше в клетката и мяукаше тихо.

Гуен се обърна и отново почука, този път по-силно. Никой не отвори.

Джъдсън остави клетката на пода на верандата.

— Дръпни се от вратата, Гуен — заповяда ѝ той.

Тя не възрази. Сега и тя долавяше тъмните потоци, които се вихреха под екзотичната енергия на камбанките. Първоначално музиката беше прикрила енергията, която се просмукваше откъм вратата, енергия, генерирана от насилие.

— По дяволите! — Ръката на Гуен замръзна във въздуха. Тя бързо се дръпна назад. — Не отново. Не може това да се случва пак.

Джъдсън вече беше пред прага. В ръката му сякаш с магия се беше появило оръжието.

Той отвори мрежата и натисна бравата. Тя поддаде с лекота. Гуен знаеше, че това не е на добре. Луиз винаги се заключваше.

Когато Джъдсън отвори вратата, течението разклати камбанките в антрето. Призрачната музика прозвуча като вой на обречени души.

Внезапно се чу тракане някъде навътре в къщата. После отекна тупкане от бягащи крака.

— Това не е Луиз — прошепна бързо Гуен. — Тя има тежък артрит. Не може да се придвижва бързо.

— Стой тук — каза Джъдсън.

Той се втурна по коридора.

Макс измяука и започна да атакува клетката си със зъби и нокти. Съскаше и драскаше все по-бясно.

— Спри, Макс. Моля те.

Вратата на клетката се отвори. Котаракът се изстреля навън. Прелетя през верандата и се втурна в къщата.

Преди Гуен да реагира, чу един познат глас да пищи от ужас някъде вътре в къщата.

— Пусни ме, пусни ме — закрещя Никол Хъдсън. — Моля те, кълна се, че няма да кажа на никого.

— Спокойно. — Гласът на Джъдсън отекна в коридора. — Никой няма да те нарани.

За изненада на Гуен, Никол се подчини. Поне спря да пищи истерично и премина към тихи, накъсани и изплашени хлипания.

— Не ме удряй... Няма да кажа на Оксли.

— Какво да му кажеш? — недоумяваше Джъдсън.

— Ами за това, дете съм видяла в мазето — прошепна Никол. — Моля те!

— Хайде да отидем да видим какво е това, за което няма да кажеш на никого — ядоса се Джъдсън. После се провикна: — Ела тук, Гуен.

Гуен бързо влезе в къщата. Потърси опипом електрическия ключ и го щракна, ала не светнаха никакви лампи.

Джъдсън се появи в края на коридора. Оръжието му вече не се виждаше. Той стискаше здраво ръката на Никол.

— И аз опитах, ала няма ток. Явно някой е пипал бушоните.

— Не съм била аз — изхлипа Никол.

— Какво става? — попита Гуен, но вече знаеше.

Джъдсън се обърна към Никол:

— Къде е тялото?

Тя го изгледа умоляващо и изхлипа:

— Някой е убил Луиз.

— Защо мислиш, че е била убита? — сниши глас Гуен. — Имаше ли кръв?

— Не знам. Не съм слизала там.

— Но си сигурна, че е мъртва? — настръхна Гуен.

— Мисля, че да. Умряла е като другите. — Никол я погледна с неприкрит ужас и после бързо извърна лицето си.

— Също като останалите. Всички ще си помислят, че е било сърдечен удар или че е паднала по стълбите към мазето. Никой няма да

може да докаже, че е било убийство.

— Хайде да огледаме — предложи Джъдсън.

— Моля ви, не искам да слизам долу — прошепна Никол.

— Къде са стълбите за мазето? — попита Джъдсън.

— Натам — отвърна Никол и махна към един страничен коридор.

Джъдсън я поведе напред, Гуен ги последва. Макс се появи до краката ѝ и се притисна към тях. Ушите му пак бяха снишени, а опашката — вирната.

— Ето те и теб — тихо отрони Гуен. — Тъкмо се чудех къде си.

Спряха пред една отворена врата в коридора. Стъпалата водеха надолу в гъстия мрак, разцепен от един-единствен лъч, който осветяваше под ъгъл циментовия под.

— Това е фенерът ѝ — досети се Джъдсън. — Взела го е със себе си, когато е отивала долу да провери бушоните.

Макс се намести неспокойно между краката на Гуен и измърка нещо разтревожено на котешкия си език. Ужасната музика от камбанките, които висяха от тавана, сякаш се усили. *Трябваше да затворим външната врата*, помисли си Гуен. Течението се засилваше.

Никол замръзна пред стъпалата.

— Не искам да слизам.

— Всички ще слезем заедно — каза Джъдсън. — А после ми напомни да те питам какво, по дяволите, си търсела тук!

Никол пристъпи с неохота по стъпалата.

— Само исках да говоря с нея.

— Донесе ли старата ловна пушка на баща си, като дойде да си побъбриш с Луиз? — попита Джъдсън.

— Не, кълна се, не съм я носила. — Никол спря, стисна парапета и го изгледа навъсено. — Знам какво предполагаш. Оксли се отби в магазина ми и ми каза какво си мислите. Смятате, че съм стреляла по вас вчера в хижата. Но не бях аз. Той поиска да му покажа пушката, но не можах да я намеря. Някой я е откраднал.

— Така ли? — иронично я изгледа Джъдсън. Личеше си, че не вярва и на дума от казаното. — И кога е станало това?

— Откъде да знам? — изплака Никол. — Държа я в дървения сандък на баба ми. От месеци не съм го отваряла.

— После ще обсъдим подробностите — закани се Джъдсън.

По средата на стъпалата Гуен усети как нова вълна от ледени тръпки атакува сетивата ѝ. Осъзна, че Макс е замлъкнал. Погледна назад: котаракът не я следваше. Силуетът му се очертаваше в рамката на вратата. Но той не гледаше към нея и останалите. Вниманието му беше насочено към нещо, което само той виждате.

Мрачната музика на камбанките ставаше все по-интензивна, почти болезнена. Вятърът виеше в старата къща. Сенките в коридора се издължиха, защото навън се смрачи заради задаващата се буря.

Светлината долу в мазето рязко потрепна. Гуен се обърна стреснато и забеляза, че Джъдсън е вдигнал фенера. Тя се насили да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои поне малко.

Джъдсън насочи лъча на фенера към тялото. Луиз лежеше по гръб на студения цимент под. Дългите ѝ сиви плитки бяха омотани от двете страни на главата. Тя по принцип си беше слаба, но в смъртта изглеждаше направо изпита, като скелет. Острите ѝ черти бяха така изсечени, сякаш кожата ѝ беше опъната върху черепа.

Енергията на извършено насилие обливаше мазето и не оставяше съмнение за причината за смъртта. От начина, по който Джъдсън изучаваше тялото, беше ясно, че той долавя същите вибрации и вероятно извлича много повече информация от нея.

— Бедната Луиз — прошепна Гуен.

— Било е убийство — каза Джъдсън.

Никол се присви и се извърна да не вижда тялото.

— Не можете да обвините мен.

Джъдсън не ѝ обърна внимание, а обходи малкото пространство с лъча на фенера. Светлината разкри щайги и кутии, пълни с кристали, огледала и метали, които Луиз беше използвала за камбанките.

Мъжът отново отмести светлината, този път в друга посока.

— Електрическото табло е там на стената. Но тя е била до тази касетка, когато е умряла. Ако е слязла долу да провери бушоните, как се е озовала тук?

Светлината обходи шепа едри кристали с формата на капки, които бяха разпилени по пода край тялото. Гуен проследи лъча и не се изненада, когато духът се появи в един от кристалите.

— Знаех, че ще дойдеш тук рано или късно — каза видението. — Макар че доста се забави.

Джъдсън отмести лъча. Духът изчезна.

— Чакай — спря го Гуен. — Освети пак кристалите!

Джъдсън насочи фенера към тях.

— Дух ли виждаш? — попита той невъзмутимо.

— Да — кимна Гуен.

— Дух? — изпищя ужасена Никол. — Вие двамата сте по-луди и от старата вещица.

Гуен не отвърна. Нито пък Джъдсън. Той държеше лъча на фенера насочен към кристалите.

Гуен се наведе, за да ги погледне отблизо. Духът изсумтя презрително:

— Страшен талант имаш, няма що! Каква полза от него? Винаги закъсняваш. Сега ще трябва да живееш с мисълта, че не си могла да ме спасиш от демона, точно както не успя да спасиш и Евалин.

— Не се заяждай с мен — прошепна Гуен. — Ти си тази, която твърдеше, че е вещица. Не усети ли, че това ще се случи? Знаеше, че съм в града. Можеше да вдигнеш телефона. Само че ти нямаш телефон, нали? Или някое друго творение на прогреса.

— По дяволите! — прошепна Никол. — Тя наистина ли мисли, че говори с духа на Луиз?

— Нещо такова — отвърна Джъдсън и продължи да държи фенера неподвижно. — Тихо.

— Искаш да си мълча ли? — избухна Никол. — Тя е тази, която говори с духа на мъртва жена.

— И заради това я мислиш за странна? — ядоса се Джъдсън. — А ти си тази, която е имала връзка със сериен убиец.

— Какво? — ахна Никол. — Не, не, това не е вярно! Не може да бъде... Зандър не беше убиец. Гуен погуби онези хора преди две години, а сега и Евалин, и Луиз.

— Млъкнете и двамата! — скара им се Гуен. — Трябва да се концентрирам. Какво правеше тук, Луиз?

— Знаех за малкия ти проблем, че виждаш духовете на убитите, забрави ли — отвърна духът.

— Не съм забравила.

— Слязох, за да проверя електрическото табло, но после се появи демонът. Знаех, че е дошъл да ме убие. Щях всеки момент да умра. Направих всичко възможно да ти оставя послание.

— Успяла си да отвориш тази кутия с кристали, преди да загинеш. — Гуен огледа разпилените камъни.

— Демонът не разбра, че опитвам да ти оставя съобщение.

— Точно както Евалин е направила със снимката. — Гуен продължи да изучава замислено мястото. — Много малко хора знаят, че виждам духове.

— Да, пазиш тази тайна цял живот, нали? — рече видението.

— Странно е...

— Аз пък виждам демони, забрави ли? Поне ги виждах, докато бях жива.

Гуен отвори сетивата си още малко и задълбочи транса си, за да съзре невидимото.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Бих ти казала, ако можех, но ти си наясно, че това не работи по този начин. Мога само да ти вменя тежко чувство за вина, за да бъдеш принудена да откриеш убицеца — обясни й духът.

— Първата стъпка е да разбере защо на някого му е трябвало да те погуби.

— Вещиците никога не са били харесвани, но и от нас има полза. Евалин се нуждаеше от таланта ми, помниш ли?

— А ти каква връзка имаш с тази история? — попита Гуен.

— Очевидно съм знаела нещо, което и Евалин знаеше. След като демонът се отърва от нея, трябваше да се отърве и от мен.

— Но защо сега?

Страховита мелодия от адски музикални акорди прозвуча в къщата. Експлозията от диви звуци насити атмосферата с яростна, болезнена енергия. Горещ Макс измяука пронизително.

Внезапно изтръгната от транса, Гуен бързо се извърна.

— Макс.

Силуетът на котарака се очертаваше на фона на сияние от ултрасветлина. Гърбът му беше извит, а опашката му — щръкнала и напълно неподвижна. Той съскаше на нещо, което не се виждаше откъм мазето.

Никол изпищя.

— Какво става? — задави се в хлипанията си тя.

Гуен стисна рамото й.

— Тихо — прошепна ѝ тя. Използва малко енергия, за да ѝ внуши да мълчи.

Никол спря да пици, но започна да трепери неконтролируемо.

— В къщата има нещо, нали? То ще ни убие, както е погубило Луиз.

Джъдсън вече беше изкачил стъпалата, притиснал гръб към стената. Той погледна към коридора, в посоката, накъдето гледаше Макс.

— Няма никой в къщата — обясни мъжът. — Но има прекалено много натрупана енергия. Трябва да се махнем оттук.

Гуен подкани Никол да тръгне нагоре.

— Хайде.

Тя се втурна по стъпалата, а Гуен я последва.

Призрачната музика на блъскащите се камбанки изпълваше къщата и преминаваше през стените. Дъските на пода се разтресоха под стъпките им.

Джъдсън ги поведе към предната врата. За първи път Гуен забеляза, че пръстенът му свети ярко.

— Какво става? — попита тя.

— Не съм сигурен. Но тези проклети камбанки генерират голямо количество енергия. Сякаш музиката им е стигнала до някаква критична точка и сега потоците вибрират неконтролируемо.

— Не разбирам. Музиката е ужасна, но как би могла да бъде опасна.

— Не мисля, че някой от нас иска да остане, за да си отговори на този въпрос. — Джъдсън погледна Гуен. — Излезте първо вие двете. Вървете право към джипа и не спирайте да тичате, докато не се качите вътре.

Никол вече беше изпаднала в истерия. Гуен я дърпаше към входната врата. Макс измяука тревожно. Тя едва не го настъпи.

Блъскането, дрънченето и тракането на камбанките ставаше все по-диво, като нарастваща какофония. Енергията се повишаваше толкова бързо, че атмосферата беше гъсто пропита от нея.

Камбанките зазвучаха в шокиращо сетивата кресчендо точно когато двете жени стигнаха до дневната. Някаква паранормална буря изригна около тях. Бушуващите потоци от огнена музика се разбиваха като бурни вълни и се пенеха около телата им.

Инстинктивно, Гуен опита да се защити, задействайки таланта си. Донякъде успя, предпазвайки се от най-тежкото въздействие на енергията, но знаеше, че не може да удържи дълго на този помитащ напор.

Никол изпищя и припадна. Строполи се внезапно. Гуен се изплаши и изпусна ръката ѝ. Котаракът измяука.

Пътеката към вратата беше блокирана от пронизваща енергия.

Джъдсън се протегна и сграбчи най-близката скулптура от висящите от тавана. Гуен видя как тялото му потрепери при допира с вятърните камбанки. Той стисна зъби, за да устои на острата атака върху сетивата му. Изтръгна камбанките от куката и ги разби в пода.

Зелените кристали, всеки в рамка от тъмен метал, се разтрошиха и замлъкнаха. Но тъмната музика в къщата стана по-силна и яростна. Паранормалните пламъци се засилиха.

— Енергийната буря блокира всеки изход от къщата — извика той. — Ще трябва да притичае през нея.

— Не съм сигурна, че това е възможно. — Гуен погледна Никол. — Може да загубим съзнание като нея.

— Имаме по-голям шанс да успеем, ако се държим един за друг — обясни ѝ Джъдсън.

Тя искаше да го попита защо мисли така, но осъзна, че сега всеки миг беше ценен. Нямаха избор, трябваше да опитат. Никой от двамата нямаше да издържи още дълго тази атака върху сетивата им.

— Добре. Да действваме!

Тя протегна ръка и стисна едната китка на Никол. Джъдсън стисна другата.

— Каквото и да става, не се пускай — викна Джъдсън.

Макс изсъска.

Джъдсън го грабна със свободната си ръка. Гуен удивена видя, че котаракът не опита да го одере и да се измъкне, а притихна в прегръдката му.

Музиката се усили, носеше се на разтърсващи съзнанието им вълни, като някаква демонична симфония. Енергията ставаше все по-интензивна с всяка изминала секунда.

Но в пространството около тях изненадващо проблесна странен огън. Гуен осъзна, че свежата енергия идва от пръстена на Джъдсън. Той светеше като миниатюрно слънце.

Противодействащата му енергия изпълни атмосферата. Камбанките затрепериха яростно в отпор. Гуен чу звука от чупещи се кристали.

В следващия момент ужасната музика внезапно стихна. Гуен още чуваше камбанките, но сякаш звукът идваше от друга стая или дори от друго измерение. Паранормалната огнена преграда, която блокираше пътя към вратата, се стопи. Заля ги вълна на облекчение.

— Мога да потуша вълните в тясното пространство около нас — каза Джъдсън. — Но не за дълго. Да вървим.

Двамата повлякоха Никол към изхода. Кехлибареният пръстен гореше с удивителна енергия. Гуен усещаше суровата сила, която Джъдсън контролираше, и осъзна какво неимоверно физическо изтощение ще се стовари върху него по-късно. Мъжът щеше да се чувства на предела на силите си.

Стигнаха до вратата, излязоха, прекосиха верандата и се озоваха в бушуващата буря и проливния дъжд точно преди експлозията. Потоците паранормална енергия, генерирана от камбанките, се насочиха навън като пипала, които опитваха да ги завлекат обратно в къщата.

Чу се тежък и съскащ звук, последван от грохот. Гуен погледна назад — къщата гореше.

— По дяволите! — изруга Джъдсън. — Заличиха се всички следи, оставени от убиеца. Огънят ще ги унищожи.

Гуен се взираше в пламъците, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Нямахте огън, просто много паранормална енергия — отрони шокирано тя. — Ала как се получи тази експлозия?

— Баща ми е открил причината още преди четирийсет години в мината „Феникс“: ако прекалено много паранормална енергия се събере в ограничено пространство, тя може да експлодира. — Джъдсън пусна ръката на Никол и извади мобилния си телефон. — Това няма да се хареса на Оксли.

— Как ще му го обясниш?

— Лесна работа.

Гуен примигна неразбиращо.

Джъдсън се подсмихна иронично.

— Особеното на паранормалните събития е, че като се постараяш, винаги можеш да измислиш някакво съвсем логично

обяснение.

— Така ли?

— Като съдя по опита си, да — продължи той, докато набираше номера за спешни случаи. — И без това никой не иска да чуе истината.

25.

— Експлозия на газ — каза Гуен. Тя се усмихна, оценявайки находчивостта на Джъдсън. — Знаеш ли, това звучи съвсем убедително.

— Благодаря — кимна Джъдсън. Поради някаква причина — сигурно защото още беше под въздействието на преживяното — му беше приятно, че я беше впечатлил с умело измислената за пред Оксли версия. — Трябва да призная, че доста съм се упражнявал да съчинявам такива обяснения.

Тя го погледна и в очите ѝ блесна любопитство.

— В работата си за онази агенция, която спомена?

— Разузнавателните агенции много ги бива в прикриването на истината. Те са довели това до степен на изкуство. Научих доста, докато работех за Джо Сполдинг.

— Директорът на агенцията ли?

— Да.

— Аби спомена, че агенцията била затворена заради бюджетни съкращения.

— Финансирането винаги е проблем за тези служби.

— Сполдинг лобист ли стана? Това се случва обикновено, нали? Тези хора никога не падат по гръб, като котките са.

— Не успя. Сполдинг е мъртъв.

Гуен замълча.

Джъдсън отпи от виното си и остави чашата. Усещаше как изтощението се просмуква в костите му. Седяха пред камината в малката стая на Гуен, вдигнали крака на една табуретка. На масата помежду им имаше бутилка вино, купена от местния магазин, и остатъци от пица за вкъщи.

Коктейлът от адреналин и парасихична енергия, който винаги следваше тежкото изтощение на паранормалните сетива, все още го поддържаше буден. Джъдсън се чувстваше напрегнат и неспокоен. Всъщност се нуждаеше от малко бърз и разгорещен секс с Гуен, но

нямаше да е джентълменско, ако ѝ го предложеше след преживяното през деня. Вместо това използваше алкохола, за да се отпусне и успокои. Скоро щеше да рухне от изтощение. Може би тази нощ нямаше да сънува нищо.

Макс се беше свил на перваза на прозореца и гледаше навън. Гуен отбеляза, че той изглежда депресиран, но според Джъдсън котаракът беше готов за отмъщение.

С теб съм, приятел — помисли си Джъдсън.

— Чудя се дали Никол ще си спомня нещо от случилото се — каза Гуен.

Джъдсън отпусна глава върху облегалката на креслото си. Никол беше дошла в съзнание точно когато беше пристигнала първата пожарна. Медиците я бяха прегледали и заключили, че не е необходимо да я водят в Спешното. Един от полицаите на Оксли я беше закарал до дома ѝ.

— Сигурно няма да помни много — кимна Джъдсън. — Загубата на съзнание обикновено води до някакви петна в паметта. Съмнявам се, че ще се сети какво се случи в минутите преди експлозията. Но тя трябва да ни обясни защо е отишла да говори с Луиз точно днес. Това е важно.

Гуен се обърна и го погледна.

— Какво, по дяволите, стана в къщата на Луиз? Тези камбанки си висяха в дома ѝ и на верандата от години. Защо точно днес следобед се побъркаха?

— Знаеш, че не съм специалист по парафизика като Сам... Ала имам чувството, че експлозията беше последното събитие във верижна реакция, стартирана няколко часа по-рано, когато убиецът е използвал някакъв паранормален кристал, за да убие Луиз Фулър. Всъщност може да е била стартирана и преди десетилетия.

— Какво имаш предвид? — попита Гуен.

— Енергията трябва да се е трупала в дома на Луиз Фулър от години, заради тези вятърни камбанки. Ситуацията сигурно вече е била доста взривоопасна. Когато убиецът е насочил оръжието срещу Фулър, е използвал голямо количество концентрирана паранормална енергия. Тя е допринесла за нестабилността. Цялото място беше като тлеещ огън, готов да лумне в пламъци. А после се разрази и бурята отвън. Може тя да е предизвикала искрата, която подпали всичко.

— Не беше само бурята — въздъхна Гуен. — С теб също генерирахме много паранормална енергия, докато бяхме в къщата.

— Така е — съгласи се той с неутрален тон.

— Мислиш ли, че ние сме предизвикали фаталните искри?

— Възможно е.

— Боже мой...

— Както ти споменах, в тази къща имаше натрупана много енергия още преди да пристигнем.

Гуен кимна замислено.

— А какво точно направи с пръстена си?

Джъдсън погледна кристала. Вече не излъчваше енергия, но отразяваше с меко сияние светлината на огъня.

— И аз не знам.

Тя впери поглед в него.

— Наистина ли? Нямах представа как се задейства пръстенът ти?

— Правил съм точно този номер само веднъж. — Той отпи от виното си. — Тогава един човек опитваше да ме убие.

— Говориш за последния случай, нали?

— Да. — Джъдсън остави чашата си.

— Откъде знаеше, че ние тримата и Макс трябва да сме във физически контакт, за да останем в безопасната зона, която създаде с пръстена си?

— Истината ли да ти кажа? Не бях сигурен, че ще свърши работа. Просто ми хрумна, че така изглежда по-логично. А и нямахме много други възможности.

— Значи все пак имаш някаква теория как действа пръстенът.

Той го огледа.

— Мога да фокусирам парапсихична енергия с него, но когато го правя, все едно опитвам да контролирам светкавица. В кристала има много дива сила, но доколкото разбирам, той само приглушава паранормалните потоци в близост. — Джъдсън замълча. — Включително и аурите на хората.

— Искаш да кажеш, че можеш да го използваш като оръжие?

— На близки разстояния, да.

— Как го настройваш?

Джъдсън не отговори. Трудно му беше да се концентрира. Умората ставаше все по-силна.

— По-рано ми обясни, че паранормалните кристали, които се използват по този начин, трябва да се настройват много често — напомни му Гуен. — Ти как настройваш кристала си?

— Нямам представа. — Той гледаше как пламъците танцуват, отразени от кристала. — Използвал съм го пълноценно само два пъти — днес и при последния случай, по който работих. Няма как да разбере дали в него е останала някаква енергия, докато не успея да си почина малко.

— Изтощен си — въздъхна Гуен. — Използва много енергия днес, за да ни защитиш.

— Просто трябва да поспя.

Тя допи виното си замислено. Джъдсън усети как енергията се промени и разбра, че Гуен е преминала в транс. Макс измюка тихо и слезе от перваза на прозореца. Бързо прекоси стаята, скочи на креслото до Гуен и се настани удобно. Тя го погали отнесено.

Джъдсън притвори очи.

— Хайде — каза той. — Погледни. Но те предупреждавам, че това задейства сетивата ми.

— Прекалено си уморен, за да ги задействаш.

— Това показва колко малко знаеш. — Той се усмихна.

— Искаш ли да видиш?

Тя примигна и излезе от трансa. Нивата на паранормална енергия помежду им се върнаха към нормалното. *Вече нищо между нас няма да бъде нормално, Гуен Фрейзиър* — помисли си Джъдсън.

— Добре, не съм експерт по физика на кристалите, но ако съдя по това, което видях в аурата ти, и това, което наблюдавах днес, когато използваше пръстена, мисля, че ти всъщност го настройваш автоматично, като го носиш — каза тя.

Джъдсън огледа пръстена.

— Обикновено е необходим друг кристал, за да настроиш първия. И този процес изисква човек със специален талант.

— Може би в твоя случай действа, защото аурата ти генерира дължини на вълните, които резонират по естествен начин с кристала. Това би обяснило въздействието ти върху него.

Той опита да осмисли думите ѝ, но беше прекалено изтощен.

— Лягай си — помоли го тихо Гуен.

— Добра идея. — Джъдсън остави недопитото вино настрана. — Ще го направя още сега. Остави вратата между стаите отворена. От съображения за сигурност.

— Добре.

Той усещаше погледа ѝ върху гърба си, докато отиваше към стаята си.

— Спри да се тревожиш — каза ѝ той. — Това ми се е случвало и преди. Като поспя малко, ще се оправя.

— Добре — кимна тя.

Но той усещаше, че Гуен е много разтревожена. Знаеше, че тя няма да може да заспи, докато не се увери, че той е добре. Искаше да ѝ каже, че няма нужда да стои будна. Той не беше болен. И със сигурност не се нуждаеше от терапия. Просто трябваше да поспи.

Строполи се на леглото, затвори очи и потъна в мрака, преди да измисли как да я успокои.

26.

Той определено беше роден за престъпник.

Ник Сойър стоеше в тъмната къща и се вслушваше в потоците от празнота, които резонираха в сенките. Семейството на починалата беше обявило сградата за продажба преди няколко седмици. Табелата „ПРОДАВА СЕ“ се виждаше в предния двор.

Къщата беше почти празна. Имаше само няколко останали мебели и картини, наследниците бяха продали повечето вещи скоро след смъртта на старата дама. Сигурно нищо нямаше да му помогне да разреши загадката, заради която го бяха изпратили, но Ник искаше да си създаде някакво усещане за жертвата. Като стоеше тук, в дневната, почти я чувстваше. Нещо, което не можеше да направи с проучвания в интернет или разговори със съседите.

Прекуси стаята, докато някакви следи от кипяща енергия на пода не го накараха да се закове на място.

— Здравсти — каза той на сенките. — Тук те е убил, нали? Гледала си телевизия. Казаха, че тялото ти било намерено в креслото. Според съседа синът ти прибрал големия ти телевизор в деня на погребението. Да видим какво друго ще ми кажеш.

Тръгна към спалнята на горния етаж и забеляза малкия асансьор, монтиран допълнително.

— Вече не си можела да се качиш със собствени сили — каза той. — Била си лесна мишена, нали? Нямало е как да избягаш, дори и да беше помъчила... Но ти не си и опитала.

Ник изкачи стъпалата и прекуси коридора до голямата спалня, наслаждавайки се на напрежението и прилива на адреналин.

Ровенето в личните дела на други хора беше много по-забавно от продажбите на стари книги. С удоволствие си побъбри със съседите на старата дама по-рано през деня. Беше почти толкова добър манипулатор, колкото и крадец. Не че му трябваша някакви специални умения, за да накара хората да се разприказват. Те нямаха търпение да

му разкажат за сина и снахата на старата дама, които не й обръщали никакво внимание, освен когато идвали да й искат пари.

Ник огледа спалнята. До едната стена имаше стар скрин, но всички други мебели бяха изнесени.

Прекося стаята и започна да отваря чекмеджетата.

Беше странно как цялото бъдеще на човек можеше да се промени от една дребна приумица на съдбата, помисли си той. Ако не беше срещнал Гуен и Аби в онази адска дупка „Самърлайт Академи“, сега щеше да бъде щастлив крадец на бижута от световна класа. Умението му да вижда в тъмното превъзхождаше и най-модерните съвременни изобретения за нощно виждане на военните. А освен това се справяше много добре с ключалки и компютри.

Но Гуен и Аби бяха настояли да си изкарва прехраната по законен начин. За да избегне безкрайните им упреци, беше позволил на Аби да го научи на най-важното за бизнеса с паранормални книги. Изкарваше много пари, защото работеше в тази част на пазара, която Аби определяше като „дълбоките води“ — там, където се подвизаваха опасните, параноични, вманиачени колекционери, които биха платили висока цена, за да се сдобият с желания том.

Въпреки че разбираше от този бизнес, което не беше сложно, защото притежаваше вроден нюх за всичко скъпо, той не се интересуваше особено от редките книги, които продаваше. Всъщност той беше просто добре платен посредник, нищо повече. Единственото, което му харесваше, беше работата нощем. Копнееше за тръпката да се прокрадва в тъмното, да научава нечии чужди тайни. *И какво от това! Осъдете ме, ако заслужавам. Но първо трябва да ме заловите. А това няма да стане.*

Гуен казваше, че това му харесва, защото може да използва сетивата си в максимална степен. Твърдеше, че би се чувствал също толкова щастлив, ако използваше таланта си, работейки като полицай. Но той знаеше истината. Харесваше му да се рови в тайните на хората, защото собственото му минало се криеше зад заключена врата, която той никога не беше успял да отвори. А толкова го биваше в отключването. Засега единствената ключалка, с която не беше успял да се справи, беше тази, която водеше към собственото му минало.

Банката за сперма, която майка му бе използвала, за да го зачене, беше изгоряла преди години. Половината му семейна история — тази,

свързана с баща му — беше унищожена в този пожар. После загуби почти напълно и другата половина — свързаната с майка му, сама жена, останала сираче още като дете. Тя загина в автомобилна катастрофа в годината, когато той навърши десет. Последва поредица от приемни семейства и накрая „Самърлайт Академи“.

Чак там той срещна истинското си семейство, Гуен и Аби, които му станаха като сестри. Те бяха причината той да не напусне „Самърлайт“. Лесно би се измъкнал от училището със своя бързоразвиващ се талант, но не можеше да остави Гуен и Аби сами там. Трябваше да ги пази от лудите и побойниците. За пръв път някой се нуждаеше от него. Сякаш изведнъж се беше сдобил с работа. Погрижи се тримата да останат заедно до завършването си.

След като напуснаха „Самърлайт“, с Гуен и Аби размениха ролите си, те станаха негови защитници. Правеха всичко възможно да го предпазят да не тръгне по пътя на престъпника, въпреки уверенията му, че ще бъде гениален крадец. За да има мир в това негово ново семейство, беше приел що-годе законната си работа. Но в моменти като този, когато стоеше сам в тъмното, в нечия къща, осъзнаваше, че е изменил на истинското си призвание.

Затвори последното чекмедже и отиде при дрешника. Той беше празен, ако не се брояха чифт здрави бели маратонки от вида, който си купуваха немощните стари дами, които трудно се крепиа на краката си.

Намери малкия сейф, скрит зад една плоскост на стената. Все още беше заключен, но на Ник му трябваша по-малко от четирийсет секунди да го отвори. Купчината банкноти вътре му подсказаха всичко, което трябваше да знае за старата дама.

— Била си малко мнителна, бабо... — зашепна той в празната стая. — Не си се доверявала на никого, дори и на собствения си син. Е, ти си го познавала по-добре от всички останали, нали? Все пак си му била майка.

В сейфа имаше още нещо — старомодна чекова книжка.

Той пхна парите и чековата книжка в малката черна раница, която носеше, и тръгна надолу. Излезе от къщата по същия начин, както беше влязъл — през задния прозорец.

Откри колата си, където я беше оставил, на няколко пресечки разстояние, на паркинга зад един магазин за хранителни стоки. Върна

се с безличния си автомобил на летището и го предаде обратно на фирмата за коли под наем. Беше използвал един от няколкото си фалшиви документа, за да го наеме. Обичаше да има доста резервни документи подръка, не само за себе си, но и за Аби и Гуен. Просто за всеки случай.

Хрумна му, че Аби вероятно няма да се нуждае вече от това подсигуряване, след като ставаше член на семейство Копърсмит. Този клан умееше да се грижи за хората си. А нещо в енергията между Гуен и Джъдсън Копърсмит му подсказваше, че вероятно и тя нямаше да се нуждае от грижите му още дълго.

Мисълта, че може да изгуби сестрите си заради двама Копърсмит, заплашваше да пробуди опасните дълбоки води в душата му. От дните им в „Самърлайт Академи“ Аби и Гуен винаги бяха край него. Аби го въведе в бизнеса с книгите. Гуен се грижеше да прогонва чудовищата от кошмарите му обратно в скривалищата им. Лошите сънища не бяха го навестявали от доста време, но той знаеше, че се спотайват някъде там, в бездънната бездна.

Фактът, че Гуен и Джъдсън спяха заедно, не беше тревожен. В това нямаше особен проблем. На този етап може би всичко беше просто неангажиращ секс за една нощ. Или да кажем — за няколко нощи. Както и да е. Това не означаваше, че той щеше да загуби и нея. Случващото се помежду им беше естествен резултат от многото адреналин, вълнението, опасността и взаимното физическо привличане. Достатъчно често се беше озовавал в подобни ситуации, за да знае как се получаваха тези неща.

Но сега усети ледени тръпки. Гуен не си падаше по случайния секс и макар връзката между нея и Джъдсън да беше пламнала мигновено, не изглеждаше вероятно да угасне бързо. Дори старият Копърсмит беше забелязал привличането между тях.

Не искаше да мисли в какво щяха да се превърнат нощите му, ако чудовищата от сънищата му се завърнеха. Не искаше да мисли какъв щеше бъде светът му, ако загубеше и двете си сестри. Вместо това си купи кафе и си намери местенце, където да го изпие на спокойствие, докато преглеждаше чековата книжка, намерена в сейфа на стената. Цифрите винаги бяха интересни, особено когато бяха свързани с пари.

След известно време извади малкия компютър от раницата си и влезе в интернет. Не му отне много време да открие това, което

търсеше. Можеше с лекота да намира интересни неща, скрити в киберпространството. Също както имаше талант да отваря заключени сейфове.

Наистина беше роден за престъпник.

27.

Гуен долови тъмната енергия от съня на Джъдсън точно когато самата тя се канеше да навлезе в осъзнато сънуване.

Беше по халат, с нощница и чехли и седеше сгушена на креслото, свила крака под себе си. Тъкмо организираше деликатното състояние на транс, събирайки образите от мястото, където беше убита Луиз, когато потоците от съседната стая ѝ зашепнаха.

Първата ѝ мисъл беше, че непознатите нишки енергия на сънищата са генерирани от собствената ѝ предизвикана халюцинация. Колкото и често да преминаваше в будно сънуване, не можеше да бъде сигурна какво ще изпита този път. Трансът беше непредсказуем.

Но когато чу задавания, настойчив вик на Джъдсън, бързо се пробуди напълно.

Скочи на крака. Макс също не спеше. Той стоеше в леглото и се взираше напрегнато към вратата на съседната стая.

Джъдсън изстена.

Гуен бързо се отправи към него. На слабата светлина от камината зад гърба ѝ видя, че Джъдсън лежи проснат на леглото. Пръстенът му светеше от нагорещена енергия.

Котаракът застана до нея на прага, като измяука тихо и неспокойно.

Гуен задейства таланта си и премина в буден транс, за да прозре какво става в съня на Джъдсън. Не се изненада от експлозията от кехлибарени пламъци, които припукваха в атмосферата, но беше поразена от тъмната кипяща, брутална енергия, която заобикаляше леглото. Интуитивно разбра, че Джъдсън изживява отново онова, което беше предизвикало кошмара му. Неестествено дълбокият му сън засилваше ефектите от негативната енергия.

— Мили боже — прошепна тя. — Откога се мъчиш с този сън, Джъдсън?

Гуен бавно тръгна към леглото. Никога не беше работила с човек, заспал толкова дълбоко. Обикновено клиентите ѝ бяха будни.

Терапевтичният процес включваше поставянето на клиента в лек транс и след това извеждането на съня му до ниво точно под будното осъзнаване. Но интуицията ѝ я предупреди, че няма да бъде добра идея да събуди Джъдсън. В сегашното му състояние щеше да мине време, докато той се осъзнае и направи разлика между съня и реалния свят. Всъщност щеше да се събуди точно по средата на много ярък сън. Щяха да му трябват секунди, а може би дори минута, докато осмисли какво става. При подобни обстоятелства дори за кратко време взаимодействието между силния му талант и паранормалната енергия от пръстена можеше да предизвика сериозни поражения.

Въпреки че не смееше да го изведе от съня прекалено рязко, тя трябваше да установи физически контакт, за да му помогне. Не беше сигурна как ще реагира той на едно нейно докосване, макар и съвсем слабо. Джъдсън се беше озовал в дълбокия капан на връхлитащия го кошмар.

— Чуй ме, Макс — прошепна тя на котарака. — Първият урок, който всеки човек с паранормални способности трябва да научи, е как да контролира собствените си сънища.

Макс отново измяука. Все едно ѝ каза: няма ли да направиш нещо? Той размаха опашка няколко пъти, за да покаже нарастващото си нетърпение, и се настани съвсем близо до нозете ѝ, опирайки голямото си космато тяло в крака ѝ.

Спящият Джъдсън отново издаде някакъв неясен гърлен звук. Енергията, която се вихреше около него, ставаше все по-тъмна и опасна, а светлината на пръстена — по-ярка.

Гуен реши, че няма избор. Не можеше да го остави да затъне още повече в този сън.

Концентрира се и задейства таланта си. Макс се притисна по-силно към крака ѝ, сякаш ѝ оказваше подкрепа.

Тя внимателно протегна ръка и докосна с два пръста дланта на Джъдсън, който лежеше с разперени настрани ръце.

Смяташе, че е подготвена за физическия контакт, ала едва не изпищя, когато шокът от допира порази сетивата ѝ.

Гуен пристъпи право към сърцевината на кошмара му.

Изви се кехлибарена светкавица и раздра мрака, който я обгръщаше. Усети гъстата мъгла, която съпътстваше насилието и смъртта. Ужасно отровно изпарение, пропито с виолетови нюанси,

закипя около нозете ѝ. Стори ѝ се, че чу котешкото мяукане някъде отдалече.

— Джъдсън — повика го тихо. — Къде си?

— Добре дошла в моя свят — отвърна той. — Не трябваше да идваш тук.

Гуен се обърна, търсейки го в мрака.

И го видя да я гледа откъм сенките, а краката му тънеха в бълбукащо езеро от ултравиолетова енергия. Очите му горяха, също като огъня в кристала на пръстена му.

Ала той не изглеждаше като човек, попаднал в адски капан. В този тъмен подземен свят той дърпаше конците.

— И ти не трябваше да идваш тук. Тези сънища са лоши. Ела с мен.

Разговорите с живи хора насън не бяха по-различни от общуването с духове по време на транс. Диалогът се получаваше от собствената ѝ интуиция и това, което беше доловила в аурата на клиента си.

— Не мога да си тръгна — каза Джъдсън.

— Защо не?

— Загубих нещо тук. Трябва да го намеря.

— Какво си загубил?

— Още не знам, но ще го позная, когато го видя.

— Разбирам. Това е повтарящ се сън за теб, нали?

— О, да. Често идвам тук.

— Идваш да търсиш това, което си загубил, но тази вечер си се спуснал прекалено дълбоко — прошепна тя. — Опасявах се от това. Сега си тук заради случилото се в къщата на Луиз Фулър. Трябва да изплуваш на повърхността с мен. И да позволиш на сетивата си да се възстановят, преди отново да те навести този сън.

Това сякаш му се стори смешно.

— Ти май не разбираш... Това е моят свят, тук ми е мястото.

— Не, това е сънят ти и ти можеш да го промениш. Ще ти покажа как.

— Може и да е сън, но това е моето минало. А него не можеш да промениш, госпожице.

— Няма как да промениш миналото, но можеш да намериш подобър начин да се справиш с него.

— По дяволите! Сега говориш като психотерапевт. От онези, скъпите. Но ти не си такава, нали?

— Не, аз давам парапсихични консултации, но знам как можеш да откриеш неща, които си загубил в сънищата си. Правиш го по грешен начин.

— Така ли? — Започваше да се чувства отегчен.

Тя го губеше.

— Върни се на повърхността с мен — помоли Гуен. — По-късно, когато отпочинеш добре, ще ти помогна с търсенето в съня.

— Не мисля.

— Защо?

— Права си, че този път съм стигнал прекалено дълбоко. Но тук съзирам неща, които не съм виждал преди. Може би тази вечер ще открия това, което търся.

— Няма да има полза да го намериш, ако после не можеш да се върнеш на повърхността. Страхувах се, че ще стане така. Чуй ме, Копърсмит. Отишъл си прекалено дълбоко в съня заради изтощението от преживяното в къщата на Луиз Фулър.

— И ти беше там. Не си ли изцедена като мен? Или притежаваш някакви специални тайни сили?

— Не. Аз съм добре, защото ти ме защити от най-тежките енергии в къщата на Луиз. Но ти предпазваше също и Никол, и Макс, както и себе си. Бог знае колко енергия е трябвало да използваш, за да спасиш всички ни... Затова си изтощил сетивата си, макар и временно. Сега се нуждаеш от здрав сън, а не от потъване в кошмарите си.

— Трябва да си тръгнеш преди и ти да си паднала в капана.

— Няма да си тръгна без теб. Върни се с мен, Джъдсън.

— Не мисля, че е възможно. Прекалено е късно.

Нямаше никакви емоции в думите му — нито съжаление, нито отчаяние. Джъдсън сякаш говореше за времето, съвсем дистанцирано. *Като онези духове*, помисли си Гуен. Отново я побиха тръпки. Нещата не вървяха на добре. Никога не се беше занимавала с човек, който се е свлякъл толкова навътре в дупка на сънищата. Чувстваше се неуверена, но за едно нещо беше сигурна: трябваше да върне Джъдсън на повърхността, преди той да потъне още повече.

— Не, не е прекалено късно — успокои го тя. — Можем да излезем оттук, но трябва да го направим заедно. Ти не си

единственият, който е стигнал твърде дълбоко. Аз дойдох да те откроя. И аз съм в капана.

— Казах ти, че не трябваше да идваш тук.

Този път ѝ се стори, че долови емоция и настойчивост в гласа на Джъдсън. Звучеше сърдито. Гуен си каза, че това е добър знак.

— Е, аз дойдох заради теб и сега не мога да се измъкна. Ако не поемеш с мен, няма да мога да се махна оттук.

— Ти си специалист по сънищата. Изчезвай, докато още можеш.

— Не и без теб! И спри да спориш с мен. Това не е обикновен сън. Може да се превърне в кома. Трябва да се махнем. Веднага!

Беше странно, но и тя започваше да се гневи. Това не трябваше да се случва в нейните сънища. Гуен беше тренирана да действа като наблюдател и водач. Нейната задача беше да изведе деликатно клиента си от безкрайната спирала на повтарящия се кошмар. Всяка силна емоция от нейна страна причиняваше деформации и объркване в света на сънищата — свят, който беше конструиран от деформирани и объркващи образи.

— Ти не се отказваш лесно, а? — попита Джъдсън. Звучеше заинтригуван от упорството ѝ.

— Не. Не и когато се отнася до клиентите ми.

— Такъв ли съм? Твой клиент?

— Такъв си тази вечер. Хвани ме за ръка, Джъдсън. — Тя го изрече като заповед.

Стори ѝ се, че цяла вечност не ѝ отговори. После, за огромно нейно облекчение, той протегна ръка към нея. Знаеше, че това действие е само в съзнанието ѝ, което интерпретираше случващото се. Защото тя също сънуваше. Джъдсън излизаше на повърхността. Той всъщност не я държеше за ръка. Гуен знаеше това. Хващането за ръка беше просто една метафора в съня ѝ.

И това беше причината да изпита и физически, и психически шок, когато усети как пръстите му яростно стискат китката ѝ в реалния свят. Този шок я изведе веднага от съня. Джъдсън дойде с нея.

Той отвори очи. Едновременно с това стисна китката ѝ още по-силно.

— Всичко е наред... Ти си буден. — Тя му се усмихна, за да го успокои, уверена, че с необикновеното си зрение той може да я види в тъмното. Гуен деликатно раздвижи пръсти, за да освободи китката си,

ала той не я пусна. Вместо това продължи да я стиска, гледайки я с пламнали очи.

— Аз не съм един от твоите клиенти — глухо прошепна той.

— Вече си буден. Това беше просто лош сън. Страхувах се, че спиш прекалено дълбоко, нищо повече.

— Не съм от клиентите ти, по дяволите! Не съм твой клиент...

Тя си напомни, че след събуждането от дълбок сън човек обикновено продължава известно време да се бърка с образите от съня. Целта беше да го успокои, насочи и отведе до безопасния бряг на реалността.

— Не си ми клиент — повтори тя със спокоен тон.

— Точно така.

Той я придърпа към леглото. Направи тази маневра бързо и умело, като хватка от джудото. В единия момент тя стоеше права, в следващия лежеше до него. Тънещата в сенки стая се завъртя пред очите ѝ.

Това явно е нещо ново в практиката ми, помисли си тя. Беше загубила контрол над случващото се по време на терапевтичен сеанс. А това не трябваше да става.

Преди да успее да се съвземе и да измисли как да се справи със ситуацията, Джъдсън вече лежеше върху нея и я притискаше към леглото с мускулестото си тяло. Той хвана и другата ѝ китка, притисна я до главата ѝ и я целуна толкова яростно, че напълно изключи сетивата ѝ.

Целувката беше огнена. Горещата енергия лумна в атмосферата около тях. Гуен се изненада, че пердетата не пламнаха. Но за разлика от ужасната енергия в съня, този буен огън беше разпален от неудържимата им страст.

Джъдсън беше задействал сетивата си. Гуен също беше освободила таланта си, докато работеше върху съня му. В момента това генерираше много енергия. Но освен това ги доведе отново до опияняващото усещане за интимност, което ѝ действаше като шок. Нещо много странно се беше случило помежду им предната нощ и сега се повтаряше отново. Интуицията на Гуен ѝ подсказваше, че колкото повече време прекарваха заедно, толкова по-силна ставаше връзката помежду им. И то не само когато правеха горещ секс.

Джъдсън посегна да развърже колана на халата ѝ. Дланта му се отпусна върху гърдите ѝ. Устните му се спуснаха по шията ѝ.

Тя плъзна ръката си под тениската му и впи пръсти в мускулестия му гръб. Той гореше от психична енергия като в треска.

— Джъдсън... — прошепна тя.

— Не съм ти клиент — изръмжа той. — Кажи го. Не съм ти клиент.

— Не си ми клиент — повтори тя задъхано. — Не можеш да си ми клиент, защото никога не спя с клиентите си.

— Точно така. Не спиш с тях. А с мен. Само с мен.

Той разтвори халата ѝ и зацелува гърдите ѝ с гладно, отчаяно благоговение. Гуен извика, когато езикът му докосна зърната ѝ. Той я пусна за момент, за да свали панталона си, после трескаво разсъблече и нея.

— Влажна и гореща — така те харесвам — прошепна той, долепил устни до шията ѝ.

Тя протегна ръка и го докосна.

— Твърд и горещ. Така те харесвам.

Смехът му, тъмен и дяволит, изпълни стаята.

— Създадени сме един за друг, нали?

Може би, помисли си тя. А може би не. Това не беше любов. Не бяха имали време да се влюбят. Това беше дива страст, подхранвана и калена от общите опасности и намесата ѝ в кошмара на Джъдсън. Знаеше, че не може да се довери на емоциите си тази вечер, но точно в момента това изобщо не я интересуваше. Придърпа Джъдсън силно към себе си.

Освобождението ѝ дойде след секунди. Чу как той изстена, когато я последва отвъд предела, в искрящите морета, които ги очакваха.

28.

Беше хубава вечер във виртуалния рибарник. Вербуването на нови клиенти вървеше идеално. Деветдесет и две годишният свекър на жената беше в отлично здраве и даваше признаци, че ще доживее до сто. За нещастие на наследниците си, старецът пропиляваше наследството с бесни темпове. Ако продължаваше така, щеше да е свършил парите, преди да умре. А това никак не се нравеше на снаха му. Със съпруга ѝ разчитаха наследството да осигури собствените им старини.

Беше толкова несправедливо. Съндю разбираше това. А и старецът не се радваше на кой знае колко добър живот. Беше принуден да спре с шофирането и с любимия си голф преди няколко години. Сега прекарваше времето си в играене на карти и гледане на телевизия заедно с другите обитатели на много скъпия старчески дом, където вечно опяваше, че никой не го посещава. Междувременно синът и снаха му гледаха как наследството им се топи.

Смъртта на стареца щеше да промени всичко.

В началото Съндю беше принуден да прекара месеци в подготовка на плана си. Процесът включваше безкрайни часове проучвания в интернет, за да се идентифицират потенциалните клиенти. После идваше трудната задача да им се обясни, че проблемите им с наследството биха могли да бъдат разрешени като с магична пръчка — ала срещу определена цена.

Сега вече бизнесът му беше много по-канализиран, изискваше по-малко проучвания и нищожен риск. Както винаги, препоръките се оказваха най-добрата форма на реклама. Подшушнатата информация в интернет беше толкова ефективна, че Съндю не можеше да се оплаче от недостиг на потенциални клиенти в чат-стаята.

Парите вече не бяха важни. Сега Съндю работеше по навик.

Някъде по пътя играта на убийство по поръчка се беше превърнала в неустоима тръпка.

Досега градчето Уилби в Орегон беше идеалното скривалище, където можеше да се оттегля между убийствата. Вярно, че случилото се преди две години замалко не беше предизвикало катастрофа, но нещата се бяха успокоили, след заминаването на Гуен Фрейзиър от града. А после Съндю откри, че Евалин Болинджър има някои подозрения.

Проблемът беше разрешен сравнително лесно, но сега ситуацията започваше да излиза от контрол.

Кучката се беше върнала в града и този път не беше сама.

В противен случай Фрейзиър нямаше да представлява никакъв проблем. Тя беше просто някаква жена с незначителния талант да вижда аури — което не беше точно оръжие за масово поразяване. Въпреки случилото се преди две години, той не я възприемаше като сериозна опасност. Можеше да се справи с нея по един или друг начин.

Но присъствието на Копърсмит усложняваше ситуацията. Семейството му беше много влиятелно и без съмнение щеше да вдигне голям шум, ако един от синовете, наследник на бизнес империята, намереше смъртта си в малко градче като Уилби. Щяха да започнат опасни разследвания.

Семейство Копърсмит също имаха много тайни, ала те умееха да ги пазят.

А тайните бяха винаги интересни. И семейството на Съндю пазеше много тайни. И се справяха с това не по-зле от Копърсмит.

29.

Джъдсън се събуди, преди да съмне, убеден, че е надникнал в съзнанието на убиеца.

Знам какъв си и защо убиваш, негоднико. Аз съм на една крачка по-близо до теб. Не ти остава много.

Той отметна завивката и седна на ръба на леглото. Беше само по слип. Врълетяха го спомени от изминалата нощ. Беше изпаднал пак в проклетия сън — и може би този път беше стигнал прекалено далече, — но Гуен го беше извела оттам. Независимо дали му харесваше или не, за известно време се беше превърнал в неин клиент.

Посегна към кобура с пистолета. Успокои се, че след като тя го беше извадила от съня, двамата отново бяха станали любовници.

Вратата между двете стаи беше отворена. Гуен, още по нощница и халат, седеше свита на креслото, отпуснала глава на една възглавница. Очите ѝ бяха затворени. Макс се беше наместил до бедрото ѝ. Котаракът го изгледа навъсено с полуотворените си очи.

— Лош късмет, приятелю — каза му Джъдсън беззвучно. — Само защото си я открил пръв, не означава, че имаш права над нея.

Макс не изглеждаше впечатлен. Джъдсън се поколеба дали да вдигне Гуен на ръце, за да я пренесе до леглото, или само да я завие с одеяло. Но в този миг тя отвори очи.

— Буден си — каза.

— Ти също.

— Как се чувстваш?

— Добре. — Замълча, но после изрече това, което трябваше. — Благодарение на теб. Изобщо не съм сигурен дали щяхме да разговаряме тази сутрин, ако не ме беше извела от онзи кошмар снощи. Длъжник съм ти.

Гуен повдигна вежди.

— Не, не си ми длъжник повече, отколкото аз на теб. Ние сме партньори. Вчера ти спаси мен, Никол и Макс. Снощи аз можах да ти

помогна. Така правят партньорите. Никой не оставя другия в беда. Това е смисълът.

Джъдсън се приближи до огъня.

— Научила си го от времето, когато си била в „Самърлайт“ с Аби и Ник, нали?

— Да.

Той я погледна и разбра посланието ѝ. Партньори. Любовници. *Не клиенти.* Можеше да свикне с това.

— Права си. Никой от двамата ни не би изоставил другия в беда.

— Радвам се, че си изяснихме това. — Тя се усмихна и се протегна. — Мислих върху нещата, докато спеше.

— На мен също ми хрумнаха някои работи, когато се събудих. — Тръпката на лова започваше да го завладява.

— Аз го познавам, Гуен. Още не знам името или самоличността му, но го познавам... И съм наясно защо убива.

Очите ѝ блеснаха от вълнение. Джъдсън разбираше, че тя знае как се чувства той. Знае, че е пристрастен към тръпката от преследването. Но за нея това не беше проблем.

— Събуди се и те връхлетя проблясък — усмихна се мило тя. — Разкажи ми.

— Досега мислехме, че си имаме работа с убиец имитатор, който се е сдобил с фотоапарата на Тейлър. Но не е това. Този човек е професионалист.

— Професионалист ли? — Гуен опъна нозете си и се надигна, заинтригувана. — Имаш предвид професионален убиец?

Внезапното ѝ раздвижване подразни Макс. Той измяука, надигна се и скочи на пода със звучно тупване. Тръгна наперено през стаята. Качи се на перваза на прозореца и се загледа навън.

— От начина, по който се е отървал от Евалин Болинджър и Луиз Фулър, оставам с усещането, че това е дело на професионалист, който разчиства следите си. — Джъдсън се настани на креслото срещу Гуен. — Това обяснява контролираната енергия, която долових и на двете места. Професионалистите изпитват прилив на адреналин, когато поразят мишената си, но знаят как да се справят с него. Те са луди по свой собствен начин, но оставят различни следи.

— Наемен убиец с талант и с паранормално оръжие може да погубва хората, без да оставя следи. — Гуен се наведе и подпря лакти

на коленете си. Загледа се в огъня. — Не знам кое ме плаши повече: да си имаме работа с откачен сериен убиец или с наемен килър, който го прави за пари.

— Аз бих предпочел откачения.

Гуен го погледна.

— Защо?

— Много вероятно е да се издъни в някой момент. А професионалистите изчезват бързо, когато стане напечено, и знаят как и за колко време да се покриват. Те имат по няколко комплекта фалшиви документи и наети къщи на неznайни острови на Карибите. Много трудно е да ги заловиш.

Гуен се намръщи.

— Но този професионалист живее в едно малко градче на северното тихоокеанско крайбрежие.

— Принципът е същият.

— Но наемниците не изтребват хора безразборно — възрази Гуен.

— Така е. По дефиниция убиват или за пари, или за да прикрият следите си. Ако си права, Евалин е била убита, защото случайно е научила с какво се занимава убиецът. Сега трябва само да разберем защо е ликвидирал Луиз.

Гуен отпусна ръце, облегна се назад и забарабани с пръсти по облегалката на стола си.

— Не разбирам много от тези неща, но ти спомена, че оръжието, което убиецът използва, вероятно е изработено с някаква технология с кристали, нали?

— Това е работното ми предположение, съдейки по мястото, където се е намирал, когато е убивал. Не се сещам по какъв друг начин би могъл да ги умъртви.

— Ти ми обясни, че тези оръжия, използващи кристали, се нуждаят от периодично настройване, за да запазят оптималната си сила. Като изключим пръстена ти.

Адреналинът нахлу в кръвта му.

— Права си, негодникът се е нуждаел от човек, който може да настройва кристали — каза тихо той. — Луиз е правела точно това. Тя е настройвала кристала в оръжието му. Гениална идея, Гуен. Харесва ми.

— Добре, успокой се — прекъсна го тя. — В логиката ми има един недостатък. Ако убиецът се е нуждаел от Луиз, за да може да си върши работата, защо я е погубил?

— Решил е, че няма избор. Казах ти, че е професионалист и мисли като такъв. Ограничава загубите. Луиз е знаела твърде много за него. Трябвало е да я премахне, преди ние да говорим с нея.

— Сигурно сега, след като е прикрил следите си, ще напусне града. Може би вече е заминал.

Джъдсън се загледа в танцуващите пламъци, замислен за това, което беше научил на двете местопрестъпления.

— Не смятам. Ще замине, след като шумотевицата поутихне, но сега, докато ние сме тук, ще предпочете да не изчезва. Освен ако не реши, че няма друг избор.

— Защо не?

— Това е малък град. Ако убиецът живее тук като един от общността и изведнъж изчезне, всички, включително и Оксли, ще забележат. Ще започнат да задават въпроси. Един професионалист би предпочел да избегне това, ако е възможно. — Джъдсън поклати глава и отново се замисли над информацията, която беше успял да извлече. — Не, той се надява, че след като Болинджър и Фулър са мъртви, ние ще стигнем до задънена улица.

— В такъв случай какво ще правим сега? — попита Гуен.

— Ще се опитаме да мислим като него. Поне знаем едно нещо със сигурност.

— И какво е то?

— Рано или късно той ще се нуждае от човек, който да настрои кристала на оръжието му.

30.

Телефонът на Джъдсън иззвъня. Той го откачи от колана си, погледна номера и отговори.

— Какво откри, Сойър?

— Той е професионалист — каза Ник. — Плащат му да убива.

— Колкото и да не ти се вярва, до този извод стигнах и аз.

— Леле, ти си истински Шерлок Холмс.

— Предвид твоите удивителни умения и талант, очаквах повече информация — рече недоволно Джъдсън. — Нещо друго?

— Открих още много, благодарение на удивителните си умения и талант. Първо, беше прав, не е убивал хора с паранормални способности. Никоя от жертвите му не е проявявала какъвто и да е интерес към паранормалното и не е твърдяла, че има някакви паранормални способности.

Джъдсън се усмихна на въодушевлението в гласа на Ник. С него имаха повече общо, отколкото някой от двамата им би признал, помисли си той.

— Тогава какво свързва жертвите?

— Най-старият мотив — парите. Четирима от шестимата са били доста стари. Другите двама са страдали отдавна от хронични болести. И шестимата са пречели на наследниците си да се възползват от наследствата или застрахователните им полици.

— Ние ще проверим наследниците — предложи Джъдсън.

— Аз съм доста по-напред от вас, благодарение на удивителните си умения и талант — иронизира го Ник. — Вече проверих двамата. Четирийсет и две годишният син на последната жертва наскоро е превел много голяма сума пари по една офшорна сметка. Сходна сума е платена по същата сметка от племенника на един от другите убити.

— Знаеш ли какво? Бива те, Сойър. Мисля, че двамата с майка ми бихте си прекарвали добре заедно.

— Вече я познавам — рече Ник. — Нали ще участвам в сватбата, забрави ли? Оказа се, че и тя, и Жерар смятат, че имам отличен вкус.

Аз им предложих цветовата гама в тъмновиолетово и златно.

— Радвам се да го чуя, но нямах предвид това, когато ти казах, че трябва да си поговорите с майка ми. Тя умее да проследява пари по-добре от всеки друг, когото познавам. Бих казал, че има талант за това, но тя не вярва в паранормалното.

— Шегуваш ли се? — изсумтя Ник. — След като е отгледала теб, брат ти и сестра ти?

— Мама предпочита да си мисли, че имаме силно развита интуиция.

— Аха, ясно. Това звучи много по-приемливо, отколкото идеята, че децата ѝ не са нормални.

— Нещо такова.

— Майката винаги мисли най-доброто за децата си — изрече Ник с неутрален тон.

Джъдсън замълча за момент, после продължи:

— Просто се опитвах да кажа, че би било много полезно, ако двамата с мама се съберете за няколко часа, например още днес следобед. И проверите дали някой, който е свързан с този случай, не се намира все още тук, при нас, и не се разпорежда с парите от Уилби.

— Искаш да проверим сметките на цял град, пълен с хипита, неуспели художници и всевъзможни странни птици. Това ще ни отнеме дни, не часове. — Но Ник отново звучеше ентузиазирани.

— Ще помоля Гуен да направи списък на хората, свързани с проучването на Болинджър. Веднага щом имам имената, ще ти се обадя.

— Ще чакам да ми звънеш със затаен дъх. Междувременно има още един факт, който може да те заинтересува. Вярно е, че никой от жертвите не е имал паранормални способности, но поне за двама от тях мога да ти кажа нещо интересно: около месец преди смъртта им техните наследници — в единия случай племенникът, а в другия снахата — са прекарвали известно време в чат-стаята на един парапсихичен консултант, който работи онлайн. Преди този момент никой от двамата не е проявявал интерес към екстрасенси, ясновидци или карти таро примерно.

Джъдсън стисна телефона си.

— Можеше да ми споменеш това и по-рано.

— Искях да запазя най-доброто за края.

— Този парасихичен консултант има ли си име? — попита Джъдсън.

Гуен ококори очи.

— Представя се с ника Съндю — отвърна Ник. — И преди да попиташ, вече проверих. Така се нарича един вид хищно растение. Готино, а! Мислех си, че ще бъде интересно да се провери дали другите щастливи наследници също не са получавали онлайн консултации от Съндю преди убийствата.

— Да — съгласи се Джъдсън. — Това би било много интригуващо... Как, по дяволите, попадна на този Съндю?

— Прекарах известно време на компютрите на двамата наследници, за които ти споменах — отвърна Ник доволно.

— Направо не е за вярване как хората си оставят паролите записани на листчета наоколо.

— Нали знаеш, че ще бъде много неудобно, ако те арестуват в хода на това разследване — отбеляза Джъдсън.

— Няма нужда да ме поучаваш — възрази Ник хладно.

— Знам много добре, че ако случайно ме заловят, ще разбера, че семейство Копърсмит изобщо не са чували за мен.

— Колкото и да бихме искали да се преструваме, че не сме чували за теб, това няма как да стане.

— Така ли? И защо?

— За добро или лошо, ти вече попадаш в кръга на близките приятели и роднини. Мама ще ме убие, ако не си на сватбата, за да отведеш Аби по пътеката. Ако все пак имаш проблеми с полицията, си дръж устата затворена и ми се обади.

— Какво ще направиш? — полюбопитства неохотно Ник.

— Корпорация „Копърсмит“ има цял екип от адвокати, при това много добри. Те ще се погрижат за подробностите. Няма да останеш в ареста дълго.

— Радвам се да го чуя.

— Но животът ми ще бъде много по-лесен, ако все пак не те арестуват — предупреди го Джъдсън.

— Спокойно, никога не са ме залавяли. Няма точно сега да разваля перфектния си авторитет. Изпрати ми списъка на хората, които искаш да проверим с майка ти, и се грижи добре за Гуен. Ако нещо се случи с нея, ще отговаряш пред мен.

Джъдсън се подсмихна и затвори телефона. После погледна Гуен.

— Очевидно не всички парапсихични съветници се придържат към твоите високи етични стандарти.

— По дяволите, само това ни липсваше... Убиец, който да създаде лошо име на професията ни.

31.

Гуен наблюдаваше Джъдсън, който взе каната от кафе машината и отиде в банята, за да я напълни с вода. Макс го последва с надеждата, че мъжът може случайно да напълни и купичката му с храна.

— Мислиш, че Съндю използва тази чат-стая да си търси клиенти, така ли? — попита Гуен.

— Това предполагам — отвърна Джъдсън през вратата. — Слуховете онлайн сигурно насочват потенциални клиенти към него. Той може да ги провери анонимно в чат-стаята, да избере тези, които му се струват сериозни, и да се свърже лично с тях, за да им предложи услугите си.

— Може и да сме открили част от хватките му, но ако не го спрем, той ще продължи да убива, нали?

— Разбира се. — Джъдсън се появи от банята и наля водата в кафе машината. Върна каната на мястото ѝ и изсипа предварително дозираното в пакетче кафе. — Вече е пристрастен към убиването, вероятно е така от доста време.

Гуен потрепери.

— Но ти каза, че е професионалист и че го прави заради парите.

— Което не означава, че не е пристрастен към работата си, особено към чувството за власт, което тя му дава.

Макс изостави надеждата за храна и скочи на леглото. Настани се удобно и притвори очи.

Гуен опита да потисне ледените тръпки, които смразяваха сетивата ѝ.

— Ако Съндю е пристрастен към убийствата, той е просто обикновен сериен убиец, независимо че се има за професионалист.

Джъдсън щракна ключа на кафе машината.

— Просто поредното чудовище.

— Добре, казахме, че се нуждае от някой, който настройва кристали — продължи Гуен. — Как ще намери заместник на Луиз? Не

може да го потърси в интернет или да провери в телефонния указател.

Джъдсън гледаше как кафето се стича в каната, сякаш машината беше кристална топка, която щеше да му разкрие тайните.

— Ако аз бях убиецът, щеше да ми хрумне, че най-добрият източник на информация за такива хора са файловете на Евалин.

Гуен повдигна вежди.

— Извинявай. От доста време се упражнявам да мисля като лошите. С течение на времето това ми е станало навик.

— Няма нужда да се извиняваш — каза бързо тя. — Ти не мислиш като лошите, когато се опитваш да отгатнеш какво става в главите им. Просто разсъждаваш като добър детектив. Правиш това, за което си роден: преследваш лошите.

— Благодаря. Ще се придържам към тази теория. По какъв начин Евалин откри участниците в проучването си преди две години?

— Ясно ми е какво намекваш. — Гуен си пое дълбоко дъх и се замисли за миг. — Тя си имаше собствени списъци от времето, когато беше работила в „Самърлайт Академи“. Всичко беше в компютъра ѝ. Във файловете имаше ясни, добре организирани списъци от хора с различни таланти. Ужасявам се, като си помисля, че Съндю ще тръгне по петите на някой от тях и ще го принуди да настрои кристалите на оръжието му.

— Няма да успее да направи това, защото ние ще го спрем — успокои я Джъдсън.

— Наистина ли мислиш, че ще успеем?

— Да. И то скоро.

Известно време пиха кафе и мълчаха. После Гуен остави чашата си.

— Но няма да бъде толкова лесно да ги открие — каза тя.

Джъдсън я погледна.

— Говориш за талантите от „Самърлайт“ ли?

— Да. Казах ти, че първото, което повечето от нас научиха там, беше да не се набиваме на очи и да се преструваме на нормални. Хората с наистина опасни таланти успяха да научат този урок. Но имаше и ученици, които още не можеха да се справят със способностите си или бяха прекалено крехки психологически, за да успеят. Някои от тях свършиха в психиатрии. Други се озоваха на улицата. Трети просто изчезнаха. Този Съндю ще трябва доста да се

потруди, докато намери сред тях човек, който може да настройва кристали.

— Ти се справяш добре с ролята да се преструваш на нормална — каза Джъдсън. — Защо не се зае със стандартни психологически консултации? С твоя талант щеше да се справяш страхотно. Обзалагам се, че с лекота щеше да печелиш по неколкостотин долара на час като търсен психотерапевт. Никой нямаше да се сети, че използваш парасихичен талант и заради това си толкова добра в работата си.

Гуен се усмихна леко.

— С други думи, питаш защо работя като нископлатен парасихичен съветник и не изкарвам много, когато бих могла да наредя куп титли зад името си?

— Не съм използвал определението „нископлатен“.

— Добре. Както и да е, отговорът има два аспекта. Първо, трудно е да избягаш от миналото си, когато това минало включва място като „Самърлайт“.

— Трябвала ти е само една нова самоличност — вметна Джъдсън.

— Вярно, че Ник би могъл да ми осигури фалшива самоличност и диплома от престижно училище — съгласи се тя. — Предлагал ми е няколко пъти да го направи.

— Той е човек с много способности.

— Несъмнено. — Гуен осъзна, че я изпълва искрена гордост заради Ник. — Наистина е много талантлив. И да ти кажа честно, на моменти съм си мислила дали да не приема предложението му. Но не исках да прекарам живота си, преструвайки се, че съм някой, който не съм.

— Това не е лесно.

— За да поддържам такава лъжа, би трябвало да мамя всички около себе си по двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, триста шейсет и пет дни в годината. Мисля, че с течение на времето това би станало непоносимо.

— Това е нещо като да си включен в програма за защита на свидетелите — отбеляза Джъдсън.

— Просто си представи — да не можеш да довериш истината за миналото си на близък приятел или на любовник, без да рискуваш да

загубиш приятелството или любовта на този човек. Представи си да не можеш да довериш на никого истината за себе си!

— Семейството ми пази тайни от две поколения — каза Джъдсън. — Очакваме, че ще се наложи да ги пазим още известно време.

Този простичък коментар я изненада.

— Да — каза Гуен. — Ти и семейството ти знаете какво е да пазиш тайни. Онези кристали от мината „Феникс“.

— Не става въпрос за кристалите. Сам ще се жени. Двамата с Аби искат да имат деца. И двамата имат силни паранормални таланти. Не знаем много за генетичната страна на въпроса, но можем да предположим, че децата им също ще имат таланти. Ще трябва да защитаваме тези деца и да им помогнем да се справят с парасихичните си способности.

— Не бях се замисляла за това, но предполагам, че всеки член на богатото и влиятелно семейство Копърсмит, който притежава някакъв талант, ще трябва да се научи да се преструва на нормален.

— Налага се, ако искаш да си в света на бизнеса. А корпорация „Копърсмит“ е в големия бизнес.

Тя се усмихна.

— Чувала съм, че е така.

— Същественото за всички нас е, че ще трябва да останем поне отчасти в сенките на собствения си живот. Същото се отнася и за наследниците ни. Няма как да знаем дали някога обществото ще се научи да третира паранормалното като нещо нормално.

— Но поне имаш семейство, което ти помага да опазиш тези тайни.

— А ти какво знаеш за семейството си? — попита той.

— За биологичните ми родители? Почти нищо. Отгледа ме една леля, която ме взе при нея, след като майка ми и баща ми загинаха в автомобилна катастрофа. Леля Сара беше много добра жена, но беше много религиозна. Когато талантът ми започна да се развива, тя се ужаси. Мисля, че наистина смяташе, че съм обсебена от демони. Постоянно ме водеше на църква. Накрая разбрах какво става и се престорих на излекувана. Но съм сигурна, че тя знаеше, че продължавам да имам видения. На смъртното си легло последните думи, които ми каза, бяха: „Не казвай на никого“.

— Добър съвет при тези обстоятелства.

— Така е. Опитах да го следвам. Но в крайна сметка се озовах в „Самърлайт“.

Джъдсън се намръщи замислено.

— Как се случи? Това е било скъпо училище с пансион. Аби е разказвала на Сам, че семейството ѝ платило цяло състояние за престоя ѝ.

— Озовах се там по същия начин като Ник. Бяхме информирани, че таксите ни се поемат от някакъв специален благотворителен фонд. Какви късметлии! Но по-късно Евалин ми каза истината. Тя ми обясни, че социалните работници и психолозите, които са работели с проблемни младежи, са били насърчавани да изпращат децата, проявяващи определени симптоми, на специално оценяване в „Самърлайт“. Ако отговаряли на критериите, ги приемали и всички разноси за тях се плащали.

— Сам ми довери, че поне един от бившите учители в „Самърлайт“ активно е издирвал ученици, които проявяват паранормален талант — рече Джъдсън. — Когато приключим с тази история, ще опитам да открия някакви копия от архива на училището. Не ми харесва, че някой може да се възползва от него, за да издирва хора с талант.

Думите му сякаш заляха с ледена вода сетивата на Гуен. Тя се поизправи на стола си и прокара пръсти през косата си.

— Ако ме извиниш, ще си взема един бърз душ — рече тя. — Беше дълга нощ. Готова съм за закуска.

Тя се изправи, но Джъдсън застана пред нея и ѝ попречи да тръгне към банята. Лицето му беше сериозно, а очите му горяха.

— Нещо нередно ли казах? — попита той.

Гуен не отстъпи. *Не проявявай слабост.*

Вместо това му се усмихна учтиво.

— Не знам за какво говориш.

— Не ме будалкай! — Джъдсън обвини ръце около раменете ѝ. — Току-що изрекох нещо, което ти подежда смразяващо. Какво всъщност казах?

— Извинявай. — Тя се стараше да говори спокойно. — Нищо не е станало. Просто съм гладна.

Той стисна раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Признай, Гуендолин Фрейзиър. Може и да имам талант, но не мога да прочета мислите ти.

— Всичко е наред — усмихна се отново тя, смекчавайки остротата на думите си, защото осъзнаваше, че той няма никаква представа с какво я е обидил. А и истината беше, че тя нямаше причина да се чувства засегната. — Напомни ми, че това е само един кратък ангажимент за теб, това е всичко. Ти си тук, защото правиш услуга на Сам и Аби. И ще се заемеш с нещо друго, след като приключим с този случай.

Чак сега той осъзна какво е станало. Присви очи.

— Значи е това. — Той обгърна лицето ѝ с длани. — Да си изясним едно нещо. Работата е кратка. Надявам се да е такава, защото наоколо се вихри сериен убиец. Но не искам нещата помежду ни да бъдат кратки. За мен това не е нещо случайно.

Заля я толкова силна вълна на облекчение, че щеше да се стовари обратно на стола, ако Джъдсън не я държеше в ръцете си. *Не се вълнувай прекалено много*, напомни си Гуен.

За миг замълча, после отрони:

— Не бях сигурна какво имаш предвид. Нещата станаха доста интензивни. В такива ситуации емоциите надделяват... Преценката не е точна. Интуицията може да подведе.

— Така ли? Имаш ли опит с такива ситуации?

Гуен усети как е на път да избухне. Но и това беше пресилена реакция.

— Знаеш какво се опитвам да ти кажа. За бога, та ние почти не се познаваме.

— Ти ми обясни, че сме партньори.

— Вярно е... Поне засега.

— Партньори, които спят заедно. Знаеш ли какви сме в такъв случай?

— Не.

— *Любовници.*

Тя затаи дъх.

— Любовници?

— Да. Любовници.

Той я целуна, преди Гуен да успее да продума. Беше дълга и дълбока целувка. Не я пусна, докато тялото ѝ не омекна в ръцете му.

Когато се освободи от прегръдката му, тя дишаше тежко.

— Любовници — повтори той.

— Добре — съгласи се Гуен. Пое си дълбоко дъх и отстъпи назад. — Такива сме.

Джъдсън я изгледа доволен.

— Радвам се, че си изяснихме това.

Гуен се отправи към банята, но преди да влезе вътре, тихо отрони:

— Кой казва, че мъжете не умеят да общуват.

Затвори плътно вратата и я заключи.

32.

Тихото мяукане на Макс привлече вниманието на Джъдсън, когато той се появи от банята след сутрешния душ. Котаракът беше в стаята на Гуен.

Слабо раздвижване на енергия в стаята напомни на Джъдсън за подземната река, която го беше извела от подводната пещера. Долови тихи стъпки в коридора и погледна часовника си. Наближаваше седем.

Чу приглушения шум от затваряне на врата в коридора.

Този път Макс измяука по-настойчиво.

Джъдсън си извади чиста риза от гардероба и се ослуша. Видя, че котаракът е застанал пред вратата, която водеше към коридора.

Гуен излезе от банята, като закопчаваше колана на дънките си.

— От какво се оплаква Макс? — попита Джъдсън.

— Не знам — зачуди се Гуен. — Започна да мяука преди няколко минути, докато ти беше под душа. Сигурно е гладен. Ще го нахраня, преди да слезем на закуска.

Котаракът рязко загуби интерес към това, което го привличаше допреди миг. Той стана и се отправи през стаята, за да поздрави Гуен с настойчивото си мъркане. Тя се наведе и го почеса зад ушите.

— Макс се подразни от шума, който долетя от коридора преди малко — обясни Джъдсън.

— Откъде знаеш?

— Защото и аз чух някого. Който и да беше, слезе по аварийното стълбище.

Гуен се изправи.

— Сигурно е подранил гост, тръгнал да потича навън.

— Може. Ще огледам.

Джъдсън излезе в коридора. Аплиците на стените го осветяваха с топла златиста светлина. Той погледна калните следи от стъпки по пода и ги последва до вратата към стълбището.

Отвори я точно навреме да чуе прихлопването на вратата на първия етаж.

Върна се и влезе в стаята. Гуен го чакаше.

— Е, какво видя?

— Посетителката ни е дошла отвън. Оставила е малко кал по килима и стълбището.

Гуен се впечатли.

— Парасетивата ти ли ти подсказаха, че е била жена?

— Не, използвах зрението си. Следите от стъпки бяха на жена. Дошла е по аварийното стълбище, стигнала е до вратата ти, после се е върнала по обратния път. Я да огледаме стаята ти.

Той мина през свързващата врата, заобиколи леглото и огледа отблизо мястото, където Макс беше застанал по-рано. От този ъгъл видя това, което не беше забелязал откъм стаята си.

На пода лежеше един плик.

Той го вдигна.

— Изглежда, ти е изпратила някакво съобщение.

— Сигурно сметката за щетите в стаята — предположи Гуен. — Ще се погрижа за това на закуска.

— Това не е никаква сметка. — Нямахме име или адрес на плика, но той долавяше някаква тревожност, която се излъчваше от хартията.

Джъдсън разкъса плика и извади снимката.

Гуен застана до него.

— Това е копие на същата снимка, която намерих на пода край тялото на Евалин. Снимката на участниците в проучването. — Тя я погледна отблизо. — Някой е оградил лицето ми с кръг.

Джъдсън обърна снимката и прочете надрасканото послание на глас:

— *Ти си следващата.*

33.

— Сигурен ли си? — попита Гуен.

— Почти — каза Джъдсън.

Гуен отвори леко сетивата си и погледна аурата му, докато той спираше джипа. Беше задействал таланта си — комбинацията от адреналин и психична енергия го държеше, откакто беше отворил плика със снимката със заплашителния надпис. Но както винаги, той се владееше добре.

Джъдсън поседя мълчаливо известно време, оглеждайки гъстата ивица дървета между колата и задната врата на цветарския магазин „Хъдсън“. На задната седалка Макс гледаше навъсено през наскоро поправената вратичка на клетката си.

Беше спряло да вали, но ранната утринна мъгла се беше спуснала по реката и сега приглушаваше звуците и ограничаваше видимостта. Мъглата всъщност имаше този ефект само върху хората с нормално зрение и слух — помисли си Гуен.

— Какво виждаш? — попита го тя.

Погледът му блестеше от психичната енергия.

— Просто се чудех дали гледаш през мъглата.

— Понякога забравям, че виждаш нещата по различен начин от мен. Не се тревожи, няма да се блъсна в някое дърво и да си разбия главата.

— Изобщо не ми е хрумнала подобна възможност. — Гуен се обърна и огледа местността. — Трябва да ти кажа: сигурна съм, че знаеш какво правим тук, но това не е най-успокояващото нещо при дадените обстоятелства. Не забравяй, че тя има една стара пушка.

— Предложих ти да останеш в странноприемницата — напомни й Джъдсън.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Може би трябва да говорим първо с Оксли.

— Няма да има полза.

— Може да се получи неловко, ако те заловят.

— Няма да ме хванат. Но ако все пак се случи, ти се обади по телефона на баща ми.

Гуен едва сдържа усмивката си.

— Това ми напомня за съвета, който даде на Ник.

— Защото това е най-разумното при тези обстоятелства.

— Леле! — Тя щракна с пръсти. — Трябва да е хубаво да си имаш семейство, което може да реши всеки твой проблем.

— Семейство Копърсмит не може да реши всеки проблем, но се справя много добре с разни дразнещи правни детайли. — Джъдсън разкопча предпазния си колан и отвори вратата. — Няма да се бавя.

— Забрави. — Гуен също слезе от колата. — Няма да отидеш там без подкрепление, партньоре.

Той бързо обмисли думите ѝ, после кимна. Беше взел решението си.

— Добре.

— Радвам се, че се разбрахме. — Гуен беше доволна, че той я третира като равностоен партньор в разследването.

— Като имам предвид ситуацията, предпочитам да си ми под око — добави Джъдсън.

Дотук с партньорството, помисли си тя.

— Ти все пак се нуждаеш от помощта ми — настоя Гуен. — Аз съм тази, която познава града и местните жители. Без мен нямаше да имаш никаква представа откъде да започнеш това разследване. Нещо повече, аз съм шефът тук. Забрави ли, че аз плащам сметките?

— Плащането на сметките не означава, че ти си шефът. Означава, че си клиентът.

— Въпрос на гледна точка.

Те си проправиха път през дърветата до тясната павирана ивица зад магазина, която служеше за паркинг. Гуен изчака Джъдсън да се справи със старата ключалка. За нейна изненада, той почука на вратата. Рязкото тропане я стресна. Но Гуен се удиви още повече, когато той натисна бравата и отвори.

— Знаем, че си вътре, Никол — каза Джъдсън спокойно.

Гуен го погледна изненадана. Това със сигурност беше новина за нея.

— О, Джъдсън, не съм сигурна, че ще бъде разумно да се конфронтираме с нея.

Тя замълча, когато чу предпазливите стъпки от другата страна на вратата.

Никол се появи на прага. Беше облечена с избелели дънки, дънкова риза с дълги ръкави и светъл пухен елек. Косата ѝ беше стегната на опашка.

— Трябваше да се сетя, че ще отгатнете кой е оставил снимката под вратата на Гуен. — Устата ѝ се изви в мрачна усмивка. — В крайна сметка и двамата имате паранормални способности. А аз съм просто една глупачка, която беше достатъчно наивна да се влюби в човек от вашия вид. Не се тревожете, научих си урока.

Гуен усети как някаква хладина премина през тялото ѝ. Спомни си нещо, което Евалин ѝ беше казала преди много време. *Рискът в това да обясниш на другите, че паранормалното е реално, се състои в следното: ще има хора, които ще възприемат себеподобните си с талант не само като различни, а и като опасни. А когато хората се страхуват от нещо, те опитват да го контролират, изолират и дори унищожат. Спомни си за салеумските вещици.*

— Зандър Тейлър не беше един от нашия вид — рече тихо Гуен. — Той беше чудовище.

— Ясно. Вчера най-после осъзнах това и сама.

— Време е да поговорим — каза Джъдсън.

— Добре. — Цветарката се извърна и се отдалечи в сенките. — Макар че сигурно вече няма значение.

Джъдсън пристъпи през прага. Гуен разбра от потрепването на енергия в атмосферата, че той е задействал таланта си. Тя го последва в стаята зад магазина. Тъмното, земно ухание на прясно откъснати цветя, растения в саксии и гниещи листа атакува сетивата ѝ.

Редици декоративни вази бяха отрупали рафтовете. Сухи украшения за букети изпълваха големи метални контейнери. Хладилник със стъклена врата бръмчеше тихо в единия ъгъл. Няколко чифта градинарски ножици и различни други инструменти бяха грижливо подредени на един работен плот.

Никол влезе в предната част на магазина. Големи саксии, пълни с хризантеми, орхидеи, маргарити и лилии, надничаха от сенките. Кошници с билки и цъфтящи саксийни растения висяха от тавана.

Никол мина зад щанда и отвори вратата на един малък офис. Тя щракна електрическия ключ и вътре стана светло.

Гуен погледна снимките, които покриваха стените, и потрепери. Описаното от Триша Монтгомъри беше точно. Малкото пространство беше като олтар на Зандър Тейлър.

Над бюрото беше закачен голям календар с цветя. Месец август беше илюстриран с живописна снимка на диви горски цветя. В квадратчетата на някои дати имаше красиво написани бележки. „Сватбата на Картър.“ „Нахрани кучетата.“ „Поръчай нови вази за странноприемницата.“ Но с изключение на красивия календар, всеки сантиметър от пространството по стените беше покрит със снимки на Зандър Тейлър.

Те бяха с най-различни размери. На повечето от тях Тейлър позираше пред камерата сам, усмихнат с чаровната си усмивка на психопат. Никол беше с него на някои от кадрите, облегната на него, обвила ръка около кръста му, изглеждаше щастлива и влюбена.

Но олтарът на Зандър Тейлър беше осквернен. Всички снимки бяха дивашки нарязани, но неведнъж, а отново и отново. На бюрото лежах остри градинарски ножици. Единственият недокоснат образ в стаята бяха цветята на календара.

— Хората ме съветват, че трябва да продължа напред — въздъхна Никол. — Убеждават ме, че трябва да превъзмогна загубата на Зандър. — Загледа се в една от нарязаните снимки. — Но аз някак не мога да го направя. В продължение на две години всеки път, когато влизах в тази стая, се чувствах така, сякаш съм го загубила едва вчера. И това не ми тежеше.

— Не си искала да се освободиш от него — каза Гуен внимателно.

— Не. — Никол се усмихна с горчивина. — Но сега, след като знам истината за Зандър, ще ми се да избягам повече от всичко на света. А това е невъзможно.

— Защо пъкна снимката под вратата на Гуен тази сутрин? — попита Джъдсън.

— Исках да я предупредя. — Никол скръсти ръце и погледна Гуен. — Предположих, че това е най-малкото, което мога да направя след всички неща, които съм наговорила на теб и за теб, след всички обвинения, които ти отправях. Чувствах се зле и заради това, че стрелях по теб.

— Ти ли беше? — попита Гуен.

— Не се опитвах да те убия. Просто исках да те изплаша, да те накарам да се махнеш от Уилби.

— Какво се опитваше да ме предупредиш със снимката тази сутрин? — попита Гуен.

Никол се загледа в снимките.

— Зандър е. Той се е завърнал. А сега ще убие всички ни. Но съм сигурна, че първо ще се заеме с теб.

Джъдсън я наблюдаваше съсредоточено.

— Зандър Тейлър е мъртъв. Намерили са тялото му в реката преди две години.

— Ти лично го идентифицира — напомни й Гуен.

Никол поклати глава.

— Той имаше много силен паранормален талант. Би могъл да заблуди всекиго. Не бих изключила възможността да е инсценирал собствената си смърт. Казвам ви, той се е върнал, за да отмъсти, чак тогава ще е приключил мисията си.

— Каква мисия? — попита Джъдсън.

— Преди две години ми довери, че е нещо като агент под прикритие. Заяви, че тъй като е истински талант, от ФБР са го наели да издирва измамници и шарлатани, които се представят за екстрасенси. Той обясни, че такива престъпници се възползвали от старците и хората, загубили близък човек, че всяка година измамниците крадели милиони и се измъквали безнаказано, защото никой не можел да ги спре.

— Освен него — прекъсна я Джъдсън.

Очите на Никол заблестяха.

— Той ми обясни, че е нещо като съвременен Хари Худини, който пътува из цялата страна и изобличава шарлатаните. Твърдеше, че се е включил в изследването на Евалин тук, в Уилби, за да събере доказателства срещу нея.

— А каза ли защо иска да я изобличи? — попита Гуен. — Тя никога не е работила с клиенти. Никога не се е представяла за ясновидка, нито се е преструвала, че контактува с мъртвите. Единственото, което правеше тя, беше да изучава паранормалното.

— Той твърдеше, че изследванията на Евалин са само прикритие — продължи Никол. — Обясни ми, че в действителност тя ръководи училище, в което обучава измамниците как да се представят за

истински екстрасенси и хора с паранормален талант. Но той уточни, че в хода на разследването си открил, че в групата има човек с истински талант, който бил много опасен убиец и който можел да погубва хора, без да оставя следи.

— Описал е себе си — каза Джъдсън.

— Да, сега вече знам това. — Сълзи от болка и ярост проблеснаха в очите на Никол. — Била съм такава лековерна глупачка.

— Не — обади се Гуен. — Той заблуди всички ни.

— Но ти и Евалин Болинджър в крайна сметка сте разбрали какво става — прошепна Никол. — А аз не. Поне до вчера.

— Какво ти каза Зандър след убийствата на първите двама участници в проучването? — попита Гуен.

Никол потрепери.

— Каза, че е заплашен от сериозна опасност, защото е на път да разобличи убиеца. Обясни ми, че може да изчезне без предупреждение и че ако това се случи, той ще се върне за мен.

— Осъзнал е, че ние с Евалин сме по следите му — рече Гуен. — Макар да не бяхме успели да намерим достатъчно доказателства, знаехме, че той е убиецът, ние бяхме открили истината за него. Той не можеше да позволи това. Решил е да се отърве и от двете ни. Възнамерявал е да започне с мен.

— В деня, преди да падне във водопада, ми довери, че ти си най-опасната в групата — прошепна Никол. — Увери ме, че е сигурен, че ти си убиецът.

— Значи, когато извадиха тялото му от реката, ти си вярвала, че сме се скарали и аз съм го убила?

— Всичко пасваше точно. — Никол изтри сълзите си с опакото на дланта си. — Оксли ми каза, че ти последна си видяла Зандър жив. Оксли не вярва в паранормалното, но ми беше ясно, че и той има някои подозрения. Когато Евалин прекрати проучването, а ти и почти всички други напуснахте града, бях убедена, че ти си била убиецът, когото Зандър преследваше. Мислех, че никой никога няма да те залови и че Зандър ще остане неотмъстен.

— А две години по-късно Евалин е намерена мъртва, а аз съм отново в града — заключи Гуен. — И вие с Оксли, както и доста други хора, започвате да се чудите дали убийствата не са започнали отново, защото аз съм тук.

— Да. Но минаха две години и аз имах време да помисля. — Никол се взираше в една от снимките на стената. — Задавах си много въпроси след смъртта на Зандър. Но не успях да достигна до много отговори. Затова вчера отидох да видя Луиз.

Джъдсън огледа снимките.

— Какви въпроси си задаваше?

— Най-вече за скъпоценния му фотоапарат — призна Никол. — Зандър никога не го изпускаше от очи. Казваше, че е специален, ръчно изработен и че е доставен от секретна държавна лаборатория. Както и че само човек като него — с истински паранормални способности — би могъл да го използва. Обясни ми, че фокусирането е паранормално по природа и се нуждае от често регулиране. Наричаше го настройване. И ме убеждаваше, че Луиз е сред малцината, които можели да го правят.

— А той как обясняваше откъде тя знае какво да прави с този паранормален фотоапарат?

Никол сви рамене.

— Било нещо, свързано със способността ѝ да настройва звуците на вятърните камбанки. Според него тя имала вълшебно докосване, защото била истинска вещица. Разсмя се, като ми каза това. През цялото време си мислех, че ме дразни. Знаех, че вярва в паранормалното, но той винаги подчертаваше, че не вярва в магии и вещици. Предполагах, че според него Луиз е имала някакъв талант, който ѝ помага да фокусира фотоапарата.

— Фотоапаратът изчезна, когато Зандър загина — каза Гуен. — Двете с Евалин го търсихме.

— Аз също — кимна Никол. — Всъщност се върнах при водопада да го издирия. Като не го намерих там, отидох в къщата, която Зандър беше наел, и го потърсих и там. Дори питах Луиз дали знае какво е станало с фотоапарата.

— Какво ти отговори тя? — попита Джъдсън.

— Нищо смислено. Избъбри нещо, че демонът го бил взел. Каза, че и без това нямало да ми свърши работа, защото не съм имала силата, с която да го накарам да проработи. В онзи ден тя преживяваше един от лошите си периоди. Нали я знаеш как беше. Все вървеше по тънката линия между полулудостта и истинската лудост. В онзи ден определено беше от погрешната страна на тази линия.

— Защо ти трябваше фотоапаратът? — заинтересува се Гуен.

— Искях да го запазя за спомен. Нещо, което е било толкова важно за Зандър. Той беше дал да се разбере, че фотоапаратът е най-ценното му притежание. Когато не го намерих, предположих, че ти си го откраднала или че е потънал във водата.

— С Евалин се бяхме убедили, че Зандър е скочил във водопада с фотоапарата — обясни Гуен. — Но сега, след като и Евалин, и Луиз бяха убити с паранормални средства, изглежда, че някой друг го е открил през онзи ден... Някой, който има талант, за да го използва.

Никол я погледна.

— Страхувах се, че ще кажеш това.

— Възможно е да е имало две паранормални оръжия с кристали — изтъкна Джъдсън. — Още не знаем всичко. Ти каза, че си отишла при Луиз да я питаш нещо. Какво?

— Спомних си, че Зандър беше казал, че Луиз може да настройва фокуса на фотоапарата. Той я наричаше вещица, но твърдеше, че много малко хора имат талант като нейния. Хрумна ми, че ако Гуен използва фотоапарата, ще се нуждае от Луиз, за да го настройва периодично.

— Логично — отбеляза Гуен. — Снощи аз се сетих същото. Сега, след като Луиз е мъртва, с Джъдсън предполагаме, че който е намерил фотоапарата, е използвал Луиз да го настройва, но после е решил, че тя може да го издаде, и я е убил, преди да говорим с нея.

— Да, мисля, че е станало точно така — съгласи се Никол. — Когато намерих тялото ѝ, бях ужасена. Проклетите камбанки... Ще ги чувам в кошмарите си до края на живота...

— Камбанките чуваха ли се, когато ти отиде там? — попита Джъдсън.

— Да. — Никол притеснено разтри слепоочията си. — Сякаш някакъв дух ги караше да произвеждат онази ужасна музика. И тя ставаше все по-силна и по-силна. Искях да избягам. После чух колата ви отпред. Помислих, че двамата сте комбина... И че сте убили Евалин и Луиз, а сега ще затриете и мен. Камбанките ми пречеха да мисля нормално. — Никол замълча, за да си поеме дъх. — Но снощи осъзнах, че съм грешала за теб, Гуен, а вероятно и за всичко останало.

— Кое те убеди, че аз не съм убиецът? — попита Гуен.

Никол махна с ръка.

— Нали с господин Копърсмит ме спасихте от пожара.

— Само това ли? — намръщи се Гуен. — Решила си, че сме от добрите, само защото не те оставихме да изгориш в къщата, когато тя лумна в пламъци?

— Чудовището, което Зандър ми описваше, щеше да ме остави...
— Никол поклати глава. — Как е възможно да му съм се доверявала дотолкова.

— Умението да очарова всички около себе си беше част от таланта му — каза Гуен. — Ти знаеш, че той имаше паранормален талант. Е, представи си, че е бил нещо като хипнотизатор. Успявал е да накара всеки да повярва на всичко. Двете с Евалин също му се бяхме доверили. Както и всички останали в града.

— Чудя се дали е заблудил и Луиз — изрече тихо Никол.

— Бедната, луда стара вещица... Мислите ли, че тя е осъзнавала, че помага на сериен убиец?

34.

— Трябва ни по-подробно проучване на Зандър Тейлър — каза Джъдсън. — И то спешно. Какво открихте с Евалин, когато заподозряхте, че той е убиецът?

— Не много неща — отвърна Гуен. — Единственото, с което разполагахме, бяха формулярите, които той беше попълнил, когато се беше включил в проучването. Там твърдеше, че майка му го дала за осиновяване малко след раждането му. Очевидно нещо ужасно се случило с осиновителите му. Зандър ни каза, че били убити при обир в къщата им. След това се озовал в приемно семейство. Но кой знае дали това е истината...

Джъдсън замислено отпи от кафето си. Чаят на Гуен стоеше недокоснат между предните седалки на джипа. Бяха си взели топли напитки от единственото заведение за бързо хранене в Уилби, след като си тръгнаха от магазина на Никол. По предложение на Гуен Джъдсън мина по тесния път, който свършваше пред една скала срещу водопада.

От мястото, където паркираха, виждаха на отсрещния бряг на реката старата хижа, която Евалин беше превърнала в лаборатория. Постройката с капаци на прозорците стоеше притихнала в сенките. Още един тъжен паметник на безплодните усилия за изследване на паранормалното, помисли си Джъдсън.

Гуен се вираше в тъмната хижа с натъжени очи.

— Всеки цент, който Евалин имаше, отиваше в тази лаборатория. Веднъж я попитах защо пропилява толкова голяма част от живота си в опити да докаже, че паранормалното съществува наистина.

— Тя отговори ли ти?

— Каза, че била дарена със способността да вижда достатъчно далече отвъд нормалното, за да знае, че паранормалното съществува. И допълни, че малкото познание винаги е опасно, защото те кара да искаш още. Тя копнееше да открие отговорите.

— Също като брат ми Сам. Той твърди, че не може да изостави изследванията, след като реалността на паранормалното се изправя срещу него всеки път, когато погледне в огледалото. А сега говори, че трябва да продължи с проучванията заради бъдещите си деца.

— Срещата съм Сам и е очевидно колко силно се интересува от кристали и парафизика — каза Гуен. — Но теб те влече друго, нали?

— Така е. Не ме разбирай погрешно. Винаги съм се интересувал от резултатите от работата в лабораторията. Всички от семейство Копърсмит са заинтригувани от проучванията. Но не съм си изгубил ума по най-новите теории за кристалите или резултатите от последните експерименти. — Джъдсън сви рамене, отпи от кафето си и остави чашата. — Освен ако не мога да измисля как да ги използвам.

Гуен се усмихна с разбиране.

— Това вероятно ще стане в хода на разследванията.

— Сам ми е партньор в „Копърсмит Кънсалтинг“, защото му допадат научните и техническите аспекти на бизнеса ни. Но аз харесвам същинското проследяване.

— Да, знам. — Тя взе чая си и махна капака на чашата. — Освен това имам чувството, че предпочиташ да работиш самостоятелно.

— Мога да работя със Сам — изтъкна той, сякаш опитваше да се оправдае.

— Разбира се. Той ти е брат. Можеш да му се довериш.

Джъдсън тежко въздъхна.

— И на теб се доверявам, Гуен.

Тя го погледна изненадано. После лицето ѝ грейна.

— О, благодаря ти... Всъщност и аз ти се доверявам.

— Това е добре. — Той се размърда леко, чудейки се как да подхване трудния разговор, който искаше да проведе. — Искам да ти призная и още нещо. Уважавам това, което правиш с таланта си.

Тя се усмихна.

— Наистина ли? Много се радвам. Трябва да ти кажа, че хора с моята професия не се радват на особено уважение.

— Може би трябва да уточня. Уважавам теб. Не знам за другите хора с твоята професия. Има и доста измамници.

— За съжаление това е вярно. — Гуен отпи от чая си. — Затова си мисля дали да не сменя професията си.

— *Какво?*

— Харесва ми тази детективска работа...

— Мога да си представя колко ти допада — измърмори недоволно той.

— А като оставя скромността настрана, мисля, че имам нюх за нея.

— Така е — съгласи се Джъдсън. — Но накъде биеш?

— От две години покрай работата си за „Среци с отвъдното“ разрешавам разни случаи на убийства от миналото. Научих от Евалин много за разследването на забравени престъпления. Научих много и от теб. Всъщност запомних няколко важни неща в хода на партньорството ни.

— Гуен, ако намекваш това, което си мисля...

— А и терапията на сънищата. — Ентусиазмът ѝ се засилваше с всяка изминала минута. Очите ѝ блестяха. — Като се замисля, има много общо между двете неща — търсене на следи, разгадаване на мотиви. Сякаш през всички тези години съм чиракувала. Сега съм готова да изляза на светло.

Лошо предчувствие облада Джъдсън, сякаш виждаше надвисналата катастрофа, но не можеше да реагира.

— Какво смяташ да правиш, когато това приключи? — попита той.

— Ще си отворя детективска агенция за парапсихични разследвания — изненадващо обяви Гуен.

Тя вече е решила, няма спиране, помисли си Джъдсън.

— Страхувах се, че ще кажеш това. — Той остави чашата си на поставката. — Гуен, чуй ме, тази работа е доста по-различна от това, което си представяш.

— Не се тревожи, не планирам да ти бъда конкуренция — увери го бързо тя. — Не се интересувам от индустриален шпионаж или работа под прикритие.

— Добре, това е хубаво, защото...

— Аз си мисля за по-обикновени разследвания на убийства, на изчезнали хора.

— Няма обикновени разследвания на убийства или на изчезнали хора. Винаги има причина за случилото се и тя крие опасности.

— Не се тревожи, ще внимавам.

— И това трябва да ме успокои? Гуен, ти си изкарваш прехраната, като разчиташ аурите на хората. Също оправяш лоши сънища, забрави ли?

— Просто обясних, че този опит ще ми бъде много полезен при разследванията. — От вълнение очите ѝ блестяха. — Чувствам, че ще се справя, Джъдсън. Сякаш съм се лутала цял живот и съм търсела себе си, а сега откривам с какво трябва да се занимавам.

— Говориш точно като сестра ми Ема.

— Открих истинската си страст, също като теб. Сигурна съм, че и сестра ти ще намери своята някой ден.

За един кошмарен миг той се озова отново в подводните пещери, поемайки последната глътка въздух от бутилката. Отне му няколко секунди, за да продължи да диша.

Искаше той да пробужда страстта ѝ, не някаква идея за детективно разследване, осъзна Джъдсън. Но тя имаше право. Той изпитваше страст към работата си. Как би могъл да я лиши от нещо подобно? Защото можеше да е опасно. Това беше причината. Мисълта, че Гуен може да се заеме сама с разследвания на убийства, смрази кръвта му. Но трябваше да признае, че я разбира.

Седяха тихо известно време, а дъждът обливаше предното стъкло на джипа. Кипящата енергия на водопада беше осезаема сила, която проникваше при тях. Нещо дълбоко в Джъдсън откликваше на дивите течения. Неспирният, безмилостен грохот беше приглушен от затворените прозорци, но въпреки това се чуваше като далечно ехо. Джъдсън се зачуди колко хилядолетия водата се беше стичала през скалата. И без човек да има талант, можеше да разбере, че паранормалното е реалност. Стигаше само да погледне силите на природата, за да осъзнае, че енергията съществува в огромен — може би безкраен — спектър. И тя се простираше далеч отвъд онова, което хората, с техните ограничени сетива и недоразвити машини, можеха да измерят.

— Понякога преследването не завършва благополучно — каза той след известно време. — Случва се да достигна целта си твърде късно и вече да не мога да помогна на никого. Понякога хората не приемат отговорите, които откривам. А друг път се провалям.

— Случвало ми се е и аз да не мога да оправя някой лош сън — призна Гуен. — Понякога клиентите не приемат съветите, които им

давам. Но поне като частен детектив ще имам повече възможности.

— Основният недостатък на детективската работа е, че трябва да се занимаваш с клиенти — каза той.

— Не може да са по-капризни или трудни от тези, които идват на терапия при мен.

— Може и да не са капризни, но определено са опасни. Последният ми клиент опита да ме убие.

— Мили боже! — Гуен преглътна тежко. — Е, обещавам, че ще внимавам.

— Все го повтаряш.

— Не се засягай, но при попрището, което сам си избрал, нямаш право да поучаваш другите колко е важно да не се поемат рискове. Нито ти, нито аз можем да пренебрегнем способностите си, Джъдсън.

— Разговорът не отива на добре, нали? — отбеляза той. — Може би трябва да се върнем към разследването, с което сме се заели.

— Добре.

Той се намести в ъгъла и подпря ръка на облегалката на седалката си.

— Хрумна ми, че е възможно Зандър Тейлър да ви е предоставил повече информация, отколкото сте подозирали.

Гуен повдигна вежди.

— Защо мислиш така?

— Опитният лъжец обикновено е достатъчно умен да казва колкото се може повече истини. Така историята му е по-убедителна.

— Едно нещо знам със сигурност за него и то е, че беше отличен лъжец.

— В такъв случай е възможно поне част от информацията, която е предоставил на Евалин, когато е кандидатствал за проучването, да е била вярна.

— Дори и да е така, как ще отделим истината от лъжата?

Джъдсън затвори очи и задейства малко енергия — достатъчно, за да активира таланта си и да се озове в главата на психопата.

— Имам чувството, че когато започнем да ровим, ще открием, че Тейлър наистина е бил осиновен и че осиновителите му са били убити. Може би от самия Тейлър, след като знаем какъв е парапсихичният му профил, ала това не е нашият проблем в момента.

— Понякога се чудя колко хора е убил, но вероятно никога няма да научим — каза Гуен мрачно. — А може би и не искам да знам.

Джъдсън я погледна.

— Сигурно не е излъгал, че е попаднал в приемно семейство. Всички тези факти могат да бъдат проверени. Освен това те биха събудили съчувствие към него. А той точно това е целял.

— Склонна съм да се съглася с теб, дори и само заради факта, че когато говореше за приемни семейства, беше очевидно, че ги познава добре.

— Като теб?

— Да — призна тя с равен глас. — Но дори и тези конкретни факти да са верни, къде ни отвеждат те?

— Още не съм сигурен — замисли се той. — Все още се лутам, задавам въпроси... Но трябва да действаме по-бързо. Нямам време да правя проучвания. Ще възложа на Сойър да провери историята на Тейлър и да види какво ще открие. — Джъдсън посегна към телефона си. — По дяволите! Щеше да бъде полезно, ако разполагахме със старите папки на Болинджър от времето, когато е работела в „Самърлайт“.

— Защо? — попита Гуен.

Джъдсън започна да набира номера на Сойър.

— Поне щяха да ни помогнат да разберем Тейлър по-добре. Училището би трябвало да пази някакви данни за миналото му.

— Но Зандър не е учил в „Самърлайт“.

Джъдсън застина миг преди да натисне бутона за свързване.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Мислех, че всички участници в проучването на Болинджър са избрани от папките от „Самърлайт“.

— Евалин откри повечето от нас от тези папки, но не всички — поясни Гуен. — В началото беше пуснала за кратко обява в интернет. Но се отказа от този подход само след няколко дни, защото беше затрупана от молби на кандидати, които живееха във фантазиите си: фалшиви екстрасенси, откачени, отвлечени от извънземни и поддръжници на теории за конспирации. Каза, че не може да прерови всички тези случаи, за да открие евентуално един или двама души с истински таланти.

— А как е попаднала на Тейлър?

— Той ни разказа, че видял една от обявите в мрежата, които Евалин беше пуснала в началото на проекта. Свързал се с нея по интернет и я очаровал, като поласкал академичната ѝ гордост. Представил се за сериозен изследовател. Споделил, че е чувал за работата ѝ в полето на паранормалното и че е чел някои от публикациите ѝ в едно електронно списание. Когато предложил да дойде в Уилби за своя сметка, за да се запознае с нея, тя подскочила от радост. А след разговора с него беше убедена, че той има истински паранормален талант.

— Така става. — Джъдсън се загледа във водопада, стиснал телефона си в ръка. — Така нещата се връзват...

— За какво говориш? — не разбра Гуен. — Защо е толкова важно, че Зандър се е включил в проучването на Евалин, отговаряйки на обява в интернет?

Джъдсън се обърна към нея.

— Помисли сама... Евалин пуска кратка серия от обяви в мрежата, но после отменя набирането на кандидати по този начин, за да използва само папките си от „Самърлайт“. Ала за този кратък отрязък от време тя по някакъв начин е успяла да привлече вниманието на сериен убиец.

Гуен кимна бавно.

— Има милиони фалшиви екстрасенси, които се рекламират онлайн. Какъв е шансът Тейлър да попадне точно на рекламата на Евалин? Това ли питаш?

— Да.

— Аз специално нямам представа — призна Гуен. — Старая се да избягвам математиката.

— Това не е математика, а интуиция.

Гуен се усмихна.

— Ти и твоят талант.

— Мисля, че Зандър Тейлър е научил за Евалин и проучването ѝ преди две години, защото вече е имал сигнализация. Някаква предупредителна система, създадена така, че всяка новина от Уилби да се появява на компютъра му.

— За бога, защо да следи новините от някакво малко градче?

— Има само една причина, за която се досещам — обясни Джъдсън. — Следял е какво става в Уилби, защото е имал лична връзка тук.

— Но никой в града не го познаваше, сигурна съм в това. Иначе все някой щеше да се издаде...

— Каза ми, че Луиз Фулър не била особено общителна.

— Луиз... — Очите на Гуен леко се напрегнаха. — Мили боже, прав си. Никол спомена, че Луиз настройвала фотоапарата му. Това означава, че е възможно Зандър да е познавал Луиз от годините, преди да дойде в Уилби. Може би той я е използвал през цялото време. Но никоя от другите му жертви не живееше близо до градчето, поне ние не открихме такива.

— Умният психопат не замърсява собственото си гнездо, поне докато не загуби контрол или не реши да се отърве от нежелани свидетели. Защо да рискува с убийства на място, което обитава? — Джъдсън замълча за момент. — Освен ако предизвикателството не е неустоймо.

— Групата участници в проучването на Евалин е била неустоймо предизвикателство — прошепна Гуен. — Пристрастеността на Зандър е надделяла над самоконтрола му.

— Тейлър е следял събитията в Уилби, защото Луиз Фулър, жената, която е настройвала оръжието му, е живеела тук. Но сега възниква въпросът: как той е открил Луиз?

— И защо никой в града не го познаваше, преди да се присъедини към проучването — добави Гуен.

Джъдсън погледна към лабораторията от другата страна на водопада.

— Тук вече трябва да гадаем, но все пак има няколко сигурни неща. Парасихичният талант е с генетичен компонент. Например семейство Копърсмит доказва, че способността да се вижда и манипулира паранормалното може да се предава по кръвна линия. Другото, което знам, е, че семейните тайни винаги се пазят най-ревностно.

— Семейни тайни ли? — попита Гуен озадачена.

— Ще трябва да проверим това. Ще се обадя на Сойър.

Той набра номера.

Ник отговори на третото позвъняване. Джъдсън чу приглушени гласове около него. Един от тях беше на майка му.

— Дано да е нещо важно — каза Ник. — В момента съм зает, Копърсмит.

— Какво правиш? — попита Джъдсън.

— Пробвам смокинга си. Между другото майка ти казва, че трябва скоро да дойдеш на проба, иначе ще си имаш големи неприятности. Нали си кум на Сам, ако не си забравил.

— Това, което помня, е, че би трябвало да работиш по моя случай.

— Някои от нас, които са с истински талант, можем да се занимаваме с няколко работи едновременно. Майка ти и аз например. Между другото госпожа Копърсмит поръча да ти предам, че още не е открила странни финансови маневри за никой от списъка на заподозрените, който ми даде.

— Ще добавя още имена в този списък.

— Как така розова! — Гласът на Ник се изпълни с възмущение. — Ще водя булката по пътеката към олтара. Това е класическа сватба. Не мога да бъда с розова риза. Ще бъда с бяла.

— По дяволите, Сойър, внимавай какво ти говоря!

— Оказва се, че още двама наследници са прекарвали доста време в чат-стаята на Съндю — продължи Ник. — Никой от тях преди не е проявявал интерес към парапсихично консултиране... Не, без плисенца! Представете си Армани, не костюм за абитуриентски бал.

— Забрави за проклетата проба, Сойър! Засега те изтеглям от това проучване. Изскочи нещо по-важно.

Ник въздъхна театрално.

— Какво искаш пък сега?

— Задълбочено проучване на една жена. Казва се Луиз Фулър.

— И какво по-точно те интересува?

— Семейната ѝ история. Търся кръвна връзка между нея и Зандър Тейлър.

— Психопатът, който опита да убие Гуен ли? По дяволите! Мислиш, че кучият син е още жив?

— Ти ми кажи.

— Давай ми всичко, което знаеш за нея.

Джъдсън изброи малкото известни факти.

— Ще ти се обадя, когато открия нещо — обеща Ник, вече съвсем сериозен и делови.

Джъдсън затвори телефона.

— А сега какво? — попита Гуен.

— Сега ще чакаме — отвърна Джъдсън. Мразеше тази част. — Не мисля, че на Сойър ще му трябва много време да се справи със задачата, защото се съмнявам, че Луиз е знаела как да заличи миналото си.

Гуен го погледна изпитателно.

— Ти вече си наясно с отговора, нали?

Джъдсън се поколеба.

— Научил съм се да не правя прибързани заключения.

— Но все пак го знаеш?

— Да. Това е единственият отговор, който пасва в пъзела.

Ник се обади след петнайсет минути. Джъдсън долови енергията в гласа му. *Приличаме си повече, отколкото подозираш, Сойър* — помисли си той. — *И двамата обожаваме преследването.*

Той включи телефона на високоговорител, за да може Гуен да чуе разговора.

— Може би се докопах до нещо, ала то не е хубаво... — започна Ник. — Преди трийсет и четири години Луиз Фулър е живеела в Ел Ей. Била попаднала в мрежите на някаква секта, където използвали огромно количество психоактивни вещества. Всъщност сектата била само прикритие за добре организирана престъпна група. Лидерът ѝ контролирал всички чрез наркотици и секс. Използвал последователите си мъже да продават дрога, а жените предлагал като проститутки. Луиз била една от тях. Забременяла и оставила бебето за осиновяване.

— Знае ли се кой е бил бащата?

— Не. Там е тъмна Индия... По това време Луиз живеела в постоянна наркотична зависимост. Водачът на сектата я пращал на улицата всяка нощ да търси клиенти с пари. Според социалния работник Луиз страдала от халюцинации и не можела да се справи с майчинството заради пристрастеността си към наркотиците и проблеми с психичното здраве. Бебето отишло при една бездетна двойка...

— Които по-късно били убити при обир в къщата им — завърши изречението Джъдсън.

— Смяташ, че бебето на Луиз е било бъдещият Зандър Тейлър? — попита Ник.

— Това обяснява много неща. Не бих се изненадал той сам да е убил осиновителите си.

— Да, и аз си помислих, че има такава вероятност — съгласи се Ник. — По това време младият Зандър е ходел на терапия. Всъщност ходел от години, защото още от ранна възраст проявявал тревожни наклонности: измъчвал животни, а веднъж едва не запалил пожар. Бил на тринайсет, когато се случил така нареченият обир. Казал на полицията, че се върнал вкъщи след училище и открил телата. След това бил в приемни семейства две-три години, местели го, защото създавал смут навсякъде, където попадал. И накрая, за всеобщо облекчение, изчезнал.

— А Луиз?

— Сектата в крайна сметка се разпаднала — каза Ник. — Лидерът изчезнал. Луиз се преместила в Уилби и започнала да прави вятърни камбанки за забавление и за продажба.

— Явно Тейлър я е открил в някой момент. Тогава вече е умеел да контролира таланта си. Според всички той бил експерт в това да очарова хората. Луиз е била особено лесна мишена, защото е била много крехка психически.

Гуен се намеси:

— И защото е била негова майка, за бога! Сигурно е искала да се събере отново с единственото си дете.

— Когато става дума за такива неща, обикновено си права, Гуен — съгласи се Ник.

— Предполагам, че Луиз е дала на сина си кристала, който е охранявал фотоапарата — продължи Гуен. — Тя вечно се плашеше от демони. Може би му е дала кристала, за да се защитава с него.

— Тейлър се е връщал в Уилби, за да настрои оръжието си — обясни Джъдсън. — Луиз сигурно е знаела какво прави той с него.

— Проблемът на тази теория е, че никой тук не беше срещал Тейлър, преди той да се включи в проучването на Евалин. Ако от време на време е посещавал Луиз, за да настройва кристала му, как така никой не го е забелязал?

— Луиз живееше насред гората, на няколко километра от града — напомни й Джъдсън. — Не е било трудно Тейлър да я навестява, без да бъде забелязан от местните. А и вероятно не е ходел да настройва оръжието му толкова често. Убийствата са били през няколко месеца.

— А и може фотоапаратът да е издържал по две-три убийства с едно настройване — добави тихо Гуен.

— Ако това е вярно, на Тейлър не му се е налагало да посещава майка си повече от два-три пъти годишно — предположи Ник. — Така че може и да е успял да запази тези посещения в тайна. Но ако си прав, това означава, че и тя е пазела посещенията му в тайна. Защо го е правела?

— Още не знам всички отговори — призна Джъдсън.

— Аз пък мислех, че ги знаеш — пошегува се Ник. — Защо иначе ще ми звъниш?

— Трябваше да науча възможно най-много за миналото на Луиз, защото някой друг с таланта на Тейлър използва фотоапарата, за да убива хора срещу заплащане. Който и да е той, също е използвал Луиз да настройва оръжието. Но Зандър Тейлър не е убивал за пари. Той го е правел заради тръпката.

— Психари като него обикновено не променят начина си на действие, така че можем да забравим варианта, че Тейлър е още жив — каза Ник.

— Да — съгласи се Джъдсън. — Издирваме друг убиец, който случайно има същия талант като него. А ако вярваш в наследствеността...

Гуен застина. После тихо отрони:

— Трябва да е роднина...

— Какво каза тя? — попита Ник.

— Мисли същото като мен — отвърна Джъдсън. Тръпката на интуицията накара кръвта му да кипне. — Съдейки по малкото, което знаем за генетичната страна на парапсихичните способности, има поне известна вероятност убиецът, когото търсим, да е роднина на Зандър Тейлър.

— Може Луиз да е оставила за осиновяване повече от едно бебе — предположи Гуен.

— А, да, популярният сценарий за близнаците, разделени при раждането — каза театрално Ник. После добави по-спокойно: —

Опасявам се, че в този случай това не е вярно. Според документите Луиз не е имала други деца. Синът ѝ е роден с цезарово сечение. По време на операцията завързали тръбите ѝ. Признала пред социалния работник, че не иска да рискува пак да забременее.

Гуен се наведе напред.

— А обяснила ли е на социалните защо не желае друго дете?

— Според бележките Фулър вярвала, че бебето е дете на демон. Не искала да рискува да повтори тази грешка — обясни Ник.

— По дяволите! — Джъдсън усети как и този път интуицията му не го е подвела. — Трябва да го открием.

— Кого? — попита Ник.

— Бащата демон — отвърна Джъдсън. — Той е ключът към цялата история.

— Няма никакъв шанс да намеря един от очевидно огромния брой клиенти, с които Фулър е спала преди трийсет и четири години — въздъхна Ник. — Добър съм, но не чак толкова. При проституцията се работи с пари в брой. Не остават никакви следи. А и след толкова много време никой няма да си спомня нищо. Стигаме до задънена улица.

Гуен се приведе напред и заговори към телефона:

— Демонът не е бил един от клиентите ѝ. Демонът е негодникът, който е продавал тялото ѝ. Затова се страхуваше от него. Той я е контролирал — и тялото, и душата ѝ.

— Търсим водача на онази секта — заяви Джъдсън. — В един момент той е сменил професията си. Станал е наемен убиец. Върни се на компютъра си, Сойър. Открий Съндю.

35.

Гуен чакаше нетърпеливо Джъдсън да приключи разговора. Беше обзета от вълнение и нетърпение.

— Знам защо Луиз е дала на сина си фотоапарата с кристала — каза тя.

— Така ли? — Джъдсън прибра телефона си. — Предполагам не мислиш, че го е подготвяла за сериен убиец.

— Не, дала му го е, за да се пази от баща си, демона.

Джъдсън се замисли над думите ѝ.

— В това наистина има някаква логика.

— Може би дори се е надявала Зандър да направи това, което тя не е могла — да унищожи мъжа, който я е тормозел толкова дълго време.

— Искала е синът ѝ да бъде нейният отмъстител. Да, възможно е. Знаеш ли, разговорите с теб са полезни. Помагат ми да си изясня заплетените ситуации. Ти се справяш добре с анализа на характери.

Тя се изненада колко много я зарадва похвалата му.

— Благодаря. Сигурно е страничен ефект от таланта ми. Ти можеш да се вмъкваш в главите на лошите. Аз пък — в главите на жертвите.

— Това е свързано с духовете, които ти говорят.

— Именно. Всъщност е точно това, нали? Анализирам жертвите, когато говоря с духовете им.

— Да. — Джъдсън явно беше заинтригуван от тази идея. — Изглежда, имаш талант за тази работа.

— От нас ще излезе отличен екип.

— Вероятно...

— Е, който и да е демонът, негодникът има да отговаря за много неща.

— Така е — съгласи се Джъдсън. — Едно нещо е сигурно. По всичко изглежда, че демонът е местен. Той живее в града. Бил е тук

през цялото време. Но Луиз е знаела това. И щом се е страхувала толкова от него, защо изобщо се е преместила да живее тук?

— Тя с била психически и физически осакатена жена — каза Гуен. — Щом е можел да организира и ръководи цяла престъпна група, той не е имал никакъв проблем да контролира и нея. Искал е тя да живее тук не само защото му е било удобно, а и за да я държи под око и да е сигурен, че няма да ѝ хрумне да отиде при ченгетата.

— И ако сме прави, този демон има много силен талант — каза Джъдсън. — А това означава, че му е още по-лесно да манипулира уязвима жена като Фулър.

— Бедната Луиз. Нищо чудно, че не беше съвсем на себе си. Следващият въпрос е дали бащата и синът са се познавали.

Джъдсън потупа с пръсти по волана.

— Вероятно не е станало още в началото, когато Тейлър е открил майка си тук. Но в някой момент са се срещнали. Може би Луиз е казала на Тейлър за баща му или демонът е научил, че майката се вижда със сина си... Сега фотоапаратът е у бащата или поне той се е сдобил с кристала, който е бил вътре. През последната година и половина той го използва.

— Това потвърждава мотива за убийството на Евалин. Тя е открила кой е демонът.

— Да.

— А сега пак трябва да чакаме, нали?

— За нещастие, да.

36.

Гуен едва се сдържа да не изстене, когато видя Уесли Ланкастър да крачи пред входа на странноприемницата. Русата му грива се развяваше от лекия бриз. Той поглеждаше нетърпеливо скъпия черен часовник на китката си. Когато вдигна очи, забеляза джипът на Джъдсън да се появява на паркинга. Облекчение и нетърпение се изписаха на красивото му лице.

— Знаех, че няма да се откаже лесно — поклати глава Гуен. — Но се надявах да изчака малко, преди да започне да ми досажда отново.

Джъдсън спря джипа на едно от празните места на паркинга.

— Ще говориш ли с него?

— Шегуваш ли се? Разбира се, че ще го направя. Новата ми детективска агенция няма да заработи толкова бързо. Известно време ще се нуждая от доходите от сценариите на „Среци с отвъдното“. — Гуен разкопча предпазния си колан, отвори вратата и стана от седалката. — Само дето в момента съм малко заета. Ако имам късмет, ще го убедя да прояви търпение.

— Не се надявай.

Джъдсън не гледаше към нея. Вниманието му беше насочено към входа на странноприемницата. Тя проследи погледа му и видя, че Уесли крачи към джипа.

— Крайно време беше да се появиш, Гуен — размаха ръце Уесли. — Трябва да говоря с теб. Важно е. Измислих страхотна концепция за „Среци с отвъдното“. Ще изведе поредицата на съвсем ново ниво.

— Добре, изчакай ме минута.

Тя отвори задната врата и се пресегна с две ръце да вдигне клетката с Макс. Той изсъска и сниши ушите си.

— Сам си си виновен, че не можеш да оставаш тук и да се наслаждаваш на румсървис, докато ни няма — напомни му тя. — Така ти се пада, като плашиш камериерката.

Джъдсън заобиколи джипа отпред, придавайки си вид, че не забелязва присъствието на Уесли.

— Аз ще взема Макс — предложи той.

— Благодаря. — Гуен му подаде тежката клетка. — Ще говоря с Уесли във фоайето.

— Ще заведе Макс горе — каза Джъдсън. — Не излизай навън.

— Няма — обеща тя.

Джъдсън най-после удостои Уесли с едва видимо кимване.

— Ланкастър — каза Джъдсън с равен тон.

Уесли се намръщи нетърпеливо.

— Виждам, че още се навърташ тук, Копърсмит.

Джъдсън не му обърна внимание. Вместо това целуна бързо и собственически Гуен, с което много я изненада. Не изчака никакъв отговор, а я погледна с присвити очи:

— Не се бави. Много работа ни чака този следобед.

Той се отправи към входа, носейки небрежно клетката с една ръка, сякаш беше лека като перце. Гуен го изгледа едновременно подразнена и развеселена.

Уесли наблюдаваше Джъдсън с навъсена физиономия.

— Някой ден трябва да ми обясниш какво намираш у този Копърсмит. — Той млъкна мрачно. — Освен семейното богатство, разбира се.

— Знаеш ли какво, да обиждаш мен и мъжа, с когото съм в момента, сигурно не е най-добрият начин да започнеш този разговор.

Уесли се намръщи.

— Знам. Извинявай, просто наистина се нуждая от помощта ти и имам чувството, че този Копърсмит прави всичко възможно да ми попречи.

— Двамата с теб имаме делови отношения — каза Гуен. — Джъдсън разбира това. Чайната е празна по това време на деня. Да отидем там. Сигурна съм, че от персонала няма да възразят, ако седнем на една маса да поговорим насаме.

Той се съгласи и тя го поведе през фоайето. Двамата влязоха в безлюдната чайна. Гуен седна на една маса до прозореца. Уесли се настани срещу нея.

— Къде беше? — попита той. — Чаках те почти час и половина да се появиш.

— Нямах представа, че си се върнал в Уилби. Защо не ми се обади да се уговорим?

— Опитвах, но телефонът ти беше изключен.

Чак сега Гуен си припомни, че беше изключила телефона си, преди да отидат в магазина на Никол.

— Съжалявам, моя е грешката — извини се тя. — Бяхме много заети. — Бръкна в чантата си, извади телефона и го включи. Погледна списъка с пропуснатите обаждания. — Звънил си шест пъти?

— Честно казано, започнах да се тревожа.

Тя пхна телефона обратно в чантата си.

— За какво?

— Ако случайно си забравила, в това малко градче наскоро бяха намерени мъртви две жени. А тази сутрин ти си изчезнала.

— Не съм изчезнала.

— Никой в странноприемницата не знаеше къде си. Казаха само, че със сигурност са те видели последно в компанията на Джъдсън Копърсмит.

Гуен си пое дълбоко дъх и тежко въздъхна.

— Съжалявам. Не ми е хрумвало, че някой може да се тревожи.

— Не мисля, че някой, освен мен, се впечатли — язвително рече Уесли. — Но трябва да призная, че смъртта на Евалин ме извади от равновесие. А сега местната вещица загива в пожар в къщата си. Може и да съм направил прекалено много епизоди на „Срещи с отвъдното“, но от това градче започват да ме побиват тръпки. Когато не можах да се свържа с теб по телефона сутринта, явно малко прекалих с реакцията си.

— Луиз — каза Гуен тихо, но категорично.

— Какво?

— Мъртвата жена се казва Луиз Фулър. И запомни, че тя не беше вещица. Беше една изтормозена душа, която имаше сериозни проблеми с психичното си здраве.

Уесли почервеня.

— Извинявай. Явно днес все успявам да те засегна. Повярвай ми, това е последното, което желая.

— Тогава ми кажи защо си ме търсил шест пъти по телефона и защо си чакал час и половина да се появя.

Вълнението преобрази красивото лице на Уесли.

Той се наведе напред, опря ръце на масата и започна да говори тихо и въодушевено:

— Това е идеалният начин да съживим поредицата. Не знам защо не се сетих веднага. Сигурно заради шока от новината, че Евалин е мъртва. Отначало мислех само как да открия файловете с проучванията ѝ.

— О, за бога, трябваше да се сетя. Ти си претърсил офиса на Евалин, след като трупът ѝ е бил отнесен, нали?

— Виж, Гуен, не беше точно така... Не съм взел нищо.

— Как можа да го направиш? Това е нахлуване в личното ѝ пространство. Да не говорим, че е абсолютно незаконно. Нарича се влизане с взлом. Пращат хората в затвора за такива неща.

Очите на Уесли потъмняха от възмущение.

— Обвиняваш ме, че съм влязъл с взлом в къщата на Евалин ли?

— Не те обвинявам. Просто изтъквам факта.

— И на основата на какво твърдиш това?

— Подказва ми го моята интуиция.

— Не можеш просто така да обвиняваш хората в незаконни действия, като слушаш интуицията си.

— Ти си бил. Не си прави труда да отричаш.

— Добре де. Отбих се в дома ѝ в онзи ден, но кълна се, не съм взел абсолютно нищо. И не съм влязъл с взлом. Задната врата беше отключена. Просто прегледах папките ѝ. Аз бях неин работодател. Имам право да получа това, върху което е работела точно преди да почине.

— Сега тази къща е моя. Не смей да я доближиш без позволенията ми.

— Успокой се. Извинявам се. — Уесли се отпусна съкрушено на стола си. — И без това няма причина да се връщам там. И за да съм абсолютно ясен, повтарям: не съм взел нищо.

— А защо остави такава бъркотия след себе си?

— Защото бързах. Страхувах се, че някой може да дойде, да ме открие в къщата и да реши, че съм от крадците, които обират домовете след смъртта на собственика им. Не исках да ме заловят, това е. Но не съм откраднал нищо.

— Вярвам ти — каза тя. — Не че има някаква разлика от етична гледна точка.

Уесли я изгледа продължително. Забарабани с пръсти по масата.

— Наистина мислиш, че тя е била убита, нали?

— Да.

— Като другите преди две години?

— Да. Знаех си. Перфектно. — Уесли приглади русата си коса. Очите му отново грейнаха развълнувано. — Ако си права, това може да е голяма история.

— Съмнявам се. Ако съм права, всички жертви са били убити с паранормални средства и това е невъзможно за доказване.

— Но ти се опитваш да направиш точно това, нали? Да докажеш, че Болинджър е била ликвидирана с паранормални средства. Затова се мотаеш из Уилби. А не за да се погрижиш за наследството на Евалин. Опитваш се да откриеш точно какво се е случило с нея и с онази вещица.

— Луиз Фулър.

— Добре де, Луиз Фулър — повтори той послушно.

Гуен бавно въздъхна.

— Вярно е, че искам да разреша някои загадки...

— А каква е ролята на Копърсмит във всичко това?

— Той ми е приятел.

— Двамата спите заедно, това ми е ясно — изтърси безцеремонно Уесли. — По дяволите, целият град знае. Но това не е цялата история. Познавам те от две години. През това време не си имала сериозна връзка.

— Не знаех, че следиш толкова внимателно личния ми живот.

— Признавам, че след развода си миналата година от време на време разпитвах Евалин за теб — заговори тихо Уесли. — Тя ми обясни, че не се интересувах от интимна връзка с мъж. Разбрах посланието.

— Така ли?

— Поне така мислех. Останах с впечатлението, че ти просто не харесваш мъже, че се интересувах от жени. — Той се намръщи. — Но когато се появи тук с Копърсмит, беше ясно, че нещо се е променило.

— И ти се чудиш защо той, а не ти? За бога, Уесли, никога не си имал сериозни чувства към мен. И двамата го знаем. Преди две години ме възприемаше като нещо екзотично — жена, която твърди, че има някакъв паранормален талант. Чудеше се какво би било да си легнеш с

мен, това е всичко. Гледаш на ситуацията през призмата на собственото си его. Понякога двама души просто не си пасват.

— Но с Копърсмит сте си паснали, така ли?

— Мисля, че се отклоняваме от темата.

Уесли млъкна за миг, после измърмори:

— Да, добре. Независимо дали ти се вярва или не, дошъл съм да ти направя едно бизнес предложение.

— Слушам те.

— Получих страхотно прозрение. Чакай само да чуеш новата ми концепция за шоуто. С нея „Срещи с отвъдното“ ще премине в лигата на най-гледаните програми.

— Казвай — подкани го Гуен, като се стараеше да прозвучи ентузиазизирано.

— Досега се фокусирахме върху разни стари предания за къщи, обитавани от духове, или разкази за мистериозни паранормални събития. — Уесли беше съвсем сериозен. — Но това вече се изтърка. Трябва ни нещо ново.

— И как смяташ да го осъществиш?

— Ще изберем нов фокус за поредицата. Ще разследваме стари случаи, престъпления, които са останали неразкрити.

— Не искам да те разочаровам, но това не е нова идея.

— Не, не, не. Досега се занимавахме с убийства от миналото. Сега говоря за убийства, които са останали неразкрити поради липса на доказателства. Може би и случаи на изчезнали хора.

— Уесли...

— Чуй най-интересното. — Мъжът се приведе напред и понижи глас: — Ще разрешаваме случаите с истински детективи с паранормални способности.

Той се облегна на стола си и разпери доволно ръце. Очакваше реакцията ѝ с усмивка на лицето.

Гуен се зачуди какво окуражително да му каже.

— Разбирам. Това ще бъде поредица, която не се основава на действителни случаи, нали?

— Не, не, не. Не разбираш ли? Ще работим с истински следователи с паранормални способности. И те ще започват повторно разследване на разни забравени престъпления и ще ги разрешават.

— А откъде ще намерим такива детективи? — попита тя. — Неприятно ми е да го кажа, но има много шарлатани и измамници в този бизнес.

Той ѝ намигна.

— Но и двамата с теб познаваме хора, които наистина имат паранормален талант, нали?

Гуен застина на мястото си.

— От папките на Евалин ли?

— Представям си малък екип от детективи, няколко души като теб и някои от другите участници в проучването на Болинджър.

— Доколкото си спомням, ти никога не си вярвал в паранормалното, камо ли, че хора с такъв талант биха могли да разкриват престъпления.

— Между нас казано, още не съм напълно убеден. — Лицето на Уесли леко помрачня. — Но то не е важно. Това е телевизия. Ще се получи. Усещам го. След като Евалин я няма, ще трябва да ми помогнеш да направим шоуто. Първата стъпка е да откриеш всички участници в проучването ѝ преди две години.

— Затова си претърсил къщата ѝ, нали? Не си дирил записките ѝ за новия епизод на „Срещи с отвъдното“. Искал си да откриеш документите ѝ, свързани с проучването.

— Знаеш ли каква е истината, Гуен? Отчаян съм и се нуждаю от помощта ти. Рейтингът ни се е сринал. Заплашват да свалят „Срещи с отвъдното“ от екран. Още повече че това не засяга само мен. Ако не измисля нова концепция, и то бързо, и двамата ще загубим работата си.

— Съжалявам, но не мисля, че това е добра идея, Уесли. Няма нищо против да пиша сценарии на основата на проучванията на Евалин за разни престъпления от миналото. Но сега ти искаш да обърнеш поредицата в съвсем нова насока, такава, която може да създаде безброй правни проблеми.

— Какво имаш предвид?

— Успокой се и помисли какво може да се случи, ако тръгнеш да обикаляш страната и да опитваш да съживиш стари разследвания за убийства в някакъв телевизионен риалити формат. Правоохранителните органи няма да ти съдействат. Семействата на убитите ще бъдат разстроени. А дори и да разрешиш някой истински

случай с техниките на парапсихичните разследвания, как, за бога, ще го докажеш?

— Това е телевизия — настоя Уесли. — Не е нужно нищо да се доказва. Само трябва да измислим теория за престъплението, която е достатъчно убедителна, че да хвърли съмнение върху резултатите от първоначалното разследване. Та ние ще работим в полза на обществото. Ако не друго, поне бихме принудили полицаите да се вгледат отново в онези стари случаи.

— А как ще подбиращ случаите, които са достойни за разследванията на „Срещи с отвъдното“?

— Това ще бъде твоята работа... Не би трябвало да е прекалено сложно. Щом в мрежата се разчуе, че търсим случаи на смърт, които са останали неизяснени или по някакъв начин подозрителни, ще ни наводнят с истории.

— Не мога да ти помогна, Уесли.

Но той не я чуваше. Заслепен от мисълта за собствената си гениалност, продължи напред:

— Ще започнем тук, в Уилби. Ще разследваме смъртта на Евалин — обяви той.

Гуен го изгледа невярващо.

— Какво?

— Това е идеален случай. — Уесли вдигна победоносно ръце. — *„Изследователка на паранормалното убита от тъмните сили, отприщени в собствената ѝ тайна лаборатория“.*

— Забрави!

— След първото шоу лабораторията ще стане постоянен декор за „Срещи с отвъдното“. Всичките ни бъдещи разследвания ще тръгват оттук. Трябва да се върна в хижата възможно най-скоро, за да я огледам по-внимателно. В града се говори, че ти си я наследила, както и къщата ѝ. Можем да отидем там още сега.

— Не!

Категоричността ѝ успя да спре Уесли. Лицето му помръкна.

— Не е завещала лабораторията на теб? Но всички разправяха...

Гуен стана права.

— Лабораторията е моя, но няма да позволя да превърнеш смъртта на Евалин в един от епизодите на поредицата си.

Уесли също стана.

— Ти мислиш, че е била убита. Това е шансът ти да го докажеш.

— Полицията и съдът се нуждаят от неоспорими доказателства. Никой няма да обърне внимание на разследване, водено от екстрасенси.

Тя тръгна към вратата.

Уесли се втурна след нея. Стисна ръката ѝ и я принуди да спре.

— Трябва ми списъкът с участниците в проучването на Евалин. Ще ти платя за него. Назови цена.

Тя погледна надолу, към ръката му.

— Пусни ме.

— Чуй ме, по дяволите, не можеш да си тръгнеш просто така. Заложено е прекалено много.

Гуен усети поток от ледена енергия миг преди да чуе студения глас на Джъдсън.

— Махни си ръцете от нея!

Гуен усети как Уесли се шокира. Той пусна ръката ѝ. Бързо отстъпи назад и се блъсна в една съседна маса. Изглежда навъсено Джъдсън.

— Не смей да ме заплашваш, Копърсмит! Опитвам се да говоря с Гуен. Тя работи за мен, по дяволите! Имам право да общувам с нея.

Джъдсън не му обърна внимание, а погледна Гуен.

— Свършихте ли? — попита той.

В очите му гореше леден огън. Във фоайето хората започваха да се обръщат по посока на чайната. Райли Дънкан се мръщеше на рецепцията.

Триша Монтгомъри се появи откъм офиса си.

— Проблем ли има? — попита тя. Въпросът беше зададен учтиво, но погледът ѝ беше твърд като стомана. — Гуен?

— Всичко е наред, Триша — увери я бързо тя.

Ситуацията се влошаваше с всяка изминала минута.

Гуен знаеше, че трябва възможно най-бързо да раздели двамата мъже.

— С Уесли завършихме разговора си, Джъдсън — кимна тя. — А последното нещо, което ми трябва сега, е някаква сцена — добави тихо, като минаваше покрай него.

Гуен затаи дъх, но накрая Джъдсън с неохота обърна гръб на натрапника и я последва. Изкачиха стъпалата в мълчание. Уесли излезе

наперено от чайната, прекоси фойето и изчезна навън, където се качи в колата си. Триша се върна в офиса си. Райли се зае за работа. Гостите взеха отново книгите и списанията си.

На третия етаж Джъдсън отключи вратата на Гуен. Тя влезе в стаята. Макс се беше настанил в средата на леглото. Той се изправи на крака, за да я поздрави. Гуен прекоси помещението и го погали по главата.

Джъдсън затвори вратата и подпря гръб на нея.

— Какво стана долу? — попита той.

— Няма да те тревожа сега, но може да си имаме конкуренция в детективския бизнес за парапсихични разследвания. — Гуен се отпусна на леглото. — Уесли иска да пусне нова телевизионна поредица, фокусирана върху разрешаването на стари случаи с помощта на екип от детективи с истински паранормални способности. Но знаеш колко е трудно да се намерят истински таланти.

Джъдсън започна да разбира.

— Той иска документацията на Евалин, за да намери в нея имената на хора с истински парапсихични способности. Претърсил е кабинета ѝ, преди ние да отидем там.

— Да, точно така. — Гуен се подпря на длани зад себе си и се надигна. — Не се претраших да му кажа, че и аз планирам да се заема с този бизнес.

— Явно е, че се очертава навалица от конкуренти — кимна Джъдсън. Той погледна часовника си, отиде до прозореца и се загледа в гората. — Имаме малко време. Колко ще трае?

— Кое? — не разбра тя.

Той се обърна и я погледна.

— Каза, че можеш да ми помогнеш да открия онова, което търся в повтарящия се сън. Колко ще трае това?

Гуен застина неподвижна.

— Не много.

— Тогава да го направим.

— Сигурен ли си?

Очите му пламнаха.

— Татко ме предупреди, че мъжът трябва наистина да се доверява на една жена, за да ѝ позволи да го постави в транс. По-рано ти признах, че ти се доверявам.

— Но все още не ти харесва идеята, че имаш нужда от терапия на сънищата.

Той се усмихна тъжно.

— Добре ме познаваш.

— Представи си, че съм човек, който прави ремонти. Някои хора ремонтират тръби. Аз ремонтирам сънища.

— Ти имаш дарба, невероятен талант. Това, което правиш, е удивително.

— О, благодаря.

— Разходи се из сънищата ми, партньоре. Помогни ми да намеря онова, което търся.

— Добре, но да те предупредя: първо трябва да ми дадеш някакъв контекст — напомни му тя.

— Знаех, че ще го кажеш. Досетлив съм, нали?

— Досетлив си, да. Разкажи ми, Джъдсън.

37.

Джъдсън се нуждаеше от отговорите и нямаше шанс да достигне до тях сам. Време беше да прибегне до услугите на експерт. А Гуен имаше страхотен талант. И той й вярваше.

Обърна се отново към прозореца.

— Какво точно имаш предвид под контекст? — попита той.

— Знам, че сънят ти е свързан със случилото се по време на последния ангажимент, възложен от онази неназована агенция. Това е всичко, което ми е известно. Трябва да ми кажеш повече, преди да те поставя в транс.

— Добре — съгласи се той. — Ще ти разкажа какво се случи. Но не разбирам как това ще ти помогне да интерпретираш съня ми.

— Не бързай.

Джъдсън замълча за момент, събирайки мислите и спомените си. След известно време заговори. Беше наясно, че няма да спре, докато не й разкаже всичко.

— Знаеш, че двамата със Сам се занимаваме... Исках да кажа, занимавахме се с разследвания за една тайна държавна агенция. Това, което не знаеш, е как се сдобихме с този клиент.

— Предполагам, че не сте си пускали обяви в интернет.

— Не сме. Директорът на агенцията Джо Сполдинг нае мен и още двама души, Бърнс и Еланд, по време на последната ни година в колежа. Сполдинг беше много влиятелна фигура в разузнавателната общност, макар да не се набиваше на очи. Бяха му дали зелена светлина да създаде отдел за експериментални тайни операции с агенти с паранормални способности. Това трябваше да бъде съвременната версия на стария проект на ЦРУ за виждане от разстояние.

— И как е откривал потенциалните агенти като теб? — попита Гуен.

— Истинската тайна сила на Сполдинг беше, че той самият също имаше талант — обясни Джъдсън. — И то силен. Можеше да

разпознае други хора с подобни парапсихични профили, ако се намираще достатъчно близо до тях, за да долови енергията от аурата им. Направи си офиси на територията на няколко колежа и предлагаше на студентите срещу заплащане да се подложат на експериментални психологически тестове. Така ги наричаше. Те целели да се установи дали човек има някакви паранормални способности. Записах се от любопитство, за да проверя дали този тест работи наистина.

— Ти си знаел, че имаш талант, така че си тествал неговия тест — кимна Гуен.

— Да. Оказа се, че тестът е измама. Беше старият експеримент с „познай каква карта държа“.

— За който Евалин казваше, че е напълно безполезен.

— Точно така. Но Сполдинг не разчиташе на резултатите от теста. Той се опитваше да открие хора с горещи аури. Разбира се, на изпита се явиха много хора без талант, но имаше и малък брой такива като мен — любопитни да научат повече за паранормалната страна на природата си.

— Сполдинг те е разпознал, когато те е видял — каза Гуен.

— Да. Той откри Бърнс и Еланд в друг университет. Предложи на трима ни вълнуваща кариера, изпълнена с екшън и приключения, както и възможността да използваме паранормалните си таланти в служба на страната си.

— Разбирам, че не си устоял на това предложение.

— Естествено. — Джъдсън се обърна с лице към нея. — Бях на двайсет и една и търсех точно нещата, които Сполдинг ми обещаваха. Мама опита да ме убеди да не се захващам с тази агенция. Но татко ме подкрепи. Той каза, че това ще бъде добър опит, тъй като изглеждах предопределен за кариера в сферата на сигурността. Наистина беше добър опит. Но за известно време...

Гуен се усмихна.

— Изживял си мечтата на всеки мъж. Станал си истински таен агент, при това с паранормални способности. Страхотно.

— Добри времена бяха, да. Сполдинг разбираше, че предпочитам да работя сам, и ми възлагаше индивидуални задачи. Не задаваше въпроси. Интересуваше се само от резултатите. Но след две-три години осъзнах, че не съм роден да работя за някого. Обаче процесът на разследване ми харесваше.

— Защото е пасвал на таланта ти. Работата ти е носела удовлетворение.

— Да. Но знаех, че не искам да работя за Сполдинг или когото и да било вечно. Мечтаех сам да си бъда шеф. Междувременно Сам завърши и получи лъскавите си дипломи по геология и инженерни науки. Всички знаехме, че той е предопределен да оглави изследователската лаборатория на „Копърсмит“, но също като Ема и мен не можеше да работи директно за татко.

— Вие Копърсмит много държите един на друг, но имате прекалено силна воля, за да изпълнявате чужди заповеди — отбеляза Гуен.

— Както казва мама, всички сме се метнали на баща ми. Оказа се, че Сам обмисляше да си направи собствена консултантска фирма. Но нямаше търсене на подобни консултантски услуги извън лабораторията на корпорация „Копърсмит“. Сполдинг обаче видя приложение на талантите на Сам. Той предложи двамата с него да си направим частна фирма за разследвания и да работим за него като външни изпълнители.

— И така се е появила „Копърсмит Кънсалтинг“.

— Повярвай ми, консултантските ни услуги покриваха доста сиви територии. На Сполдинг му харесваше да работи с нас по този начин, защото така можеше лесно да прикрива документалните следи от дейността ни. Двамата със Сам се заехме с бизнеса. Сполдинг беше основният ни клиент. Известно време всичко беше идеално. Но преди около година нещата започнаха да се променят.

— Какво се случи?

— Отначало промените бяха почти недоловими. Като консултанти на договор осъзнахме, че ни се спестява голяма част от информацията. Но ние си имахме нашата интуиция. Някои задачи започнаха да ни смуцават. Отказвахме задачите на Сполдинг, освен ако той не ни предоставяше достатъчно информация.

Гуен се усмихна.

— Двамата със Сам сте искали да знаете в какво се замесвате, приемайки някой ангажимент. Настоявали сте да знаете контекста.

— Звучи ти познато, нали?

— Да. Но нека обобщим, оставам с впечатлението, че с течение на времето отношенията ви със Сполдинг и неговата агенция са

станали малко напрегнати.

— Така е. — Той закри тихо из стаята. — Но за известно време успяхме да балансираме. Същественото за Сполдинг беше, че той се нуждаеше от нас. Ние бяхме най-силните таланти, които можеше да изпрати да работят по някой случай, и той го знаеше. Ако искаше резултати, използваше нас, а ако той ни използваше, ние искахме да сме информирани.

— Ами останалите агенти?

— Бърнс и Еланд ни послужиха за предупреждение. Забелязах промените първо у тях.

— Какви промени?

— Бях работил и с двамата достатъчно дълго, за да съм наясно какви са паранормалните им способности и къде не са силни. Способностите им бяха сходни с тези на твоя приятел Соуър — изключително развито нощно зрение и слух, светкавични рефлексии. Можеха да изчезнат в сенките.

— Какво се случи? — попита Гуен.

— Случайно бях в офиса един ден. Сполдинг щеше да ме информира за някакво ново разследване. Когато пристигнах, той говореше по телефона. Бърнс беше в офиса. Предложи ми кафе. Когато взех чашата от ръката му, усетих нещо в енергията му, което ми се стори по някакъв начин лошо.

— В какъв смисъл?

— Нестабилно. Нездраво. Нецяло. Освен това той ми се стори наедриял, сякаш беше започнал да вдига тежести. В очите му имаше някаква горещина, която не бях забелязвал преди. Попитах го дали е добре. Зачудих се дали не е на път да се разболее от някакъв тежък вирус.

— Какво ти отговори той?

— Сякаш отключих нещо в него. От спокоен и дружелюбен той изведнъж побесня, като че го бях обидил. Помислих, че ще опита да ме удари. После Еланд влезе в стаята и му каза нещо като: Успокой се, приятел. Бърнс се обърна и бързо излезе. След като той се махна, забелязах, че и Еланд страда от същата треска, но че успява да се контролира малко повече.

— Болни ли бяха?

Джъдсън отново спря пред прозореца.

— Дяволите ме взели, не знаех. Ако беше болест, беше някаква треска, която влияеше на паранормалните им сетива. Наясно бях само, че не искам да прекарам никакво време край Бърнс или Еланд. Ние, Копърсмит, сме здрави като бикове, но в онзи ден в агенцията на Сполдинг започнах да се чудя дали хората с талант като нас не са податливи на трески, засягащи сетивата, които не поразяват нормалните хора.

— Разумна тревога. Кога отново срещна Бърнс или Еланд?

— Когато опитаха да ме убият на онзи карибски остров.

— Господи... Продължавай.

— Малко след онази случка в агенцията Сполдинг се свърза с мен за едно спешно разследване с висок приоритет. Един анализатор на разузнавателна информация от друга агенция беше изчезнал. Работната теория беше, че или е избягал с някаква изключително ценна информация, или е бил убит. Сполдинг искаше да разбере какво се е случило. Както обикновено, работата ми беше да открива отговорите. Със Сам никога не се занимавахме със залавяния или арести.

— Вие сте просто консултанти.

— Точно така — съгласи се той.

— И това е била последната задача, която „Копърсмит Кънсалтинг“ е поела за изпълнение от неназованата агенция? — попита Гуен. — Тази, заради която си изчезнал за известно време.

Той я погледна изненадан.

— Откъде знаеш това?

— Тогава не го знаех. Бях на Хаваите. Но когато се върнах, Аби каза, че си бил изчезнал за известно време в хода на последния си случай и че нещо се объркало, но си се завърнал невредим. Всички обясняваха, че си взел почивка в къщата на брега, за да измислиш нов бизнес план за „Копърсмит Кънсалтинг“.

— Вярно е.

— Освен частта с повтарящите се сънища... Кажи ми какво стана на острова? — попита Гуен.

— Те вземаха някакъв медикамент, предизвикващ силно пристрастяване. Спирането му водеше до лудост и смърт. Във всеки случай изпълнителният директор на фирмата беше определил, че опитен експерт по сигурността с паранормален талант и задълбочено

познаване на разузнавателната общност би бил безценен за компанията му.

— Това описание идеално пасва на стария ти шеф. Сполдинг също ли е взимал този медикамент?

— Да.

— Какво друго ти каза той?

— Почти нищо. — Джъдсън стисна ръба на перваза и погледна към реката. — Той бързаше. Спомена, че не може да си позволи да губи повече време. Възнамеряваше да инсценира собствената си смърт, след като се отърве от мен. Планираше да започне новата си кариера в частния сектор с нова самоличност.

— Но първо е трябвало да те убие, без да оставя следи. Как е смятал да го направи?

— Той имаше оръжие. С паранормален кристал. Изглеждаше като фенерче. Каза, че му е подарък от шефа на новата му фирма. В следващия момент той беше насочил фенера срещу мен. Усетих някаква ледена енергия. Мислех, че буквално ще замрази сърцето ми...

— Като бурята, предизвикана от вятърните камбанки в къщата на Луиз?

— Не, онази енергия беше хаотична и нехармонична, нефокусирана. Излъчването на оръжието с кристала на Сполдинг беше фокусирано и много мощно.

— Ти какво направи?

Джъдсън докосна пръстена си.

— Тогава открих какво мога да правя с този кристал. Използвах го инстинктивно, интуитивно. Насочих енергия през пръстена. Дължините на вълните ѝ по някакъв начин неутрализираха оръжието на Сполдинг. Но това не беше краят. Потоците енергия от фенера се обърнаха. Сам каза, че ефектът е сходен с това как вълна от вода се блъска в стената на басейн и отскача назад в противоположната посока.

— Обърнатите потоци са поразили аурата на Сполдинг. И това го е убило.

— Да. Но тогава не мислех за научни теории, защото в този момент осъзнах, че с това съм изчерпал напълно късмета си.

— Какво още е можело да се обърка? — попита Гуен.

— В онази последна задача ли? Всичко. В пещерата започна да се трупа все повече енергия. Имах няколко секунди, в които да действам, защото усетих нарастващите нива на парапсихична енергия. Формира се някаква странна аура. Грабнах водолазната си бутилка и се хвърлих във водата, за да избягам от експлозията. Но когато след няколко минути изплувах на повърхността, видях, че са се сринали огромни скали. Входът на пещерата беше затрупан от няколко тона камъни. Експлозията беше освободила някакви токсични газове. Имаше само един път за бягство.

— О, боже! — прошепна Гуен. Очите ѝ се помрачиха. — Преплувал си през подводната пещера?

Джъдсън прекоси стаята и седна на едното кресло.

— Бях говорил с местни хора за особената система от пещери, защото знаех, че ще се наложи да се гмуркам, за да търся тялото на анализатора. Те предполагаха, че от пещерите има изход в морето. Но ме предупредиха, че още никой не е преплувал цялата поредица от пещери и няма направена карта на тунелите.

Гуен потрепери.

— Да съм в капана на мрежа от подводни пещери би бил най-ужасният ми кошмар.

— Не — възрази той и срещна погледа ѝ. — Твоят най-ужасен кошмар, а и моят би бил да прекарам остатък от живота си погребан жив, вдишвайки токсични изпарения, с мисълта, че никой не знае къде се намирам.

Тя си пое дълбоко дъх и кимна.

— Добре, приемам забележката. Да си погребан жив е малко по-лошо от това да си в подводна пещера. Но все пак...

— Със сигурност не бих повторил преживяването през следващата си ваканция. Оцелях благодарение на мъртвия анализатор. Той никога няма да го научи, но аз му дължа живота си.

— Какво имаш предвид?

— Бърнс и Еланд не си бяха направили труда да изпразнят кислородната му бутилка, след като го бяха погубили. Бяха оставили и фенера на колана му. Искали са убийството да изглежда като нещастен случай, ако случайно някой открие трупа.

— Нищо чудно, че сънуваш кошмари — прошепна Гуен.

— Понякога сънувам как плувам през подводните пещери, но в лошия ми сън, този, от който ме събуди снощи, се връщам в момента точно преди да скоча във водата, за да опитам да изплувам в морето. Зървам нещо дребно с тъгълчето на окото си. В онзи момент не се замислих за него. Имах други тревоги. — Той стисна юмруци. — Но по-късно, в сънищата си, изживявам отново онзи момент и знам, че онова, което съм видял, е нещо важно.

— Имаш ли представа какво търсиш в съня си?

— Не. — Джъдсън поклати глава. — Повярвай ми, премислял съм го милион пъти.

Той се наведе напред и подпря лакти на коленете си, сплел пръстите си.

— Наистина ли смяташ, че можеш да ми помогнеш да намеря онова, което търся в съня си?

— Мога да ти помогна да го потърсиш. Но няма гаранция, че има какво да се открие. Повтарящото се търсене в съня може да е проява на стреса от случилото се в онзи ден. По един или друг начин обаче ще ти помогна да излезеш от безкрайната примка на повторението. Това ще ти помогне да се освободиш от съня.

— Направи го — каза той. — Сега.

38.

Тя го преведе през кипящата мъгла на енергията на сънищата.

— Да не се спънеш в тялото — предупреди я той.

— Къде е то? — Гуен се огледа.

— В краката ти.

Тя погледна надолу и повдигна бездънните си очи.

— Да, сега го видях. Това е проблемът с навлизането в чужд сън.

Обикновено си представям картината като цяло, но завися от сънуващия за подробностите.

Поради някаква причина това го развесели.

— Подробности... като някой труп?

— Да. Добре. Замразих сцената, за да можеш спокойно да анализираш събитията. Сега ще бъде много полезно, ако ми кажеш какво виждаш.

— Нещата не изглеждат точно като в обичайния вариант на съня ми — рече той. — И не се чувствам по същия начин.

— Защото това е осъзнато сънуване. Ти си наясно, че сънуваш. Можеш да упражняваш някакъв контрол. Заради тази перспектива преживяването е различно от онова в обикновения сън.

— Щом го твърдиш.

— Разказвай, Джъдсън — подкани го тя тихо.

Той се огледа, ориентирайки се в странния пейзаж на съня. Сцената беше замръзнала, както Гуен беше казала, но той знаеше точно къде се намира. Моментът беше ясен. Експлозията още не се беше случила. Ако не беше паранормалното му зрение, нямаше да може да види нищо, освен лъчите на двата фенера, неговия и на Сполдинг. Фенерът на мъртвеца беше паднал от ръката му. Също и оръжието с кристала.

Вътрешността на пещерата беше просторна. Губеше се в тъмнината на пет-шест метра. Но входът откъм външния свят беше тесен, извит пасаж, през който едва можеше да мине един човек.

С отворените си сетива той виждаше басейна, който маркираше входа към наводнената част от пещерата. Стоеше на ръба. Водата беше пропита с бледозеленикаво сияние — естествената енергия на скалите, които специалното му зрение виждаше. Когато погледна надолу, видя отвора на гърлото на Чудовището под повърхността.

— Току-що съм използвал пръстена, за да се спася от Сполдинг. Кристалът е още горещ. Оръжието с кристала е станало студено точно преди Сполдинг да умре. Но вече е прекалено късно. Енергията, освободена от оръжието и пръстена ми, е подпалила атмосферата. Усещам засилващата се топлина и нестабилност. Образува се заря.

— Като Северното сияние ли?

— Да. Но тук се състои от вълни на паранормална енергия. Усещам, че експлозията приближава. Това, което още не знам, е, че тя ще бъде достатъчно силна, за да повлияе на нормалните дължини на вълните от спектъра. Но съм наясно, че може да ме убие или поне да поразии паранормалните ми сетива. Интуицията ми подсказва, че единствената ми надежда да се спася от ударната вълна е, като се хвърля във водата. Ако успея да се отдалеча достатъчно под водата, може да имам шанс.

— Къде е входът на подводната пещера? — попита Гуен.

— Стоя на ръба на водата.

— Опиши ми го.

— Поради някаква причина наричат входа Чудовището. Местните казват, че то поглъща водолазите цели. Някои хора твърдят, че има изход през морето, но никой никога не е успял да стигне до него. Малцина са опитали да минат през поредицата подводни пещери. Повечето са били принудени да се върнат. А онези, които не са го направили, са изчезнали.

— Но в този момент ти планираш да изплуваш през него.

— Не. Аз само искам да се гмурна достатъчно дълбоко, за да се спася от експлозията на паранормалната енергия в пещерата. Вече съм с водолазния си костюм, защото се готвех да търся мъртвия анализатор. Взимам бутилката и оборудването си и скачам във водата. Минавам през гърлото на Чудовището. Усещам експлозията и я чувам, въпреки че съм под водата. Има ударна вълна, но водата и околните скали ме защитават. Когато всичко свършва, изплувам на повърхността.

— Добре, вече сме в онази фаза от съня ти. Кажи ми какво виждаш.

— Не много. Зарята по някакъв начин е повредила паранормалното ми зрение. Останал съм като сляп.

— О, боже, не знаех, че си изгубил паранормалното си зрение.

— Отне ми почти месец да го възстановя. Не бях сигурен дали изобщо ще успея.

— Нищо чудно, че си се оттеглил в онова градче на брега на океана. И че си имал кошмари.

— Като става дума за тях...

— Да се върнем на съня ти.

— Паранормалното ми зрение е изгубено, но все още виждам с нормалното и имам фенер.

— Какво забелязваш?

— Тялото на Сполдинг. Фенерът му е наблизил, но е изгаснал. Експлозията го е унищожила. Съзирам оръжието с кристала. Изтърколило се е до купчината скали. Но не обръщам внимание на тялото или оръжието, защото току-що съм осъзнал, че трябва да преплувам през подводните пещери.

Той спря, защото не намираше смисъл да описва безкрайния кошмар на дългото плуване към изхода от пещерата.

— Как разбираш в каква посока да плуваш? — попита Гуен.

— Във водата мога да усетя течението. Съвсем леко е, но е постоянно. Аз го следвам.

— Не знаеш дали няма да стигнеш до някоя теснина, през която да не можеш да минеш — прошепна Гуен.

Дори и в атмосферата на съня, той долови как трепери гласът ѝ.

— Нямах избор — напомни ѝ той. — Да довършим това с терапията.

— Извинявай. Понякога и аз засядам в съня. Добре, мисля, че си представих обстановката.

— Е, вече имаш контекст.

— Точно така, контекст. Каниш се да скочиш във водата за дългото плуване към морето. Зърваш ли предмета, за който знаеш, че е важен?

— Да. — Завладя го вълнение. — Да, сега го виждам. Само за миг, с крайчеца на очите си. Нещо малко и бяло, което не изглежда на

място там.

— Погледни го по-отблизо.

Последователността на съня се раздвижи като течност около него. Той отмести поглед от замръзналата завеса на зарята от енергия и се съсредоточи върху сенките.

— Ей там е, от другата страна на водата. Прилича на ъгълче от къс хартия. Виждам само малка част от него. Останалото е скрито под една скала.

— Скрито? — захвана се за думата Гуен. — Сигурен ли си?

— Няма как да се е озовало там случайно. Близко е до мястото, където го бяха убили.

— Кого?

— Анализатора. — Джъдсън излезе от съня с прилив на адреналин и психична енергия. — Още не е мъртъв, но знае, че ще умре. Опитва се да остави съобщение на този, който дойде да го търси. Трябва да се върна в онази пещера.

— Ще преплуваш през подводните тунели? — попита Гуен.

— Не мисля, че ще се наложи. Ако не си чувала, баща ми е собственик на една от най-големите компании в минния бизнес в целия свят.

— А, да, вярно. — Гуен сбърчи нос. — Все забравям за тези Копърсмит.

— Ако има едно нещо, което татко знае, то е как да прокопава твърди скали. Отварянето на входа към пещерата ще бъде като детска игра за него. Сигурно няма да му отнеме повече от няколко дни да изпрати екип и машини на мястото.

— Господи... Разкриваш няколко убийства тук, в Уилби, и отиваш на Карибите да разрешиш още няколко паранормални престъпления със странни средства и мистериозни оръжия — въздъхна Гуен. — Живееш интересен живот, Джъдсън.

— Да, напоследък календарът ми е пълен. — Образът блесна в съзнанието му. Изведнъж разбра всичко, всяко парче от загадката попадна на мястото си. — По дяволите... Трябваше да се сетя по-рано.

— Какво?

— Отговорът е в календара.

39.

В Уилби улиците опустяваха доста рано. Няколкото ресторанта затваряха до десет часа. Последният пикап потегли от паркинга на таверната малко преди полунощ. Хората от персонала си тръгнаха дваайсет минути по-късно.

Джъдсън изчака най-тъмната част от нощта и после влезе през задната врата на цветарския магазин „Хъдсън“. Беше отворил леко сетивата си. За паранормалното му зрение ножовете, ножиците и градинарските инструменти, подредени върху работния плот, блестяха като средновековни оръжия. Стъклените вази по рафтовете проблясваха със зеленикава кристална светлина.

Той премина в предната част на магазина и се придвижи зад щанда. Вратата на малкия офис беше затворена, но не беше заключена. Хората в малките градчета бяха немарливи към сигурността.

Вътрешността на офиса изглеждаше почти като през деня, когато двамата с Гуен бяха дошли да говорят с Никол. Нарязаните снимки още стояха забодени на стените.

Джъдсън прекоси малкото пространство и свали големия календар със снимки. Първи, втори и трети август бяха маркирани с една и съща бележка. „Нахрани кучетата“.

Той извади списъка с датите, който носеше. Бележките „Нахрани кучетата“ присъстваха точно където очакваше да ги намери през цялата година.

Слабият, приглушен шум от стъпки по задните стъпала към магазина накара сетивата му да се задействат напълно. Пръстенът на ръката му грейна като миниатюрно паранормално слънце. Имаше време да излезе през предната врата.

Напусна офиса и заобиколи тезгяха. Тъкмо се пресягаше към бравата, когато осъзна, че отзад има двама души.

Спря и изчака. Задната врата се отвори. Лъч на фенер прониза задната стая и стигна до магазина.

— Здравсти, Пул.

Бъди Пул влезе в стаята. Нямахе ги старомодните очила за четене със златни рамки, карираната риза и червените тиранти, които носеше, когато беше зад тезгяха на универсалния магазин на Уилби. Тази вечер беше облечен в черно от глава до пети, точно като наемен убиец.

Пул не беше сам. Водеше Никол със себе си. Китките ѝ бяха вързани зад гърба ѝ. Устата ѝ беше запушена със залепваща лента. Тя се взираше в Джъдсън с широко отворени, ужасени очи. Бъди притискаше пистолет към слепоочието ѝ. С другата си ръка държеше фенера насочен към Джъдсън.

— Хвърли оръжието, Копърсмит — нареди Бъди. — Или ще я убия веднага.

Джъдсън остави внимателно пистолета си на пода и се изправи бавно.

— Как разбра, че съм тук?

— Държах те под око — отвърна Бъди. — Когато излезе от странноприемницата тази вечер, се сетих, че си намислил нещо. Зачудих се дали не си тръгнал към моята къща. Реших, че ще бъде забавно да видя как се оправяш с кучетата. Но когато не потегли по Фолс Вю Роуд, осъзнах, че вероятно си поел насам. Взех тази кучка със себе си, в случай че ми трябва прикритие.

Никол изхлипа.

Бъди я блъсна силно и тя полетя към стената. Изстана и се строполи на колене.

Мъжът не ѝ обърна внимание. Той наблюдаваше Джъдсън с поглед, в който гореше парапсихична енергия.

— Как се досети, Копърсмит?

— По старомодния начин — отвърна Джъдсън. — Започнах да свързвам точките. Ти спомена, че Никол храни кучетата ти, щом си извън града и обикаляш занаятчийските панаири. Когато двамата с Гуен бяхме тук да говорим с Ник, забелязах календара над бюрото. Три дни през август имаха надпис „Нахрани кучетата“. Ти си отсъствал в тези три дни уж за да бъдеш на някакъв занаятчийски панаир. Но една от тези дати, втората, е денят, в който си убил една стара дама. Току-що довърших проверката на другите дати, когато си отсъствал от града. Датите, в които Никол е трябвало да храни кучетата ти.

Бъди изсумтя ядосано.

— За беда и Евалин се сети по същия начин. Това успях да изкопча от нея, преди да умре.

— Взел си компютъра и мобилния й телефон.

— Исках да проверя дали е звънила или писала на някого, за да сподели подозренията си. Имаше само един имейл, изпратен по-рано през нощта, и той беше до Гуен Фрейзиър. Разбрах, че тя ще се появи и ще намери тялото, но не смятах, че това ще ми създаде никакви проблеми. Бях сигурен, че дори и Оксли да има подозрения, той ще се съсредоточи върху Гуен като възможния убиец.

— Но тогава се появих аз.

— Знаех, че ти може да си пречка, особено като започна да задаваш въпроси. Луиз представляваше риск за мен от години. Беше луда и с всеки ден откачаше все повече. Вече бях разбрал, че тя не ми трябва, така че се отървах от нея с надеждата така всичко да приключи. Реших, че просто трябва да изчакам. Рано или късно с Гуен щяхте да си тръгнете от града и нещата щяха да се върнат към нормалния си ход. Но тази вечер осъзнах, че вие двамата няма да се откажете и няма да изчезнете.

— Ти си демонът, от когото се е страхувала Луиз Фулър. Бащата на единственото й дете.

Бъди изсумтя презрително.

— Тя опита да използва собствения ми син, за да ме убие.

— Защо не? Зандър Тейлър е бил твой образ и подобие.

— Плюс гените на лудостта. Тях беше наследил от майка си — уточни Бъди.

— Не. Каквато бащата, такъв и синът. И двамата сте психопати.

— Глупости! — В очите на Бъди блесна ярост. — Аз съм професионалист. Правя го заради парите. Зандър разиграваше игри. Кълна се, той беше като обсебен. Щом веднъж опита онази игра на убийства, вече не можеше да се контролира. Рано или късно щяха да го хванат. Разбрах, че ще се наложи да се отърва от него, когато той започна да убива точно тук, в Уилби. Но Гуен Фрейзиър се погрижи за проблема вместо мен. Трябва да ти кажа, че това беше много удобно решение.

— Отишъл си в лабораторията веднага щом си чул, че Тейлър е паднал във водопада. Намерил си фотоапарата. Това трябва да е било

голямо облекчение. Знаел си, че тайната ти е в безопасност, но инцидентът е повдигнал някои въпроси.

— Бях наясно, че Зандър не е скочил сам, поне не съзнателно. Той живееше заради играта. Можех само да предположа, че е имало някаква борба и Гуен е извадила късмет. — Бъди присви очи. — Случайно да знаеш какво е станало?

— Естествено — отвърна Джъдсън. — Знам точно какво се е случило... Прав си, синът ти не се е самоубил. Той е нападнал Гуен и тя се е защитила. Тейлър е изгубил двубоя и е скочил във водата.

— Зандър е позволил на тръпката от убийството да надделее в него в онзи критичен момент.

— Нещо такова.

— Както казах, беше въпрос на време той да се издъни. Благодарение на майка му. Луиз вършеше някаква работа, но не му беше предала добър генетичен материал.

— Довел си я тук, в Уилби, преди години, защото си искал да ти е подръка. Тя ти е трябвала, за да настройва кристала на оръжието, което е изработила за теб.

— Значи знаеш за малката ми джаджа? — Бъди повдигна вежди. — Признавам, не очаквах, че сте стигнали толкова далече.

— Този пистолет със сигурност не се задейства с кристал.

— Не, пистолетът си е съвсем стандартен — отвърна Бъди. — Но и той върши работа. Остава от следите, които полицаите харесват. Когато това тук приключи, сцената ще изглежда като провалила се сделка с наркотици. Кой да подозира, че Никол е продавала наркотици в задната стаичка и ти си дошъл тук да си купиш малко дрога?

— Защо не използваш кристала, за да се отървеш и от двама ни?

— Не е необходимо.

— Искаш да кажеш, че не си успял да го настроиш, след като си го използвал, за да убиеш Луиз Фулър. И сега трябва да запазиш останалата му енергия, защото не знаеш колко време ще ти трябва да откриеш нов талант за настройване на кристали. Кога ти хрумна, че можеш да използваш записките на Болинджър от работата ѝ в „Самърлайт Академи“, за да намериш заместник на Луиз?

— Кучи син... — подсвирна тихо Бъди. — Наистина знаеш всичко...

— С малко помощ от приятели.

— Явно ще имам повече за разчистване, след като приключим тук. За всичко е виновен Зандър. Ако не беше дошъл в Уилби да търси скъпата си майчица преди две години, нищо от това нямаше да се случи. В този бизнес съм повече от десетилетие и никой не ме е заподозрял в нищо по-лошо от това, че продавам увехнали марули.

— Тогава ли, преди десет години, Луиз ти направи първото оръжие с кристал?

— Вещицата постоянно си играеше с кристали. Преди трийсет и четири години създаде първото поколение камъни. Не бяха толкова мощни, но можеха да се използват заедно с някои психоактивни медикаменти, за да се правят хипнотични внушения.

— Използвал си ги, за да ръководиш сектата си в Ел Ей, прикривайки с нея престъпната си група.

— По дяволите! И това ли знаеш? — Бъди изръмжа. — Каква бъркотия. Прав си за камъните. След като закрих сектата, ги използвах, за да печеля пари по най-различни начини: изнудване, инвестиционни измами, такива неща. Но преди десет години Луиз откри кристал, който можеше да убива, без да оставя следи. Веднага осъзнах потенциала му.

— Преместил си се в Уилби и си довел и Луиз тук — каза Джъдсън. — Приел си нова самоличност и си навлязъл в бизнеса с наемните убийства.

— Всичко беше идеално, преди Зандър да се появи да търси майка си. Отначало не знаех, че я е открил. Нямах представа, че тя му е дала един от нашите кристали. Той разиграваше собствената си глупава игра. После чул за проучването на Болинджър. И не могъл да устои.

— Тогава си открил, че имаш син, който е наследил част от таланта ти — каза Джъдсън.

— Очевидно ще трябва да се занимая и с Гуен Фрейзиър — смръщи се Бъди. — Кой друг знае какво правя?

— Сериозно ли ме питаш? — Джъдсън се усмихна. — Мислиш, че ще ти дам списък на бъдещите ти жертви?

— Да. Сериозно. Защото грешиш за малкото ми кристално оръжие. В него има предостатъчно енергия. Сега ще ти покажа.

Бъди бръкна в ризата си и извади медальона, който носеше на златна верижка на врата си. Кристалът имаше формата на сълза. Беше

в метална рамка, закачена на верижката. Камъкът проблесна с тъмна светлина в сенките.

— Това отговаря на един от въпросите — кимна Джъдсън. — Не е необходимо да се настройва след всяко убийство. Чудех се по този въпрос.

— Работи до три пъти, преди да се нуждае от ново настройване. Луиз ми го върна точно преди да го използвам срещу нея. Не ми се ще да хабя втория му заряд заради теб, но не ми оставяш избор. Предупреждавам те, ще съжаляваш за решението си. Не знаеш, че този кристал може да се използва, за да убие много бавно, когато скоростта не е важна. И болката е адски мъчителна, така са ми казвали — все едно си погребан жив в ледник.

Кристалът изригна с тъмна ултравиолетова светлина, но Джъдсън беше готов. Той изпрати енергия към пръстена си и получи очаквания резултат. Кехлибареният кристал пламна с изгарящо сияние. Вълните се сблъскаха с тези на тъмния медальон и ги изпратиха в обратната посока, към мястото, откъдето бяха дошли.

Бъди се задави, когато паранормалното лъчение от собственото му оръжие се стовари върху него. Политна назад, но не падна.

Пусна кристала и опита да повдигне пистолета си.

Джъдсън грабна най-близката ваза и запрати тежкия стъклен съд, пълен с вода и букет жълти хризантеми, право в главата на Бъди.

Мъжът инстинктивно се наведе да се предпази и се хвърли към вратата на задната стая. Вазата се разби в стената.

Джъдсън мина през вратата и срита Бъди в ръката. Пистолетът падна на пода.

Бъди политна назад към работния плот. Той грабна един нож за подрязване на стебла и замахна с него. Хвърли се към Джъдсън, но не беше достатъчно бърз. С още един силен ритник Джъдсън го повали.

Бъди изстена и рухна по очи на пода.

Последва миг на ужасна тишина. Мъжът започна да издава хъркащи звуци. Джъдсън вдигна пистолета и го постави върху плота. После се наведе до Бъди и го обърна бавно по гръб.

Дръжката на ножа стърчеше от гърдите му. Той погледна Джъдсън с очи, които вече се замъгляваха от шока и приближаващата смърт. От ъгълчето на устата му се процеждаше кръв.

— Това им е лошото на жените — замълви той с продран глас. — Не можеш да им се довериш.

— Проблемът е бил, че не са могли да се доверят на теб — каза му Джъдсън.

Кръвта и парапсихичната енергия на насилствената смърт вече се просмукваха в дъските на пода. Джъдсън знаеше, че петната щяха да си останат завинаги.

Някои токсични разливи не могат да се почистят.

40.

— Не си губи времето да опитваш да ме убеждаваш, че Бъди Пул е обикалял страната и е убивал старци с някакво паранормално оръжие — заяви Оксли. Той затвори папката на бюрото си и се облегна назад на стола. — Няма нужда от шантави теории, които да обясняват ситуацията. Паричните преводи и записките в календара ми стигат.

— Радвам се — кимна Джъдсън.

— Убеди ме, че Пул е работел като наемен убиец. Но смятам, че е използвал старомодния метод с възглавницата върху лицето или може би малко отрова. Тези техники са ефективни, особено когато жертвите са болни и стари.

— Знаеш ли какво, прав си, Оксли — рече замислено Джъдсън. — Няма нужда от паранормални обяснения. Но никога няма да намерите доказателства.

Той усещаше, че Гуен седи напрегната до него. Срещу тях, от другата страна на бюрото, седеше Оксли. Един от полицаите беше откарал Никол в дома ѝ, след като тя беше дала показания.

— Ами смъртта на Евалин и Луиз? — попита Гуен. — Вярваш ли, че Бъди е убил и тях?

— Да. — Оксли въздъхна уморено. — Но знам, че никога няма да мога да го докажа, както няма да мога да докажа и че е убивал срещу заплащане. Нямам намерение да издирвам клиентите на Бъди. Не ми е работата и със сигурност не разполагам с достатъчно доказателства, за да прехвърля случая на ФБР.

— Някои хора, поръчали убийства, ще се измъкнат безнаказано — изтъкна Джъдсън. — Говоря за клиентите на Бъди.

— Да, така е. — Оксли разтри врата си. — Много съжалявам за това, но се случва постоянно. В такива ситуации възможностите са ограничени. Знаете ли кое е важното?

— Кое? — попита Джъдсън.

— Че си спасил Никол Хъдсън, че Бъди Пул е мъртъв и че това е станало при доказана самозащита. Трагичен инцидент. При тези

обстоятелства не можете да очаквате повече справедливост. За мен случаят е приключен.

— Ами смъртта на двамата участници в проучването преди две години? — попита Гуен.

Оксли присви очи.

— Няма смисъл да отварям отново тези разследвания, защото не разполагам с никакви нови доказателства. Но ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, ще ви кажа: вярвам, че Зандър Тейлър е убил тези двама участници в изследователския проект на Евалин. И съм убеден, че смъртта му във водопада е още един трагичен инцидент, който по удивително съвпадение води до някаква справедливост за жертвите му. Нямам нищо против това.

Гуен погледна Джъдсън.

— Оксли е прав — съгласи се Джъдсън. — И двамата лоши са мъртви. Не можем да направим нищо повече.

— Знам — кимна Гуен.

Оксли се покашля многозначително, после попита:

— Има едно нещо, което искам да науча, госпожице Фрейзиър.

Тя се обърна към него.

— Да, слушам те...

— Кога точно планираш да напуснеш Уилби? Не че си отбелязвам на календара, но все пак...

— Повярвай ми, нямам търпение да зърна това градче в огледалото си за обратно виждане възможно най-скоро — каза Гуен сладко.

— Чудесно. Не се засягай, но се радвам да чуя това.

41.

— Двамата с майка ти имаме някои добри и някои интересни новини във връзка с парите, които Бъди Пул е трупал в офшорната си сметка — каза Ник Сойър.

Джъдсън стигна до далечния край на стаята си, обърна се и закрачи към противоположната стена. Не му харесваше напрежението, което караше косъмчетата на тила му да настръхват. Макс го наблюдаваше от средата на леглото.

— Предполагам, че под интересни имаш предвид лоши — каза Джъдсън.

— Ще стигна и до там — обеща Ник. — Но преди да ти ги съобщя, двамата с госпожа Копърсмит бихме искали да подчертаем, че проследяването на парите щеше да стане много по-бързо, ако се беше сетил да включиш името на Пул в списъка на заподозрените.

Джъдсън разтри тила си. Чувството за безпокойство се засилваше. Знаеше, че това означава, че е пропуснал нещо важно.

— Пул не беше свързан с групата от проучването — оправда се той.

— Извинения, извинения...

— Не съм в настроение да слушам критики за уменията си да водя разследване. Много добре знам, че нещата в Уилби не се развива гладко. Но искам да напомня и на теб, и на майка ми, че се заех с този стар случай преди няколко дни и се оказа, че ситуацията е много по-сложна, отколкото ми беше представена първоначално.

— Горкият — въздъхна Ник. — Аз лично бих искал да разбера как си се сдобил с номера на офшорната сметка и паролата на Пул.

— Работил съм известно време в държавна агенция — отвърна Джъдсън.

— А, да, пощата. Все забравям.

— Откриването на информацията за сметката не беше никак лесно, повярвай ми. Имаше две кучета. И то големи.

— Завързани ли бяха?

— Не, пуснати свободно из къщата.

— И как мина покрай тях? — попита Ник от чисто професионален интерес. — Псетата създават доста проблеми.

— Имах помощник — призна Джъдсън. — Отидох в къщата на Пул с пакет кучешка храна и с Никол Хъдсън. Тя е ходила да ги храни винаги когато Пул е отсъствал от града. Кучетата я познават и я обожават. Всъщност тя ще ги вземе при себе си сега, след като Пул вече го няма.

— Никол знаела ли е какво е правел той, когато е отсъствал от града?

— Не. А сега ми кажи за сметката.

— Открихме я веднага след като ни даде номера и паролата — обясни Ник.

— Така. И каква е лошата новина?

— Сметката е била закрыта.

Джъдсън се закова на място.

— Сигурен ли си?

— Когато става въпрос за големи суми анонимни пари, винаги внимавам много. Майка ти също — увери го Ник.

— Не се съмнявам. Продължавай.

— Офшорната сметка на Пул е била изпразнена съвсем наскоро.

— Трябва да е знаел, че сме по петите му — предположи Джъдсън. — Може да е преместил парите като предохранителна мярка.

— Няма как да го е сторил. Освен ако не го е направил от гроба.

— Само не ми казвай, че...

— Точно така. Сметката е закрыта около четирийсет минути след като Пул злополучно се е сблъскал с острия предмет тази сутрин.

— По дяволите!

— Именно. Според описанието на събитията, което получихме от теб, Пул е загинал в цветарския магазин приблизително в два часа през нощта. Сметката е била закрыта малко след това. Струва ни се, че може би...

— Може би има още някой замесен в тази история. — Джъдсън се отправи към вратата. — Някой, който не само е знаел за офшорната сметка, но и кога е трябвало да действа.

— Който и да е бил, освен че е много добър на компютъра, явно е следил отблизо случващото се в Уилби — каза Ник.

— Определено. Негодникът ни е наблюдавал от първия ред. — Джъдсън отвори рязко вратата и бързо излезе в коридора. Макс скочи от леглото на пода и се втурна след него. — Оставаш сам — нареди му Джъдсън.

Котаракът се беше залепил за нозете му.

Джъдсън отвори вратата към стълбището и се отправи надолу. Макс го следваше по петите.

— На някакво стълбище ли се намираш? — попита Ник. — Звукът стана някак къртящ.

— Минавам по аварийното стълбище. Това обяснява защо не открих компютъра и мобилния телефон на Евалин в дома на Пул тази сутрин. — Джъдсън стисна парапета и прескочи няколко стъпала наведнъж. Макс скочи след него. — Ще ти се обадя по-късно. Позвъни на 911 в Уилби и накарай дежурният да изпрати някого в старата хижа незабавно. Предупреди, че се готви още едно убийство.

— Какво става?

— Гуен потегли преди няколко минути. Ще попадне на Съндю. И е сама.

42.

Гуен спря на алеята пред старата хижа. Не валеше, но сивото небе ставаше все по-мрачно и зловещо. Колата, наета от Уесли Ланкастър, беше паркирана под навеса на предния вход. Гуен паркира точно зад него.

Необикновено щедрото му предложение да купи хижата, за да я използва за снимачна площадка за новата си поредица, беше доста изненадващо за Гуен. Ала тя колкото повече мислеше по въпроса, толкова повече харесваше идеята. Значителната сума пари щеше да се отрази чудесно на оскъдните ѝ финанси, докато новата ѝ фирма за разследвания заработеше.

Уесли не я чакаше в колата, както тя си мислеше. Не се виждаше да пристъпва нетърпеливо и пред входа. Хрумна ѝ, че за да уплътни времето, е решил да обиколи хижата, за да огледа по-добре водопада.

Гуен извади листа с кода от чантата си и започна да го набира на панела на алармата. Със закъснение осъзна, че е отключено.

Бутна тежката метална врата.

— Уесли? Как, за бога, си се сдобил с кода?

Не последва отговор от тъмната вътрешност на лабораторията. Гуен влезе в пропития с енергия мрак. Познатото напрежение ѝ пробуди сетивата.

Включи се осветлението на пода и огря нозете ѝ.

Тя остави чантата си на една маса наблизо и се обърна да огледа сенчестата лаборатория. В средата на помещението светеше една секция от подовото осветление, но не се виждаше ничий силует. Гуен пристъпи напред.

— Уесли? Тук ли си?

Тя видя тялото на пода, когато стигна до две пресичащи се пътеки. Дългата руса коса не можеше да се сгрещи.

— Уесли...

Втурна се към него, а сетивата ѝ се събудиха напълно. Заля я вълна на облекчение, когато съзря аурата на Уесли.

Той не беше мъртъв, но Гуен виждаше, че не е и в състояние на нормален сън. Беше в безсъзнание.

Тя коленичи до него, търсейки следи от нараняване. Звукът от щракване на резето на входната врата я стресна и изплаши.

Чак тогава осъзна, че лампите в предната част на лабораторията още светеха.

Един познат глас долетя от сенките:

— Знаеш ли — каза Райли Дънкан, — трябва да благодаря на теб и Копърсмит, че измислихте такъв хубав край на играта. Започвах да се отегчавам от чат-стаята. Беше ми прекалено лесно да намирам клиенти на Пул.

Първата ѝ мисъл беше, че Райли нямаше вид на убиец. Изглеждаше като такъв, какъвто беше — служител на рецепция в хотел. После забеляза лекото проблясване на дулото на пистолета му.

— Но ти не си знаел как да се измъкнеш от тази игра, нали? — попита тя. — Инстинктивно остана коленичила на пода до изпадналия в несвят Уесли, в опит да не бъде лесна мишена. — В крайна сметка Пул е бил наемният убиец. Той е погубвал хора за пари и го е правел с паранормално оръжие. Бил е опасен.

— Да кажем само, че знаех едно: трябваше да бъда напълно сигурен в успеха си, преди да опитам. Мислех, че имам време. Освен това, докато Пул работеше, офшорната му сметка набъбваше все повече. После той ми каза, че Болинджър ни е разкрила. Довери ми, че трябва да се отърве от нея. След това се появи ти. Веднага разбрах, че смяташ, че Болинджър е била убита.

— И Пул го знаеше.

— Да, но той не се тревожеше особено, докато не се появи Копърсмит. Тогава аз направих някои проверки онлайн и открих, че той може да се окаже сериозен проблем. Затова Пул реши да ограничи щетите и да се отърве от Луиз.

— Тя е била последната, която би могла да го свърже с наемните убийства.

— Изобщо не знаехме точно какво е известно на старата вещица и дори дали някой ще ѝ повярва, ако тя се разприказва. Но Пул много държеше на детайлите, когато се отнасяше до работата му.

— Освен това вече е бил сигурен, че ще намери заместник на Луиз в папките на Евалин от „Самърлайт“.

— Знаеш за тези папки, а? — Райли се засмя. — Леле, не го очаквах. Добре изиграно. Но аз спечелих, понеже хакнах компютъра на Евалин и открих старите файлове. Когато Пул взел компютъра онази нощ, той просто се опитвал да прикрие следите си. Между нас казано, Пул не беше вълшебник в сферата на компютърните технологии.

— Ти си организирай и поддържал чат-стаята за парапсихични консултации, нали? Ти си Съндю?

— Впечатлен съм. Двамата с Копърсмит сте стигнали много подалече, отколкото подозирах.

Изведнъж Гуен осъзна истината.

— Зандър Тейлър не е бил единственият син на Бъди Пул, нали?

— Не. Със Зандър бяхме доведени братя. Различни майки, един и същи баща. Татко е спял с много жени, докато е ръководел онази секта.

— А той как е научил за теб и Зандър?

— Изобщо не знаеше, че съществуваме. Аз открих Пул. Преди няколко години се заинтересувах от произхода си и тръгнах да търся дали нямам никакви близки. Намерих Зандър. По онова време той беше прождащ убиец. Помогнах му да превърне малкото си хоби в игра с повече предизвикателства. Посочих му, че трябва да проявява по-голяма избирателност, когато набелязва жертвите си. Убедих го, че и за двама ни ще бъде по-забавно, ако преследва хора като него самия, хора с истински талант. Разбира се, в онези дни той нямаше кристала, така че убиваше по по-традиционен начин. Обичаше отровите, защото те не оставяха следи и можеше да се наслади на предсмъртните мъки на жертвите си.

— Мога да си представя как сте си допаднали двамата — презрително го изглежда Гуен. — Но как се озовахте тук, в Уилби?

— Зандър си падаше малко сантиментален. Знаеше, че съм го намерил, така че попита дали мога да откроя майка му. Отне ми известно време, защото Пул беше заличил следите, които водеха към нея в Уилби, доста добре. Но преди три години се добрах до старата вещица. Представи си изненадата ни, когато със Зандър разбрахме, че добрият ни стар татко също живее тук.

— Трябва да е била вълнуваща среща.

— Пул малко се разтревожи, когато му се представихме, но веднага щом откри, че знаем за бизнеса му с убийства по поръчка и че споделяме вкуса му към играта, видя възможностите. Аз измислих

идеята за чат-стаята на Съндю. Помогнах му да направи прехода от старомодния си бизнес към супер модерна фирма. Лудата Луиз обаче беше убедена, че единственият ѝ ненагледен син Зандър е в голяма опасност от баща си, когото тя наричаше демон.

— Дала е на Зандър оръжие, с което да се пази.

— Да, и това, но най-вече се надяваше синът ѝ да убие стареца. Но Зандър беше играч по душа. Естествено веднага започна да използва кристала в играта си на убийства. После, около година по-късно, Евалин обяви изследователския си проект и се заобиколи с куп хора с истински таланти. Зандър направо превъртя.

— Кандидатствал е за участие в проучването. И после е започнал да избива останалите от групата.

— Не можеше да се сдържи — изръмжа Райли. — Все едно да пуснеш лисица сред пилета. Двамата с Пул много се разтревожихме, казвам ти. Целият бизнес беше застрашен. Оксли може и да не вярва на паранормалните теории, но той не е глупак.

— Прекалено много мистериозни смъртни случаи в толкова малък град биха привлекли вниманието на всеки полицай.

— Зандър прояви находчивост да нагласи нещата, сякаш ти си виновна за първите две убийства, но колко дълго можеше да продължи това? Пул реши, че той е загубил контрол и трябва да изчезне.

— Но преди това Зандър скочи във водопада — напомни му Гуен.

— Да. И проблемът ни се реши. Пул беше много облекчен, повярвай ми. Аз също. Но никой от двамата ни не успя да разгадае какво се е случило в онзи ден тук. Просто не можехме да си представим, че Зандър се е самоубил.

— Но и за двамата ви е било удобно, че той е изчезнал.

— О, да! Починахме си добре няколко месеца и после отново се завърнахме към бизнеса.

— Докато Евалин не е разгадала какво става, когато Пул пътува извън града уж за да посещава занаятчийски панаири. Сега той е мъртъв и ти се опитваш да разчистиш следите.

— Пул не беше кой знае какъв баща, но ме научи на някои неща през последните три години — обясни Райли. — Най-важното от които е да обръщам внимание на подробностите.

— Защо нарани Уесли, той не беше замесен в това?

— Ланкастър ми трябваше, за да те накарам да дойдеш тук тази сутрин, така че ти изпратих имейл от неговия адрес и ти направих предложение, на което да не можеш да откажеш. Когато ти се хвана на въдицата, го накарах да дойде тук с едно обаждане. Казах му, че си ме помолила да му предам съобщението ти, че искаш да се срещнете тук, за да обсъдите предложението му. Той не зададе никакви въпроси, защото ми повярва.

— Как смяташ да обясниш смъртта ми? — попита Гуен.

— Ще изглежда така, сякаш двамата с Уесли сте се скарали за бъдещето на лабораторията. Всички в града знаят, че той иска да използва това място за снимките на новата си поредица. Наясно са, че двамата се познават отдавна. Ще се получи мотив за убийство.

— Ще убиеш мен и ще натопиш Уесли, така ли?

— Мислех да използвам Копърсмит, но честно казано, този човек ме кара да нервнича — призна Райли.

— Да ти дам ли една безплатна консултация? Всъщност твоята собствена интуиция те кара да нервничиш. Обърни й внимание.

— Не се тревожи, обръщам й... — подсмихна се Райли. — След като осъзнах, че той е успял някак да надвие Пул снощи, въпреки че Пул носеше кристала си и можеше да го използва, разбрах, че е прекалено опасно да намесвам Копърсмит в този сценарий. Но ми е много интересно как е оцелял на атаката с кристала. Пул имаше огромен опит в използването му.

— Обзалагам се, че Джъдсън с удоволствие ще ти обясни.

Райли изсумтя развеселен.

— Признавам, не ти липсва чувство за хумор. Ала има едно нещо, което искам да науча, преди да приключим с тази игра.

— Искаш да знаеш защо Зандър Тейлър е скочил във водопада преди две години.

— Как се сети?

Тя махна леко с ръка.

— Видях го в аурата ти.

— Глупости!

— Ти си пристрастен към играта да разкриваш тайните на другите и да ги използваш срещу тях — каза Гуен. — Това е като наркотик. То ръководи действията ти. Виждам го в енергийното ти поле. Било е там през цялото време. Знаех, че имаш проблем с някакво

пристрастяване, но досега не бях успяла да го поставя в някакъв контекст.

— Не е пристрастяване. Аз не съм като Зандър. Той беше луд.

— Разбира се, че си пристрастен. Не би могъл да се откажеш, дори и да опиташ.

Райли се ухили злобно:

— Нямам причина да се отказвам.

— Всъщност има няколко много основателни причини да се откажеш, но такъв ненормалник като теб не би могъл да разбере никоя от тях. Е, искаш ли да разбереш какво се случи накрая, когато брат ти скочи във водопада?

— Каж ми. — В гласа на Райли се усети внезапен изблик на енергия.

— Ще направя нещо по-добро. Ще ти покажа точно как се издъни той.

Райли се подсмихна.

— Опитваш се да печелиш време. Това е забавната част. Надяваш се Копърсмит да дойде да те спаси. Кой знае? Може и да го направи. Това е тръпката на истинската игра. Винаги има неочаквани обрати. Добре, да го изиграем по твоя начин. Покажи ми какво се случи със Зандър.

— Той видя един дух, по-точно два. И превъртя. Изтича навън през задната врата и не спря, докато не скочи във водопада.

— Това ли е най-доброто, което можа да измислиш? — Райли повдигна дулото на пистолета. — Много жалко. Надявах се на по-интересен край, но ако не се сещаш за нищо по-добро от някаква скапана история с духове, да свършваме с това още сега.

— Мога да ти покажа какво видя Зандър. Тук наистина има духове. Те се появяват в огледалния мотор.

— За онази купчина стари огледала в дъното на лабораторията ли говориш?

— За тях.

— Там няма никакви духове.

— Разбира се, че има — настоя Гуен. — Но трябва талант, който да ги извика да се покажат в огледалата.

— Талант като твоя ли?

— Да.

Райли очевидно беше скептично настроен, но енергията в аурата му запулсира от любопитство.

— Ако ме убиеш сега, никога няма да научиш какво се е случило в края на последната игра на Зандър — каза бързо Гуен.

— Покажи ми.

Тя затаи дъх, обърна се с гръб към него и се отправи към задната част на хижата. Всичко зависеше от това колко точно е разчела аурата му.

Не последва куршум в гърба. Тя чу стъпките на Райли да отекват по циментовия под и той я последва през лабиринта от работни плотове. Ивиците на автоматичното осветление се включваха и изгасваха при придвижването им в лабораторията. Гуен осъзнаваше интензивната гореща енергия в атмосферата.

— Това място е много странно — отбеляза Райли.

— Колко пъти си влизал тук?

— Два-три. Винаги съм мислел, че е просто един голям изоставен склад за шантавите инструменти на Болинджър.

— Обзалагам се, че не си стъпвал в огледалния мотор.

— Не съм имал причина.

— Напротив, имаше. Просто не си подозирал за съществуването му. Вътре Евалин криеше някои от тайните си. Така открих, че баща ти продължава с убийствата.

— Лъжеш. Защо ѝ е било на Болинджър да крие тайните си в тази стара лаборатория? Хората крият тайните си в компютрите.

— Невинаги. Това може и да те шокира, Райли, но не всички се доверяват на компютрите.

Тя спря на входа на огледалния мотор. В тъмнината енергията, заключена в сребристите стъкла, кипеше и гореше. Гуен нямаше представа как Райли вижда потоците в огледалата, но знаеше, че те му влияят. Той вече беше възбуден от играта, в която беше въвлечен, но под влиянието на мотора вълнението му стана още по-силно.

— Какво е това? — Райли държеше пистолета насочен към Гуен, но вниманието му беше привлечено от блестящите, примигващи огледала. Нарастващото му замайване пламна ярко в аурата му — като наркоман, който предчувства дозата си.

— Огледалата са подредени по специален начин, за да работят като мотор — обясни Гуен. — Някога влизал ли си в лабиринт?

— Разбира се. Лабиринтите са прости за човек с моя талант.

— Съмнявам се, че можеш да влезеш много навътре в този. Зандър не успя. Направи няколко крачки и после побягна навън с писъци за духове.

— Зандър нямаше толкова силен талант като мен. Аз мога спокойно да вляза до центъра на това нещо.

— Едва ли.

— Какво има в центъра? — попита Райли.

— Колекция от невероятно ценни паранормални кристали — излъга Гуен невъзмутимо. — Те захранват мотора с енергия.

Райли махна с пистолета.

— Ти върви напред. Аз ще те следвам.

Тя мина през входа на лабиринта. Райли я последва. Когато погледна назад, Гуен видя дивата възбуда в погледа му.

— Силен е — прошепна той. — Истинска тръпка.

Вече бяха навлезли дълбоко в лабиринта. Тъмните огледала отразяваха образите им в безкрайността. Горещите стъклени повърхности отразяваха и аурата на Райли.

Сега или никога.

Гуен задейства таланта си и се съсредоточи върху енергията от сънищата на Райли. Откри дължините на вълните и го изпрати в състояние на транс. После го последва в капана, който беше създала за него.

Огледалата още се издигаха около тях, но сега изглеждаха като отворени врати, висящи над бездънно море, пълно с мъгла. Върховете на кристални планини пронизваха мъглата. Това беше място, където никой не можеше да оцелее.

Ужас и паника се изписаха на лицето на Райли. Той отиде до най-близката врата и надникна надолу към бездънната шир от лед и мъгла.

— Къде сме? — попита той задъхан. — Какво става?

— В съня ти — каза Гуен. — Аз го създадох специално за теб.

— Това не е възможно!

— Вярно е, че обикновено се нуждаеш от физически контакт, за да накарам някого да премине в полето на съня — спокойно заговори тя. — Но огледалният мотор променя всичко. Той засилва таланта ми. Това беше замисълът на Евалин, когато го проектира.

Трескавата възбуда отново пламна в очите на Райли.

— Значи засилва и моя талант.

— Не — отвърна Гуен. — Не работи по този начин. Настроен е към моята енергия, не към твоята.

Духовете на Евалин и Луиз се появиха в две от отворените врати.

— Крайно време беше да го доведеш тук — каза Евалин.

— Чакахме дълго.

— Съжалявам, че ми отне толкова време — извини се Гуен. —
Нещата се усложниха.

— Но знаеше, че едно парче от пъзела липсва, нали? — попита Евалин.

— Да, знаех.

— Мислех, че никой не може да убие демона — обади се Луиз.

— Вече го няма — успокой я Гуен.

— Казах ти, че си вещица като мен — продължи Луиз.

— Но сгреших. Ти си по-силна, много по-силна.

— Какво става? — попита Райли. — С кого говориш?

— С духовете на Евалин и Луиз. Не ги ли виждаш?

— Не. — Райли започна да се поти. — Но там има нещо. Какво е то?

— Трудно е да се каже. Виждаш образи от собствените си кошмари. Не знам точно как ти се явяват на теб, но за мен сънят ти е коридор от отворени врати, които се носят във въздуха над океан от мъгла. Над мъглата се виждат острите назъбени върхове на кристални планини.

— Да, да, точно това виждам в момента.

— Отлично. Това означава, че имам добър контрол над халюцинацията ти. Този мотор е наистина удивителен.

— Накарай ги да изчезнат.

— Не — каза Гуен. — Ако го направя, ти ще ме убиеш.

— Не, няма да ти направя нищо, кълна се.

— И Зандър каза така. Но той беше лъжец. Като теб. Явно се предава по наследство. Единственият начин да се отървеш е, като побегнеш. Това направи Зандър.

— Къде?

Тя махна с ръка.

— Избери си врата, която и да е.

— Не! — изпищя Райли.

— Ти избираш. Няма изход оттук. Сега си тръгвам. Това е твоят сън.

Гуен мина през най-близката врата и отново се върна в реалността на лабораторията, право в ръцете на Джъдсън. Всъщност попадна в едната му ръка, помисли тя. В другата той държеше пистолета си.

Усети отъркване на козина до краката си. Макс мина покрай нея и скочи в огледалния лабиринт. Тя не знаеше какво видя халюциниращият Райли, когато се появи котаракът, но предположи, че е било нещо ужасно.

Райли започна да пици.

— Какво му направи? — попита Джъдсън и погледна огледалния мотор.

Тя се извърна, без да се отделя от прегръдката му, и погледна блестящия светещ лабиринт. Райли беше изчезнал в лабиринта от пропити с енергия огледала.

— Изпратих го в състояние на сън и го оставих там — прошепна тя. — Същото, което направих със Зандър Тейлър. Единствената разлика е, че този път Райли побягна към средата на лабиринта, а не навън към реката.

— Той бягаше от Макс.

Райли продължи да пици сякаш цяла вечност. После отекна изстрел. Письците спряха.

Гуен чу първия остър звук от чупещо се стъкло след миг. Огледалата започнаха да треперят, сякаш имаше земетресение.

— Макс! — извика Гуен. — Макс, ела тук. Моля те. Трябва да излезеш оттам.

За нейна изненада и огромно облекчение котаракът се измъкна от лабиринта.

— Слава богу! — Тя го вдигна на ръце.

Треперенето се засили и стана по-зловещо. Звукът от разбиващо се стъкло отекна в сърцевината на мотора.

Джъдсън дръпна Гуен и Макс настрана от дъжда от счупени стъкла. Пред очите им моторът се саморазруши.

И после всички свърши.

Тялото на Райли Дънкан лежеше в локва кръв в средата на купчината от парчета стъкло.

Чак тогава Гуен забеляза кръвта по лапите на Макс.

43.

Джъдсън затвори телефона, подпря едната си ръка върху полицата над камината и погледна Гуен.

— Оксли каза, че от болницата му съобщили, че Ланкастър има леко мозъчно сътресение. Ще го задържат за наблюдение тази нощ и ще го изпишат утре. Що се отнася до Райли Дънкан, записали са го като самоубийство.

— Сънят му го уби — поясни Гуен. Тя погали дремещия котарак, който се беше опънал до нея на креслото. Не спираше да мърка. Порано, въпреки недоволството му, Гуен беше измила кръвта от козината му. — Това, което Райли видя, го накара да полудее. Също както стана със Зандър.

Бяха се върнали в уютната дневна на странноприемницата. Беше късно. В камината гореше огън. Джъдсън пак беше взел пица за вкъщи. Засега Гуен обръщаше повече внимание на чашата с бренди, която той й беше налял.

Чувстваше се нервна и уморена — комбинацията от дълбокото изтощение и последиците от силния прилив на адреналин и изразходена психична енергия още въздействаше на сетивата й. А тази рецепта гарантираше безсънна нощ.

Джъдсън се дръпна от полицата и пресече стаята. Той се отпусна на другото кресло и се загледа в пламъците на огъня.

— Радвам се, че огледалният мотор беше разрушен днес — въздъхна Гуен. — Знам, че Сам и техниците от лабораторията щяха да искат да го разгледат, но мисля, че е по-добре, че е изчезнал завинаги.

Джъдсън я погледна.

— Въпреки че спаси живота ти два пъти?

— Много се надявам да не се нуждая от него трети път.

— Няма — обеща той мрачно. — Отсега нататък няма да те изпускам от погледа си.

Тя се усмихна.

— Напротив, ще го правиш, нищо ни няма и на двамата.

— Има ни. Ще сънувам кошмари заради това, което едва не се случи днес.

Гуен се протегна и го докосна леко.

— Имам една добра новина за теб, Копърсмит. Аз оправям лоши сънища.

Той се усмихна на думите ѝ, после улови ръката ѝ и я целуна.

— Знам. — Сплете пръстите си с нейните. — Реши ли какво ще правиш с лабораторията?

— Брат ти може да вземе оборудването, което му се струва интересно. Останалото ще оставя на Уесли, ако все още иска да снима поредицата си в хижата. Може и да размисли, когато машините и приспособленията на Евалин изчезнат.

Джъдсън кимна.

— Сам ще ти даде добра цена за всичко, което вземе.

— Радвам се, че поне някои от машините на Евалин ще попаднат в ръцете на хора, които наистина ще ги оценят. Това означава, че работата ѝ няма да бъде загубена.

Известно време двамата отпиха мълчаливо от чашите си. Макс мъркаше със затворени очи.

— Чудя се какво видя Райли Дънкан накрая, когато съзря Макс — каза Гуен след малко.

Джъдсън погледна дремещия котарак.

— Най-ужасния си кошмар. Каквото и да е било, явно се е оказало последната капка. Било е толкова непоносимо, че е насочил пистолета към себе си.

— Знаеш ли, нямам търпение да се махна от Уилби.

— И аз изпитвам същото към този град.

— Това ще бъде дълга нощ за мен. — Тя се размърда на стола си. — Ти си лягай.

— Не и без теб.

— Сигурна съм, че няма да мога да заспя — предупреди го Гуен.

— В такъв случай и аз ще будувам.

— Много мило, че предлагаш да ми правиш компания, но няма нужда и двамата да стоим будни цяла нощ.

Джъдсън я издърпа от стола ѝ и я накара да седне в скута му. Прегърна я силно.

— Да прекарам нощта тук с теб е точно това, което искам да направя — каза той. — А след тази вечер мечтая да прекарам и утрешната нощ с теб. И следващата, и всички останали...

Надежда и копнеж изпълниха душата ѝ.

— Казваш, че ще даде шанс на партньорството ни?

— Не говоря за партньорството — възрази Джъдсън. — Това е делово споразумение. А ние сме любовници, не помниш ли?

— Да, любовници. Така е.

Може би не завинаги, но поне за известно време.

44.

Три дни по-късно Гуен стоеше с Джъдсън, Ник и Илайъс под един огромен плажен чадър. Навесът целеше да ги предпази от силното слънце, което изгаряше малкия остров. Макс не беше тук. В момента беше в Копър Бийч, където Уилоу Копърсмит се грижеше да му осигурява толкова прясна съомга, колкото можеше да изяде.

Гуен гледаше неколцината мъже, които използваха сложни лъскави машини, за да изкопаят и отстранят последните скали и отломки от входа на пещерата. Всички машини и инструменти носеха логото на „Копърсмит“. Същото лого се виждаше и на каските, предпазните очила и униформите на работниците.

Нишки от енергия се изплъзнаха от входа на пещерата. Те накараха Гуен да настръхне. Тя знаеше, че и четиримата усещаха бриза от парапсихична енергия. Работниците при входа бързо се отдръпнаха назад.

— Вътре, в това тясно пространство, се е натрупала толкова енергия, че всички я усещат — каза Илайъс тихо. — Дори и работниците, които нямат специална чувствителност.

Един от мъжете се отдели от групичката и приближи до него.

— Мисля, че вътре е имало някакъв газ, шефе — каза той. — Не съм сигурен с какво си имаме работа. Да се обадя ли да изпратят оборудване за проверка? Могат да ни го доставят от офиса в Аризона за един ден.

Илайъс погледна Джъдсън.

— Ти решаваеш. Ще продължим ли сега, или ще изчакаме, докато измислим как да понижим нивото на енергия в пещерата?

— И двамата знаем, че няма начин да се понижи нивото на паранормалната енергия — рече Джъдсън. — Но мисля, че мога да го издържа. Проблемът може да дойде от зарята вътре. Ако още гори, никой няма да успее да влезе. В такъв случай можем просто да затворим входа, за да е сигурно, че никой няма да влезе в пещерата. Ще отида да погледна.

— Ще дойда с теб — каза Ник. — Харесват ми места със силна енергия. Действат ми възбуждащо.

— Леле, какъв шок! — възкликна Джъдсън. Той тръгна към входа. — Да вървим.

Гуен се притесни.

— Чакай, може би трябва да го обмислим, преди да се втурнете в пещерата...

Но Джъдсън и Ник вече крачеха натам и се преструваха, че не я чуват.

— Не се тревожи — успокои я Илайъс с тих глас. — Няма да направят нещо глупаво. Поне така мисля.

— А ако все пак направят? — попита тя.

— В такъв случай двамата с теб ще трябва да влезем и да ги издърпаме навън от проклетата пещера.

— О, да! Точно така.

Те видяха как Джъдсън и Ник взеха някакво оборудване и изчезнаха в пещерата.

— Е, не изтичаха веднага навън, значи не са попаднали на нещо, което не могат да понесат — отбеляза Илайъс.

Гуен оглеждаше машините и екипа от работници. Не беше експерт, но ѝ се стори, че наоколо стоят много повече хора, отколкото бяха нужни за работата.

— Наистина ли това е набързо организиран проект? — попита тя. — Впечатлена съм. На този малък остров има огромна бюрокрация. Не трябва ли обикновено дни, седмици и дори месеци, за да се получат нужните разрешения за подобни изкопни работи?

Илайъс изсумтя.

— Не и когато наемеш местни работници, платиш доста пари на местни фирми и подкупиш правилните хора по веригата. Ще се изненадаш колко бързо може да се придвижи подобен проект.

— Много сте добър, господин Копърсмит.

— Дано да е така. — Той замълча. — Но този проект беше съвсем лесен.

— А ако уреждането на документите не се беше получило толкова гладко, щяхте да долетите с малка армия от лични телохранители, нужното оборудване и работници, за да отворите входа на пещерата.

— Разбира се — потвърди Илайъс.

— Понеже знаете, че Джъдсън трябва да се върне вътре.

— Да. — Илайъс огледа входа на пещерата през слънчевите си очила. — От начина, по който ми обясни по телефона, разбрах, че за него е много важно да се върне вътре.

— Да. Така е.

Илайъс погледна Гуен.

— Джъдсън изглежда много по-добре, отколкото когато се върна от този остров.

Тя си спомни горещата енергия, която гореше в аурата на Джъдсън вечерта, когато се бяха запознали на вечерята в Сиатъл.

— Да. Сега той е добре.

— Благодарение на теб.

— Не. Джъдсън се нуждаеше от време, за да се възстанови след тежкото изтощение от преживяното тук.

— Но ти си помогнала на този процес. Двамата с Уилоу няма да забравим какво направи за Джъдсън. Семейството ни ти е длъжник. Ако някога се нуждаеш от нещо, просто ни кажи.

Гуен се усмихна, трогната.

— Благодаря, господин Копърсмит. Но тази услуга вече е отплатена. Джъдсън ми помогна да приключа с онази незавършена история в Уилби. Сега сме квит, повярвайте ми.

— Добре. — На грубоватото му лице се изписа задоволство. — Уилоу казва, че така е по-добре.

— Права е — съгласи се Гуен. — Така всеки е свободен да продължи напред.

— Да. Уилоу твърди, че не е добре една жена да се тревожи, че мъжът е влюбен в нея, защото го е спасила от кошмарите му. Според нея за връзките е важно жената да знае, че е намесено нещо по-дълбоко и трайно.

Гуен затаи дъх.

— Съпругата ви е мъдра жена.

— Така е. — Илайъс я погледна през слънчевите си очила. — И аз не съм глупав.

Гуен се засмя.

— Никой не ви е нарекъл глупав, господин Копърсмит.

— Джъдсън е влюбен в теб.

Тя се обърна да погледне към пещерата.

— Много е рано, за да се каже.

— Не и за един Копърсмит. Въпросът е дали ти ще разбиеш сърцето му?

Тя се изчерви.

— Наистина не мисля, че сега е времето или мястото да говорим за тези неща.

— Не се сещам за по-добро време и място. Въпросът е съвсем прост. Ще разбиеш ли сърцето на сина ми?

— Господин Копърсмит, за бога...

— Уилоу казва, че ако се каниш да разбиеш сърцето му, трябва поне да е заради добра причина, а не заради някоя погрешна.

Гуен усети, че започва да се ядосва.

— Ако приемем, че наистина съм в състояние да го направя, в което силно се съмнявам, каква би била погрешната причина да разбия сърцето на Джъдсън?

— Да го направиш, защото смяташ, че е за негово добро — каза Илайъс. — Най-ужасната причина на света.

Тя замръзна.

— Но ако той не е наясно със себе си...

— Няма такова нещо като Копърсмит, който не е наясно със себе си. — Илайъс млъкна и насочи вниманието си към пещерата. — Ето ги, излизат. Не изглежда да са се изпържили вътре.

Гуен проследи погледа му. Джъдсън и Ник се появиха от пещерата. Тя веднага задейства сетивата си и огледа аурите им. И двамата изглеждаха нормално — поне доколкото можеха да изглеждат нормално аурите на двама души със силни таланти, помисли си тя.

— Те са добре — съгласи се тя.

Джъдсън свали каската и сложи слънчевите си очила. Тръгна към Гуен и Илайъс. Ник го последва, ухилен от въодушевление.

— Вътре още има силна енергия. Като някаква екстремна атракция е.

Илайъс погледна Джъдсън.

— Намери ли нещо?

— Може би. — Джъдсън вдигна предмет, който изглеждала като фенер. — Това е оръжието, което Сполдинг използва срещу мен. Ще накарам Сам и техниците да го огледат.

Гуен се разочарова.

— Но това не е, което търсеше в съня си.

— Не е — потвърди Джъдсън. Той бръкна в джоба си и извади къс хартия. — Ето кое дойдох да намеря.

— Какво пише на него? — попита Илайъс.

— Мисля, че е име на фирма и градът, където се намира тя — каза Джъдсън. — Някой от вас да е чувал за „Джоунс и Джоунс“ в Скаргил Коув, Калифорния?

45.

Гласът от другия край на линията прозвуча като ниско, зловещо ръмжене на мечка.

— Фалън Джоунс — каза мечката. — Кой сте вие и откъде имате този номер?

— Казвам се Джъдсън Копърсмит — представи се Джъдсън. — Получих номера от един човек, който е много добър в издирването на информация в интернет.

Ник се усмихна и отпи от бирата си.

Последва кратко мълчание отсреща.

— Копърсмит като в „Копърсмит Майнинг Кампъни“? — попита Фалън Джоунс. Звучеше заинтригуван.

— Да. И също като в „Копърсмит Кънсалтинг“ — поясни Джъдсън.

— Не съм чувал за „Копърсмит Кънсалтинг“.

— Малка фирма сме — отвърна Джъдсън. — Специализирана в парапсихични разследвания. Нещо като „Джоунс и Джоунс“.

— Така ли? Доста такива агенции има на пазара. Повечето са мошеници.

— Ние сме различни — отвърна Джъдсън. — Като вас. И между другото ние също не сме чували за „Джоунс и Джоунс“. Но трябва да поговорим.

— Защо?

— Обаждам се от един малък остров в Карибско море. От една подводна пещера извадихме останките от тялото на мъж, на име Даниел Паркър. Бил е убит преди малко повече от месец. Оставил е съобщение за този, който го открие, къс хартия, на който пише името на фирмата ви.

— Прав сте — каза Фалън Джоунс. — Трябва да поговорим.

46.

— От тази агенция „Джоунс и Джоунс“ изпратили Даниел Паркър да работи под прикритие в друга тайна държавна агенция, свързана с разузнавателната общност — обясни Джъдсън. — Изчезнал без следа преди повече от месец. Джоунс каза, че го проследили до някакъв карибски остров, но не този. И оттам следата се губела.

Ник се взираше в екрана на компютъра си.

— От този момент нататък Паркър е плащал само в брой. Наел лодка, с която да стигне до острова, където очевидно смятал да се срещне със Сполдинг.

— Според Джоунс, Паркър случайно е попаднал на операцията на Сполдинг, докато е работел по друг случай — продължи Джъдсън. — Вместо да докладва на „Джоунс и Джоунс“, изглежда, Паркър е станал изменник. Видял шанс за лесни пари. Джоунс смята, че вероятно Паркър е опитал да изнудва Сполдинг. Но ако случаят е такъв, Паркър изобщо не е бил от неговата класа.

Бяха се събрали на верандата на открития бар в хотела. Гуен се беше изтегнала на шезлонга и си играеше с чадърчето в коктейла си с ром. Наслаждаваше се на красивия залез над острова. Беше същият цвят като коктейла ѝ.

— Сполдинг е планирал да започне работа за тази организация „Нощните сенки“, за която Джоунс ти е разказал, така ли? — попита тя.

— Джоунс твърди, че „Нощните сенки“ са група хора с паранормални таланти, които са разработили някакво лекарство, което засилва вродените паранормални способности на човек — обясни Джъдсън.

Ник повдигна вежди.

— Това е готино.

— Според Джоунс не чак толкова — уточни Джъдсън.

— Очевидно лекарството има тежки странични ефекти, такива, в сравнение с които агресивността, предизвикана от вземането на

стероиди, изглежда като обикновена простуда. Също така съществуват сериозни последици при спиране на приема. Пропускането на няколко дози изпраща човек в бързо прогресираща лудост. Обичайният резултат е самоубийство. „Джоунс и Джоунс“ имат антидот, но никой не е пожелал да го вземе. „Нощните сенки“ предпочитат да не оставят следи.

— По дяволите! — изруга Ник. — Защо винаги трябва да има странични ефекти? Явно сега знаем какво е станало с онези двамата, които са те нападнали тук, на острова, преди да влезеш в пещерата.

— Да, така мисля — съгласи се Джъдсън.

— Озовали са се в местната болница — рече Гуен. — Шефът им е бил мъртъв. Ти си плувал, за да се спасиш от пещерата. Нямало е кой да им даде дозата. — Тя въздъхна.

— Много тъжно.

— Ако забравим, че са убили един човек, а опитаха да убият и мен — напомни й Джъдсън.

— Да, ако забравим това — съгласи се тя.

— От разговора с Фалън Джоунс останах с впечатлението, че „Нощните сенки“ редовно изоставят агентите си, които имат лошия късмет да бъдат заловени.

Илайъс подсвирна удивено:

— Жестоко правило!

Известно време гледаха мълчаливо залеза. Мъжете пиеха бирите си. Гуен отпиваше от коктейла с чадърчето. След известно време тя погледна Джъдсън.

— Изглежда, бившият ти клиент Сполдинг и двамата му агенти са продали душите си на този дявол, наречен „Нощните сенки“ — предположи тя.

— Според Фалън Джоунс главният му клиент, организация, наречена „Аркейн“, се опитва да контролира престъпниците с паранормални таланти, включително и „Нощните сенки“, още от викторианската епоха. Попаднали сме на някаква война за надмощие, която продължава негласно от повече от век.

Илайъс възрази мрачно:

— По-скоро те са попаднали на нас.

— Независимо от гледната точка, вече сме установили контакт — каза Джъдсън. — И засега изглежда, че Копърсмит и тези „Джоунс

и Джоунс“ са на една и съща страна.

— Или може би просто сме временни съюзници — поклати глава Илайъс. — Има ужасно много, което не знаем за тази организация „Аркейн“.

Джъдсън се усмихна.

— И страшно много, което те не знаят за нас.

— И ще си остане така. — Гласът на Илайъс беше равен и твърд.

— Добре — съгласи се Джъдсън.

— Хей, всеки си има тайни — отбеляза Ник. — Това не значи, че не можете да работите заедно.

— Не. — Джъдсън отпи от бирата, си и остави бутилката.

— Изобщо не значи това.

Гуен долови енергията в атмосферата и се усмихна. И тя изпитваше същото.

— Оставам с впечатлението, че този Фалън Джоунс е предложил някакво бизнес споразумение? — попита тя.

Джъдсън впери поглед в ярко обагреното небе.

— Джоунс спомена, че агентите му работят на хонорар. Изтъкна и факта, че може да се възползва от опита и огромните ресурси на една консултантска фирма с връзки по целия свят и много сериозно прикритие.

Илайъс застина с бутилката във въздуха.

— Огромни ресурси ли?

— Той разпозна името Копърсмит — поясни Джъдсън.

— Хм... — Илайъс се замисли. — Е, за едно е прав. Корпорация „Копърсмит“ може да осигури страхотно прикритие. Нашите бизнес интереси ни дават основание да сме навсякъде по света, по всяко време. Освен това имаме свои реактивни самолети, хеликоптери, кораби.

— Хрумна ми — продължи Гуен, — че „Копърсмит Кънсалтинг“ се нуждае от нов клиент, който да замени предишния, приключил с бизнеса си наскоро.

— И на мен ми хрумна същото — усмихна се Джъдсън.

— Ако поемаш нов клиент, ще имаш нужда и от нови хора с паранормални способности — каза Гуен. — Например човек, който може да говори с духовете на убитите, които се явяват на местопрестъплението.

— А може би и човек, който умее да минава през заключени врати и да прониква във всеки компютър — обади се Ник. — Някой, който има връзки на места, където никой Копърсмит не се вясва.

Тонът му беше спокоен и циничен, но Гуен долови скритите под повърхността надежда и копнеж. Също като нея Ник си търсеше място, което да нарече дом, място, където да бъде нужен. Търсеше си семейство.

Джъдсън се усмихна на Гуен и Ник.

— „Копърсмит Кънсалтинг“ търси да наеме нови хора и вашите таланти ще бъдат много ценни за нас.

Ник кимна, доволен.

— Само да отбележа, че откакто асистирах на баща ти, развих вкус към пътуванията в първа класа и отсядането в луксозни хотели. Фирменият реактивен самолет определено е удобен.

— Създадох чудовище — изпъшка Илайъс. — Но уменията му оправдават разходите.

47.

В онази нощ Джъдсън се люби с нея под ярката карибска луна, която обливаше морето със сребрилата си светлина. Гуен се предаде на докосването му, на нежността и силата му. Но чувството за интимност, което бликна помежду им, беше това, което Гуен щеше да помни до края на живота си.

Накрая Джъдсън се просна по гръб и я издърпа върху мокрото си, пламнало тяло.

— Обичам те — каза той. — Още от онази вечер в Сиатъл.

Тя се засмя.

— Онази нощ ти търсеше разгорещен секс, защото смяташе, че това ще те изтръгне от мислите за повтарящия се сън.

— Така се заблуждавах тогава, но когато не получих разгорещения секс, осъзнах, че греша.

— И как по-точно го осъзна?

Той се усмихна и докосна косата ѝ.

— Защото ми просветна, че ако не мога да правя секс с теб, не искам да го правя с никоя друга жена, дори и това да означаваше, че няма да се отърва от сънищата си. На теб колко време ще ти трябва да разбереш, че ме обичаш?

— О, и аз се влюбих в теб онази вечер.

— Така ли? — Джъдсън изглеждаше доволен.

— Знаех от самото начало, че ти си мъжът, когото съм чакала. Но провалих първата ни среща, като предложих да ти помогна за лошите сънища. Ти се ядоса и изчезна в Еклипс Бей.

— Ти ме съжали заради сънищата ми. А това беше последното нещо, което исках да изпитваш към мен.

— Знаех, че имаш проблеми със сънищата, и изпитвах съчувствие, естествено. Но бях наясно, че мога да ти помогна. Това нямаше нищо общо с влюбването ми в теб.

— Сигурна ли си?

— Казах ти, че никога не спя с клиенти. И със сигурност не се влюбвам в тях. Обичам те, Джъдсън. Обичам те от самото начало и ще те обичам винаги.

— Радвам се, че изяснихме това. — Той се усмихна и обгърна лицето ѝ с дланите си. — През онзи месец в Еклипс Бей можех да мисля само за две неща — за теб и за проклетия сън. Беше въпрос на време да тръгна да те търся. Но си казах, че първо трябва да се справя със съня. После Сам се обади и ми съобщи, че имаш проблем.

— Какво съвпадение. Аз прекарах месеца, като си повтарях, че ще те видя на сватбата. — Гуен докосна устните му с върха на пръста си. — Имах хитър план.

Очите на Джъдсън блеснаха развеселени.

— Какъв беше хитрият ти план?

— На сватбата нямаше да спомена и дума за проблемите ти със сънищата. Щях да се преструвам, че не виждам нищо тревожно в аурата ти. Вместо да говоря колко съм страхотна в терапията на сънища, щях да се съсредоточа в това да те съблазня.

— Много хитро наистина. Мога да ти гарантирам, че стратегията ти щеше да успее.

— Мислиш ли?

— Без съмнение — увери я той. — Мога да го докажа.

— Как?

— Изпробвай хитрия си план върху мен сега и да видим дали ще проработи.

— Гениална идея.

Гуен го целуна под сиянието на луната и се зае да осъществява плана си.

Резултатите бяха изключителни.

Денят на сватбата беше съвършен за церемония на открито. Легаси Айлънд беше обянен от топлата лятна светлина, характерна за архипелага Сан Хуан. Но на Гуен ѝ се струваше, че събирането на семейство Копърсмит в Копър Бийч беше осветено и от допълнителна енергия.

Слънцето се отразяваше от повърхността на морето. Въздухът беше тъй кристалночист, че околните острови изглеждаха на ръка

разстояние. И сякаш наети от сватбения агент, за да направят пейзажа съвършен, група великолепно китове лудуваха край брега. Те танцуваха във водата с лъскавите си черно-бели огромни тела, сякаш бяха леки като перца.

— Много си красива — прошепна Гуен на Аби.

Бяха в една малка ниша в старото имение, което сега беше дом на Аби и Сам. Гуен донаместваше елегантните гънки на сватбената рокля от сатен и дантела. През отворените френски прозорци виждаха редиците, облечени с бели драперии столове, които вече бяха пълни от страната на младоженеца.

Освен роднините и приятелите на семейство Копърсмит, на церемонията и приема бяха поканени и всички жители на острова. Съдейки по тълпата, Гуен беше сигурна, че всички местни бяха приели поканата.

Ала от страната на булката столовете бяха празни, въпреки че сватбеният агент предвидливо беше настанил повечето местни тук. Само доведеният брат и доведените сестри на Аби се бяха появили. Баща ѝ и мащехата ѝ бяха изпратили отговор, че за съжаление не могат да присъстват. Предвид факта, че в момента двамата се развеждаха и отношенията им бяха отврагителни, отсъствието им не изненада никого, най-малко Аби.

Гуен знаеше, че Аби искрено се беше трогнала от появата на няколко от най-верните ѝ клиенти, които я бяха уважили, колкото и да ценяха уединения си живот. Грейди Хейстингс, младият мъж, замесен в случая, който беше събрал Аби и Сам, също присъстваше.

— Защо съм нервна? — попита Аби. — Не би трябвало да е така.

— Булките са винаги неспокойни — успокои я Гуен.

— Откъде знаеш? Никога не си била булка. Чакай да дойде твоят ред и ще видиш тогава.

Ник се появи на входа на нишата, където чакаха Аби и Гуен. Той винаги изглеждаше страхотно, но сега беше особено ослепителен и изтънчен в новия си елегантно скроен смокинг.

Той се усмихна на Аби и Гуен. В рядка проява на емоции и неговите очи се бяха насълзили.

— Имам най-красивите сестри на света — каза той с необичайно дрезгав глас.

— А ние имаме най-красивия брат на планетата — възкликна Гуен.

— Много съм щастлив за теб, Аби — прошепна Ник. — Сдобиваш се с истинско семейство.

— Вече имам истинско семейство — по-истинско от теб и Гуен няма накъде. Не бих могла да пожелаая по-добро. Просто днес добавям съпруг и няколко нови роднини.

— Но нещата ще бъдат различни — каза Ник.

— Не, няма. — Аби пристъпи напред и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Никога нищо няма да промени това, което е между нас тримата.

— Винаги ще бъдем семейство — допълни Гуен. Тя целуна Ник по другата буза и се отдръпна назад.

— Добре тогава. — Ник изглеждаше доволен. Той примигна, за да се отърве от сълзите в очите си, и предложи ръката си на Аби. — Хайде да го направим. Мисля, че Сам започва да нервничи.

— Нищо не може да накара Сам да нервничи — спокойно отговори Аби.

— Повярвай ми, възможността да избягаш и да го оставиш да те чака пред олтара е повече от достатъчна, за да го изплаши до смърт — каза Ник. — Аз лично се забавлявам при вида на зле прикритата паника в очите му.

Гуен се усмихна.

— Но това няма да трае дълго, защото Аби няма да го изостави пред олтара.

— Не. — Аби обви облечената си в бяла ръкавица ръка около ръката на Ник. — Никога.

Зазвуча музиката на сватбената церемония.

— Тръгваме. — Гуен целуна за последен път Аби, като внимаваше да не развали грима ѝ, и взе кошничката с цветя.

Сам чакаше пред олтара, но не беше самотен. Кумът му Джъдсън също беше там.

Джъдсън не отдели очи от Гуен, докато вървеше по пътеката, за да заеме мястото си на главна шаферка. Тя му се усмихна под периферията на шапката с цветя и панделки. Любовта гореше в очите му.

След церемонията Гуен стоеше в една от големите бели шатри, подредени за приема, и гледаше как младоженците завършват първия си валс.

— Трябва да отдадем дължимото на Жерар. — Ник завъртя шампанското в чашата си. — Организира цялото нещо, без да мигне.

— Ако питаш мен, този човек трябва да командва армия — обади се Джъдсън. — Войската е загубила много, когато Жерар е избрал кариерата на сватбен агент.

— Той е бил в армията известно време — обади се Ник.

— Служил е десет години.

Джъдсън се усмихна.

— Вярвам... Не всеки може да се измъкне безнаказано, след като е нареждал на един куп роднини и цялото население на острова какво да правят и как да го правят. Между нас казано, Жерар истинското му име ли е?

— Няма да издам — отвърна Ник. Той отпи от шампанското си. — Заклех се, че ще пазя тайна по този въпрос. Виж, ако искате да обсъдим татуировките му...

— Не — прекъсна го Джъдсън. — Не искам.

— Жалко — тежко въздъхна Ник. — Истинско произведение на изкуството са.

— Мисля, че е време да сменим темата — заяви Гуен решително. — Независимо от татуировките и името, Жерар организира разкошна сватба. Разбира се, помага и това, че Аби и Сам са родени един за друг. Виж ги как се гледат в очите. Дори и оттук се усеща добрата енергия.

Валсът завърши бавно и елегантно. Тълпата аплодира, когато Сам целуна Аби. После внезапно музикантите смениха темпото, сигнал, че гостите са поканени на дансинга.

Ник остави чашата си със сериозна решителност.

— Ако ме извините, ще отида да поканя Жерар на танц. Той сигурно ще ми откаже, защото има отговорности като сватбен агент.

— Предай му от мен, че на сватба на Копърсмит всички трябва да танцуват — посъветва го Джъдсън, — включително и сватбеният агент.

Ник му отправи блестящата си усмивка.

— Благодаря. Ще го направя.

Той тръгна през тълпата.

Джъдсън хвана Гуен за ръката.

— Ще тантуваш ли с мен, любов моя?

— Разбира се. — Тя го поведе към претъпкания дансинг. — Дори ще ти обещаю да не се намесвам в сънищата ти, докато танцуваме.

Той я придърпа в обятията си.

— Ти си добре дошла в сънищата ми по всяко време. — Прегърна я по-силно. — Обичам те, Гуен.

— Обичам те, Джъдсън.

Кристалът от мината „Феникс“ на ръката му пламна от светлината на лятното слънце и огъня на любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.